

cava la notícia que la U.S.C. havia estat exclosa de l'Aliança!, el mateix temps que la Federació Socialista contribuïa a l'expulsió de la U.S.C. de l'Aliança per la seva tàctica de col.laboració amb un partit republicà d'esquerra, el diputat Negrin, donava la millor confirmació a la nostra tàctica en proposar a Alcalà Zamora com a única sortida a la situació política provocada per la crisi del gabinet Azaña, un govern de base socialista amb col.laboració d'esquerres.

¿Com podia respondre doncs la U.S.C. l'ultimàtum de l'Aliança?

En primer lloc, cal tenir en compte que el problema d'avui dia no és un problema de col.laboracionisme o d'anticol.laboracionisme. Amb un govern a Madrid essencialment reaccionari, la única forma de plantejar la qüestió és la possibilitat d'organitzar la nostra defensa davant d'una ofensiva reaccionària que posa en perill les nostres institucions i la nostra vida.

Quan Companys demanà l'ajut de la U.S.C. el C.E. es trobà davant de la possibilitat de diverses solucions.

No acceptar, era impossibilitar la formació d'un govern d'esquerres; continuar la tasca d'oposició era accelerar la descomposició de l'Esquerra. La responsabilitat del C.E. era enorme; la situació era tràgica; d'un si o d'un no en podien derivar mals decisius. I s'acordà, per damunt de tot, formar un front únic que possibilités al poble català una acció eficaç de defensa.

¿Però perquè no s'acceptà l'altra col.laboració? ¿Perquè no aprofitar la descomposició de les esquerres burgeses i anar, amb els altres organismes de classe, a un moviment revolucionari? El C.E. estudià totes les solucions. Vegeu que davant nostre hi havia una força poderosa aglutinant de tota la reacció catalana. La Lliga Catalana i -- que davant d'ella, malgrat totes les il.lusions i les fantasies, no es podia comptar amb un front obrer organitzat amb probabilitats d'èxit. No es podia comptar amb la C.N.T. enemiga de tota coalició de classe; la C.G.T. a despit -- del seu prestigi era massa jove en les lluites generals de Catalunya, sense cohesió encara per un moviment d'aquesta envergadura.

-Per la seva banda, el grup dels Trenta es troba minada -- per dissensions internes que l'impossibiliten de tota acció positiva. En el camp polític, la divisió i ineficàcia -- era la mateixa. Malgrat la seva extensió a Catalunya, la U.S.C. pateix encara del mateix defecte de manca de connexió que té la U.G.T. Davant d'aquesta situació, ¿no hau-

ria estat un acte criminal enganyar els nostres companys fent-los creure allò que no existia i llançar-los a aventures suïcides?

¿En defecte d'això, què podia fer la U.S.C.? Quina era la posició que havia d'adoptar davant de l'Esquerra? Avui encara, l'Esquerra es un partit de base obrera; es sols amb els vots de la classe obrera que aquella ha guanyat les eleccions. Davant d'aquesta situació, la U.S.C. havia de decidir-se per entrar a la coalició, que aquella li --oferia. La més rigurosa tàctica marxista es de sometre's a la realitat i la realitat en aquells moments enrobustir la posició de les esquerres republicanes per evitar el --triumf de la reacció política.

Mentre que la U.S.C. seguia aquesta tàctica a Catalunya - el Partit Socialista Obrer Espanyol en seguia una de radicalment oposada, produint amb això una confusió ben expli cable entre els nostres companys. El Partit Socialista Espanyol es negà a acceptar cap aliança amb els republicans d'esquerra i vingué un Parlament de dretes. La U.S.C. ajudà l'Esquerra i el resultat ha estat un Parlament que presenta un contrast capital amb la tàctica derrotista i reaccionària del Parlament de Madrid.

Que cal fer ara? O dintre de l'Aliança o dintre del Govern. Encara som a temps. Hi ha molta gent que ens volen veure fora del Govern: els revolucionaris cent per --cent, la Lliga, els lerrouxistes. Hi ha molta gent que voldria que liquidessim la nostra tàctica i sortíssim als carrers a fer de revolucionaris. Però sobretot ara convé reflexionar en les conseqüències i els efectes d'una semblant aventura. D'ençà a la caiguda d'Azaña, els homes --més representatius del Partit Espanyol s'han llançat a --una propaganda íntegrament revolucionària. Quins han estat els resultats? Malauradament, una darrera l'altra, --les consignes s'han anat desfent una darrera l'altra. Lerroux ha fet el que ha volgut i no ha passat res. Com que no es pot passar el temps parlant de revolució sense fer-la, cada dia es més difícil i més equívoca la posició --- dels companys del Partit Espanyol. Mentre nosaltres parlavem, la reacció ha guanyat la partida. El Govern ha --desarmat el poble. I davant d'aquesta tràgica situació, a Madrid es tortures per a fer ressuscitar una situació que pugui tornar a posar en peu la República del 14 d'abril --sobre bases més fondes que les que ha tingut fins ara.

Es va novament a un contacte entre el Partit Socialista, la U.G.T. i les forces de Manuel Azaña. No podem estar --d'alegrar-nos d'aquest fet perquè avui es a Espanya la --única cosa intel.ligent i històricament possible.

Avui no hi ha altre camí que sumar-se a un moviment general de decència social, en el qual nosaltres sabem que som els únics elements que poden portar-lo a les seves últimes conseqüències. Hem de reconstruir allò que es va destruir a la caiguda d'Azafra, per tal d'evitar el que fatalment vindria.

Essent això tan evident, ¿què hem de fer nosaltres? Hem estat a Madrid; hem parlat amb els homes de màxima responsabilitat del Partit Socialista, de la U.G.T., de les forces republicanes i de tots hem escoltat la mateixa frase: "L'única esperança és Catalunya". En conseqüència nosaltres no podríem fer altra cosa que ajudar aquesta situació que és l'únic fre que tenen les dretes espanyoles i l'exemple que s'ofereix a totes les esquerres espanyoles. Hem de defensar la Generalitat; la millor aliança contra el feixisme serà la que podrem fer entorn d'ella.

Anem a una situació de violència clara; la situació actual espanyola no pot tenir una solució pacífica. Les primeres lluites violentes seran contra Catalunya i a Catalunya. Deixem-nos d'il·lusions i vigoritzem la nostra posició. Els nostres joves es mostren impacients però jo els dic -- que la seva impaciència serà curta i que el que volen, -- aviat vindrà.

El company Comorera acaba incitant tots els assistents a perseverar amb disciplina i abnegació en la línia tàctica de la U.S.C., l'única que a través de la violència i després de la violència podrà portar a la classe obrera catalana a la realització plena i perdurable dels seus objectius d'emancipació.

LA GRAVETAT DE L'HORA ACTUAL

Joan Comorera, a presència d'una enorme massa de treballadors, fixa la posició de la U.S.C. en aquest moment revolucionari que vivim.

Justícia Social, nº 158, 14 de Juliol del 1934.

Ens trobem, amics, en una hora essencial de la vida política del nostre poble, en la qual l'experiència passada ens ha de determinar la conducta del present. És necessari, - per tal d'evitar qualsevol moment de defallença, que tots els ciutadans sàpiguen i vegin que del marçmàgnum present sorgeix un nou moviment que més de pressa que molts no es pensen prendrà la iniciativa i la direcció del moment present.

Abans que res, però, hem de fixar-nos en el camí transcorregut pel nostre Partit. Hem de preguntar-nos què érem an tany i què som avui i d'aquest contrast treurem una clara visió del que demà serem. Fa tres anys, eren un grup gairebé insignificant: un grup d'intel·lectuals, d'aficionats d'obriers tot just eixits de l'anarquisme que cabien dintre de la palma de la mà. Però malgrat llur nombre reduït, - aquells homes perfilaven ja les línies futures del moviment. Sabien que Catalunya era un país de tradició individualista acostumat a les fantasies cabalístes i a pesar de tots els factors adversos amb què topaven, aquells homes - tingueren fe en els propis destins i en els destins del Sò cialisme a Catalunya i creguereren que tot era possible amb un esforç. I la realitat els ha donat la raó: avui aquell grup d'homes s'ha convertit en 7.000 cotitzants i en 130 - seccions constituïdes arreu de Catalunya i prop de cent en constitució. Aquells homes que veien amb plena recança -- els palaus del moviment obrer internacional, es troben ara instal·lats en aquest palau. Han vist com entretant han - caigut gegants com la F.A.I. i com hem realitzat el somni de tot lluitador, de poder intervenir fonamentat en el moviment sindical fins al punt de trobar-nos a la vetlla de -- sorgir a Catalunya un gran moviment sindical. Aquesta tasca de tres anys no es pas solament el premi de l'esforç ni de la voluntat, sinó principalment de l'observança de dos principis: la fidelitat absoluta als nostres ideals i el - no dogmatisme pràctic. Si mal hem perdut de vista allà on anem, sempre ens hem sabut sotmetre a les realitats concretes del moment. No hem pretès mai sotmetre com tants d'al - tres els interessos generals als nostres ideals del grup, sinó que al contrari, hem seguit una tàctica flexible sempre d'acord amb els batecs de la gran opinió, que són en - definitiva els de la classe obrera.

A través del temps la nostra tàctica ha estat inquebrantable.

La iniciàrem ja el 14 d'abril, i la visió clara de la situació d'aleshores ens dugué a la victòria. Després, sabérem veure com en el primer pla de la vibració popular es situava la lluita per l'Estatut i la U.S.C. col.laborà en el primer govern de la Generalitat fins a la victòria de l'Estatut. A l'endemà començà un nou període i la U.S.C. deixà la responsabilitat de la gestió de govern al partit majoritari i inicià l'oposició, la qual anà intensificant -- fins que calgué cessar-la sobtadament davant els fets que es produïren i que ens obligaren a un canvi de tàctica. Ha via caigut Azaña: les Constituents eren dissoltes. Calia reaccionar per no perdre-ho tot. Renunciàrem a l'oposició i llançàrem una nova consigna: Front d'esquerres contra la reacció! A Catalunya aquesta consigna fou escoltada però no a la resta d'Espanya i d'aquí vingué la situació present.

A l'endemà de la desfeta republicana a Espanya els perills s'intensificaren en l'ordre general. Des del començament es veié el propòsit de les hosts monàrquiques de destruir l'obra de les Constituents i de retornar a la situació --- d'abans del 14 d'abril. En el camp local el problema s'agreuja per la pèrdua de l'home que havia estat el símbol del redreçament republicà i autonomista: Nacià. Tot tron tollava. L'opinió catalana devallava per la pendent de la descomposició. L'empenta exterior era cada dia més vigorosa. I contra els insults d'altres companys i la incomprensió dels propis amics, els dirigents de la U.S.C. exigiren el compliment de la consigna i prengué la responsabilitat no sols d'anar a la coalició sinó a la col.laboració governamental i com a fruit d'aquesta tàctica Catalunya esdevingué una excepció i un exemple en tota l'Espanya republicana. Gràcies a la nostra tàctica el 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya caigueren a la nostra mà en les darreres eleccions municipals.

Tot ha anat succeïnt com havíem previst. Temps enrera, davant la inquietud de les nostres Joventuts els recomanàrem un mic de paciència, puix que aviat tindrien l'ocasió d'intervenir decididament. Ja som allí on anunciàrem! La tàctica de la U.S.C. ens ha portat a la situació de fortitud actual, fortitud que no sols sorgeix de per sí sinó per contrast amb tàctiques d'altres partits.

Cal que seguim, per exemple, la línia de conducta del Partit Socialista espanyol per veure com és de perillós el fugir de la tàctica conscient per caure en la tàctica sistemàticament catastròfica.

A l'endemà de la caiguda d'Azafra, els companys socialistes espanyols crogueren arribada l'hora de la propaganda intransigent, i de defugir el contacte amb les altres forces d'esquerra.

La gran campanya electoral Socialista que se'n seguí tingué com a consigna, no gens menys que la revolució social. Però els resultats foren tots uns altres: la dispersió fou la victòria de la reacció. Però aquest resultat no bastà encara per determinar una rectificació; la mateixa tàctica perseverà i es caigué en els errors de la literatura revolucionària i de les amenaces revolucionàries, quan sabem que no hem mai d'amenaçar, sinó de saber obrar quan sigui l'hora.

El 19 de novembre, els socialistes espanyols perderen les eleccions i no hi hagué l'anunciada revolució. Es perdé el ballotatge i la revolució tampoc no esclatà. S'anuncià que no es permeteria que les Corts es reuníssin i les Corts es reuniren i no passà res. I puja Lerroux i tampoc no passà res. I sorgí la consigna final, per a la qual es reservà tota l'energia de les organitzacions obreres: Ni un pas enrera! Però les Corts ordinàries iniciaren la seva cursa de provocacions, i en cap cas no es féu la revolució. I paral·lelament a la davallada de la tàctica catastròfica el Govern intensificà l'ofensiva contra el Partit i la U.G.T. Es perdé la vaga del ram de Construcció, la de les Arts Gràfiques, la dels Metal·lúrgics i darrerament la dels Camperols. Progressivament, la força sindical de la U.G.T. ha perdut vigoria i ànima, i avui si volguessin fer la revolució ja no la podrien fer. Els Ajuntaments socialistes han estat destruïts; els homes més intel·ligents, destruïts. I no ha passat res. Les conseqüències d'aquesta tàctica són avui: un govern pseudo-republicà, corromput, centenars de morts, milers de presoners, multituds decebudes i pitjor que res, la F.A.I. infiltrada com un corc en les sanes organitzacions d'abans.

Ha arribat el moment, però, en què les dues tàctiques s'han trobat i d'aquesta topada n'ha eixit el reconeixement per part del companys espanyols dels propis errors i un canvi de tàctica. Aquesta confluència de tàctiques no han estat ells sinó nosaltres els que l'hem provocada, exercint dignament els nostres drets i defensant-los ardidament. La causa n'ha estat la Llei de Contractes de Conreu. I sobre això hem de declarar d'una manera pública que som nosaltres els que hem provocat d'una manera conscient la present situació revolucionària. Hem estat nosaltres els animadors de la Llei de Contractes. Tot just constituït el Parlament català la U.S.C. presentà ja el primer projecte de llei de conreus. I si bé aquest projecte ha restat a -

la Comissió, els seus principis han estat incorporats a l'actual llei. I quan anàrem a la coalició electoral, fou amb la condició de dictaminar la llei abans del 19 de novembre. I quan col.laboràrem en el Govern, la nostra condició primera fou que la primera llei que sortís del Parlament fos la de Contractos de Conreu. Tot s'ha complert I si teníem interès a realitzar ràpidament aquesta llei, no era perquè fos justani perfecte, sinó perquè sabíem -- que amb aquesta llei havíem d'arribar forçosament a situacions revolucionàries. La millor defensa de l'autonomia era la de lligar la sort dels explotats a la de l'autonomia.

Recordàvem l'experiència de Rússia i d'una manera intel·ligent i conscient hem anat a aquesta situació revolucionària. Votada la Llei, s'havia de provocar forçosament -- una reacció a la resta d'Espanya, i d'aquesta disparitat d'accions havia d'eixir la present situació.

El Tribunal de Garanties negà competència al Parlament de Catalunya a legislar sobre la matèria, però Catalunya mantingué íntegra la llei.

Semblava inevitable la violència i avui encara sembla absurd que no s'hagi produït. I fou en resposta a la posició digna i ferma dels homes de Catalunya que es produí -- aquella coincidència a la resta d'Espanya de què parlàvem suara. Soltadament Catalunya esdevingué l'eix de la política republicana, la seu del veritable govern republicà, això dit per aquells homes que abans ens havien atacat i ens havien titllat de traïdors. No ens sorprengué, perquè coneixem massa els nostres professionals de la revolució, per a estranyar-nos-en.

Sabem com els ultrarevolucionaris s'havien ofert a la Generalitat, amb ocasió de la crisi Lerroux. Sabem com tot just ara els comunistes i aquella Aliança Obrera que ens havia expulsat s'han anat a oferir a la Generalitat, al conseller Dencàs.

S'ha fet el front únic fora de Catalunya en defensa de Catalunya. De l'enemistat entre els partits d'esquerra es va arribant a una nova aliança. No els en fem cap retret. Al contrari, felicitem-nos-en tots plegats. Som nosaltres els que la provocàrem. Tant de bo no hagués calgut.

I anem ara a la situació present. Hem vist com en tot moviment la línia tàctica és essencial. Com sense desviacions, el moviment s'enforteix. La situació present és, com ahir, plenament revolucionària. Les Corts han estat tancades sense resoldre la dita qüestió catalana. Aquell procés de gran febre i de gran desig, acabà amb un vot de

confiança a un home que per damunt de tot colia la tranquil·litat. El problema, però, resta en peu: ací, hi ha la llei; allà, unes forces contràries que volen la seva anul·lació. I en mig un govern que té l'obligació d'actuar. No sabem què pensa el Govern. Però sabem que el Govern de la Generalitat no està disposat a portar novament la Llei al Parlament. No crec que Samper vulgui cap situació heroica per què li ha arribat el moment de pensar en la pròpia situació personal. Samper és valencià i sap que si obeeix la reacció, podrà vèncer Catalunya, però perdrà València. I en aquest cas és millor quedar-se a casa. Però hi ha altres forces que treballen, fins a tal punt que no es veuen més que dues solucions: O una situació política estimulada pel Palau d'Orient o el cop d'Estat. No crec gaire possible la solució política. És difícil creure que Alcalà Zamora rectifiqui l'error fatal de la dissolució de les Constituents. Crec molt al contrari en la possibilitat d'un Cop d'Estat. No pot creure's que els hidalgos de la meseta es resignin a un retorn de les esquerres, perquè saben que això seria llur destrucció. I per instint de conservació, faran el que puguin per imposar-nos la llei. Per -- això tenen fortunes, compten amb l'oficialitat, amb la magistratura, amb el suport de la burgesia inepta que vol retornar a la situació d'absolut domini sobre la classe treballadora, i compten, en fi amb els terratinents.

Són dues solucions que han de determinar la nostra actitud tàctica. Com que no crec en la solució política, ens queden dos camins: o el d'aquell que defensa o d'aquell que ataca. Mem d'esperar o prendre la iniciativa? Heus ací el dilema. Els homes que es posen sistemàticament a la defensiva perden totes les batalles d'una manera fatal. Això ha passat a Alemanya i a Àustria. I davant d'exemple d'aquests dos països declaro avui que si les forces esquerres no volen tenir la iniciativa, les tragèdies alemanya i austriaca seràn ben aviat l'espanyola. L'home que té -- l'avantatge de la iniciativa no perd les seves forces, sinó que les recupera. Però aquest avantatge d'iniciativa -- exigeix un autèntic front d'esquerres arreu d'Espanya. Si no és així, la batalla amb iniciativa o sense, és perduda. Felicitem-nos d'haver provocat aquesta unió que comença. Totes les forces que volen refer un país i una civilització, es tornen a trobar en un erm difícil per ara.

Avui més que mai estem obligats a enfortir els nostres quadres, a aguditzar la nostra vigilància, a estar preparats a tota mena de sacrificis. Hi ha la possibilitat que la reacció esquerrana arribi massa tard, però la nostra lluita es mantindrà sempre en peu i nosaltres sols o acompanyats, ens trobarem fatalment en la lluita contra la reacció. Per anar en? Si és possible refer la república del

14 d'abril, i crear una república federal, allà anirem. Però si això no és possible, no hem de retrocedir i hem d'anar resoltament a la nostra república. No som separatistes. Ni som, a priori, ni catalans ni espanyols: som homes i per això ens hem de sentir interessats amb la fracció humana que ens és immediata. Per això ho acceptarem tot abans que caure en situacions de vassallatge. El pitjor que ens podria passar és caure en vilipendi i això seria si la reacció s'imposés sense lluita. Si hem de caure, que sigui amb dignitat, encara que sigui al preu de la destrucció física dels homes. El que interessa, és la lluita permanent, car el progrés humà, n'és el resultat. Una lluita, en la qual si bé podem deixar la vida, deixem el camí traçat per a les generacions que ens seguiran.

Per acabar us he de dir que per molta gent ha arribat l'hora de les decisions. Han passat moltes coses. En tres anys hem viscut una generació. L'evolució que abans trigava cinquanta anys, cal que ara tardi només mesos. Cal que aprenguem la lliçó d'aquests tres anys i que els homes apressin la seva evolució que ens ha de dur al gran moviment de classe que ha d'heretar la confosa situació present per portar-la a esplèndides i concretes realitats.

Una llarguíssima ovació acollí les darreres paraules del company Conrerera i tot seguit es clogué l'acte amb el cant de "La Internacional".

CARTES A UN COMPANYY

Sobre l'Amnistia. Justícia Social, nº 29, 19 d'Octubre - del 1935.

La teva última carta, company, m'ha impressionat. No ets en ella el company scrè, clar i categòric d'abans. Estàs ple de dubtes i no saps quin camí seguir. El sentiment - aflebeix l'esperit i, per tant, la teva activitat és míni ma i contradictòria.

Fa meos es va constituir un Comitè pro-amnistia. Fa setmanes un setmanari d'esquerra, en el qual col.labora Carles Pi i Sunyer, president del Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, llançava aquest mot d'ordre: primer pas, l'amnistia. En les consultes del President de la República i en el debat polític sobre la crisi, el cap del grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va parlar d'amnistia. I la paraula amnistia et commou i t'angoixa, perquè enterboleix el teu angle de visió.

Saps que, per manament de la Cosntitució, l'amnistia no-- més poden donar-la les Corts. I et preguntes si és digne demanar a aquestes Corts perdó i oblit. Saps, també, que més de vint mil treballadors pateixen en presons i presidis i que més de vint mil llars sofreixen el calvari del dolor moral agreujat per la misèria. I et preguntes si - és humà perllongar tants sofriments o no fer tots els esforços necessaris per a tallar-los en sec sigui com sigui.

Aquest és el teu estat d'ànim. ¿Em permets, doncs, que - jo, un dels condemnats, encengui altra vegada la teva llum interior?

Fes, en primer terme, una tria de les veus que demanen -- amnistia, car hi ha més palla que gra. En trobaràs de -- sinceres, de covardes d'hipòcrites i d'aventureres. Veus nobles i senzilles que davant del dolor aliè reaccionen - amb noblesa i senzillesa. Veus covardes que són ressò no de presons i presidis, sinó de consells de guerra a realit^zzar. Veus hipòcrites que disfressen amb l'arc iris senti^{mental} l'egoisme i la incapacitat per a l'acció constant i rectilínia. Veus aventureres que fan del sentiment una mena de rossinyol per a tot ús i profit personal: veus -- aventureres dels aventurers de la política. La tria no - és fàcil i si no tens experiència, prendràs una decisió - ràpida desoir aquestes veus, justificant les primeres i - blasmant totes les altres, i reconstruir el procés històric en els seus inicis per a trobar la seva línia justa i lògica de continuïtat.

Vàrem combatre unes Corts filles del frau i de la violèn-

cia i la progressiva presa del poder polític del feixisme triomfant. Vàrem perdre la primera batalla i estem on estem. D'aleshores ençà, ¿els factors en lluita han canviat? Al contrari: cadascun ha reforçat la seva personalitat i estan cara a cara resolts a començar la nova batalla, sabent que aquesta és inevitable i serà decisiva. Estem, doncs, on órem i volem el que volíem. I essent així, la pregunta clara que tu, company, t'has de fer, és aquesta: ¿qui ha d'ósser amnistiats: nosaltres o ells? I aquesta altra: ¿qui pot cobejar més xardorosament, en el fons del seu cor, una amnistia: nosaltres o ells?

Els fets han demostrat que teníem raó. La tasca parlamentària d'aquests onze mesos, la fesomia inconfusible del poder públic, la dictadura disfressada de legalitat, les característiques de la repressió a Catalunya i Astúries, els mots d'ordre dels clans que suporten i usdefruïten el poder polític, ens han donat la raó a bastament. I en aquesta lliçó de coses hem retrobat la nostra força. Una força tan profunda i extensa i vibrant, que remou a fons les entranyes del país i ens porta, com per llei natural de gravitació, a la victòria.

I és ara, justament ara, que hem de demanar amnistia? No, company, no. Jo, un dels que serien amnistiats, et dic que no la vull aquesta amnistia! A l'enemic, company, -- se'l combat, no se li demana res. Se'l combat aferrissadament, amb coratge i optimisme, car nosaltres som la justícia i de nosaltres serà la victòria final. L'amnistia has de demanar-la als companys, als afins. L'amnistia -- has de demanar-la al poble. Pel poble vàrem lluitar i el poble ens ha de dir si interpretàrem bé o no els seus interessos i els seus desigs. I això vol dir dissolució de Corts i eleccions. Vet ací el primer pas: dissolució de Corts i eleccions. Que el poble ens jutgi tots.

Qui demana, company, ha de donar. És el vell do ut des de la vella política, de la vella i eixorca comèdia. I -- creus tu que estem per comèdies? Que ens hem de sotmetre a una comèdia? Jo, no! Hem de tenir una concepció honesta de la política i l'honestedat ens prohibeix el mercadeig i ens dicta un deure de puresa i d'inflexibilitat i l'hem de complir per fort que sigui el preu. Jo el pago i et poso el problema nu davant els teus ulls. Fes tu -- com jo, company, tu que encara no has pagat el preu del deure!

JOAN COMORERA

CARTES A UN COMPANYY

Sobre la unificació socialista i comunista. Justícia Social nº 34, 23 de Novembre del 1935.

Comprenc, benivolgut company, i comparteixo la teva inquietud. Dius que el moment és bo per a crear a Catalunya el gran partit polític de la classe treballadora, cal l'anarquisme és ja curiosa peça de museu i l'experiència petit-burguesa ha estat massa alligonadora. Jo n'estic tan convençut com tu. Però, aquesta netedat teva de visió política s'enterboleix quan vols puntualitzar la tàctica a emprar. Quin és el bon camí?, et preguntes. L'Aliança obrera? La unificació? Influències contràries, afeccions diverses, la mateixa intensitat del desig, et porten d'un costat a altre et maregen i et presenten un dia com a alianciata entusiasmada i l'endemà com a unionista aferrissat, i mentrestant la teva acció està orfana de direcció clara i recta, sense la qual un partit fort esdevé feble i acaba per desaparèixer - si un enèrgic cop de timó no fixa a temps el rumb.

En primer terme, si vols veure-hi clar, has d'acceptar això la tàctica aliancista és contrària a la tàctica unionista. Un unionista no admet íntimament l'aliança. Unificació vol dir esborrar rètols i retolets i bastir damunt les runes de petites vanitats un únic, poderós i fraternal partit. L'aliança vol dir estabilització dels partits i partidets i -- submissió dels més sincers i solvents i honestos, en el si del Comitè, als grupets més irresponsables i demagogs, als famosos grupets que no tenint força per a fer córrer un -- guàrdia municipal mengen fetge de burgés en somni i en vetlla. L'aliança esperona els fundadors professionals de -- nous grups i grupets, els alleta, els immortalitza en posar a les teves mans l'instrument cobejat de xantatge demagògic I en la veritat interna que la massa enlluernada amb tòpics tarda a veure, l'aliança esdevé una mena de Pati de Monipodi en el qual els representants de partits i partidets, -- grups i grupets nous de trinca s'obliden de la burgesia per l'afany dels fitxers aliens, pel desig morbós de portar el desconcert, la desmoralització i la dispersió als rengles -- "afins". Els aliancistes no volen la unificació i aquesta, per a ells, no és més que la careta que es posen en sortir a escena i llencen menyspreatius a les escombraries en retornar a la intimitat: és, bem cru, una diversió estratègica. De no ésser així, dirien com jo: aliança, no; unificació, sí!

¿Creus tu, estimat company, que l'aliança és l'antesala de la unificació, quan aquesta és impossible? Si fos veritablement impossible, bona part del que t'he dit sobre la tàctica aliancista no tindria gran valor. Però, qui pot avui

afirmar la impossibilitat d'una unificació? Avui no és - impossible. Fa uns quants anys sí que ho era, tant que - ni d'aliances es podia parlar, car un abisme de lluites i de greuges recíprocs separava les dues branques del Socialisme, a més d'un aparent abisme tàctic. Els anys no han passat en va i l'abisme està curull de sang, llàgrimes i dolors i sobre ell, d'un i altre costat, es pot ja avançar fins a trobar-se i donar-se l'abraçada germanívola.

Fem-ho, estimat company!

Com?, ja que no n'hi ha prou amb dir-ho -preguntes tu.

A Catalunya, essent tan petita, som, entre partits i partidets: Unió Socialista de Catalunya, Partit Català Proletari, Partido Socialista Obrero Español, P.O.U.M., Partit Comunista de Catalunya, Partit Sindicalista, comptant aquest per a tan pocs barrets! De tot això entre els partits obrers. Molts caps en pot sortir un partit únic? Ho dubtes i jo no. Cal, en primer terme, establir dos grups Unió Socialista de Catalunya, Partit Català Proletari, -- Partit Comunista de Catalunya i Partido Socialista Obrero Español, primer grup, i P.O.U.M. i Partido Sindicalista, segon grup. Els Partits de primer grup podent arribar -- amb certa facilitat i rapidesa a una fusió. Amb els partits del segon grup la fusió és indesitjable, mentre no - resolguin d'una manera clara i definitiva una qüestió prèvia.

La Unió Socialista de Catalunya i el Partit Català Proletari ja han resolt pràcticament el problema i de la seva fusió en sortirà el Partit Socialista de Catalunya. La fusió amb el Partit Comunista de Catalunya la veig possible en temps curt, per mitjana comprensió que hi hagi, -- després de la comunicació de la Tercera Internacional rebuda per la U.S.C., i d'ella en podria néixer el Partit Socialista de Catalunya (Secció Catalana de la Internacional Comunista). ¿Que no ho creus, estimat company? ¿T'és vera el mot comunista? Per què? ¿No has llegit mai l'adagi castellà: "tanto monta, monta tanto"? Hi havia quelcom que separava els partits socialistes i comunistes, però aquest quelcom ha desaparegut després dels acords presos per l'últim Congrés de la Tercera Internacional. Sí, però, ¿i els comunistes? preguntes. Si jo, socialista, accepto pertànyer a la Internacional Comunista, ¿voldran els comunistes militar en un Partit Socialista? Pels antecedents immediats, la teva resposta és negativa. I jo et torno a demanar, per què? ¿Què ha fet el Partit Comunista rus? ¿No ha creat ell, precisament ell, essent -- l'essència i la raó d'ésser del comunisme contemporani, -

la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques? Altrament ¿l'abc del socialisme actual no és el Manifest comunista de Marx? És impossible, company, que un joc de paraules impossibiliti la fusió de les dues branques del Socialisme. Vençuts els factors històrics que ens separaven i -- ens llançaven els uns contra els altres, les diferències són més temperamentals que teòriques i podeu conviure cor^{re}dialment en un mateix partit d'organització democràtica, com hi conviuen ara. Llavors, diràs tu, si és així, ¿per què no dir-se comunista i no socialista? A mi, teòrica^{re}ment, m'és indiferent i si prefereixo Partit Socialista a Partit Comunista, és per raons tàctiques, de majors facilitats de treball i de proselitisme.

Amb el Partido Socialista Obrero Español, la fusió o el pacte -jo preferiria un pacte- serà una realitat quan els companys de Madrid vulguin. Saben ja el que volem i necessitem. Et confesso que no acabo de comprendre l'entestament centralista dels companys de Madrid. És possible -- que t'hagin dit alguna vegada: ¿i per què us entesteu vosaltres? Ignoro si has donat mai la resposta incontrovertible. És evident que nosaltres podríem renunciar a la -- nostra petició essencial -sobirania del Partit Socialista de Catalunya en la política catalana- i ingressar sense -- més històries al P.S.O.E. Però, ¿què hi hauríem guanyat quan algú aixequés la bandera de la Unió Socialista de Catalunya, deixada al mig del carrer per nosaltres? Aquest algú, no ho dubtis, sorgiria molt aviat, i tu i jo en coneixem més d'un resolt a ésser-lo si mai un semblant disbarat es cometés. No hi guanyaríem, doncs, res, i, segurament, no faríem sinó destruir una força que ja compta en la política catalana. Nosaltres volem l'entesa amb el P.S.O.E., però de tal manera que ningú no pugui aixecar -- una bandera perduda per la nostra precipitació o irreflexió. Avui, com ahir, estimat company, tenen la paraula -- els companys de Madrid.

Ja has vist, company, com els partits del primer grup poden arribar fàcilment a constituir a Catalunya un partit únic. La qüestió és ben distinta amb els partits del segon grup. I ho comprendràs de seguida.

Tota fusió és impossible amb partits divisionistes. El -- Bloque Obrero y Campesino, Izquierda Comunista i Partido Sindicalista -- els dos primers ara es titulen P.U.M.- pretenen escampar-se fora de Catalunya, on els treballadors ja compten amb els poderosos i gloriosos Partido Socialista Obrero Español i Partido Comunista de España. Aquells grups no representen ideològicament ni tàcticament res -- distint, no rejuveneixen ni dignifiquen la teoria i la -- tàctica del moviment polític marxista, ni tampoc poden --

definir-se vestals de la puresa marxista. Són, més aviat fruits d'un egolatrisme desfermat, les escorrialles que - les lluites internacionals del Socialisme han anat deixant en cada país. Són, en una paraula, la cinquena roda del carro o, si vols, el bastó entre les rodes. ¿Què pretenen, doncs, en voler expandir-se fora de Catalunya, si no és destorbar els companys socialistes i comunistes i satisfèr, en el fons, les petites rancúnies que les lluites passades han deixat en ells i un cert afany malaltís i antimarxista de cabdillatge firaire? Mentre el Bloque Obrero y Campesino, Izquierda Comunista i Partido Socialista no renunciïn als seus propòsits divisionistes fora de Catalunya, nosaltres no hem de voler la fusió amb ells. Al contrari, estem obligats a combatre'ls aferrissadament -- fins a reduir-los a una mínima expressió de capelleta, per tal que no tinguin a Catalunya un suport i una font de recursos que els consenti una major activitat escisionista a Espanya. Aquest deure de solidaritat envers els companys socialistes i comunistes d'Espanya és elemental i l'hem de complir. Resolta aquesta qüestió prèvia, jo seria el primer a proposar la fusió. Ara que, i això t'ho dic en secret, jo no hi crec gaire, car hi ha gent que viu bé en les complicacions, que prefereix puntualitzar punts i comes, que vol ésser cap de rata i no cua de lleó, que és incapaç de sumar-se a la massa i servir-la generosament i abnegada i en l'actuació modesta i silenciosa si convé.

Tanmateix, estimat company, si tu ets enèrgic i parles -- clar i no et deixes distreure i quan els escisionistes et parlin d'aliança, tu els treus la careta, veuràs com, més aviat i més fàcilment del que tu et penses, els complicats i enredaires, els caps de rata i personatges cent per cent, els masturbadors de tesis, es trobaran sols i els companys que avui encara els segueixen, abnegats i sincers i senzills com tu, t'obriran els braços i estaran al teu costat en la feina gloriosa de crear a Catalunya el moviment de classe invencible tot just iniciat,

J. COMORERA

Penal del Puerto de Santa María, novembre del 1935.

PER LA UNITAT SOCIALISTA

Justícia Social, nº 37, 14 de Desembre del 1935.

Penal del Puerto de Santa María, desembre del 1935.

Als companys del Consell Central de la U.S.C. - Barcelona.

Estimats companys: Assabentat per les cartes dels companys del C.E. que el proper dia 8 us reunireu per a tractar i - resoldre afers de màxima importància per al nostre moviment permeteu que us saludi cordialment i us desitgi encert en les vostres deliberacions i acords.

Vivim hores excepcionals per a estendre arreu de Catalunya el nostre moviment i enfortir-lo en tanta manera que ens - assegurí la preeminència en un esdevenidor no gaire llunyà. La vostra visió política, la vostra ferma voluntat d'unifi- cació, ha augmentat el valor històric d'aquestes hores i - el ressó de la nostra veu entre els treballadors. Cal, -- doncs, perseverar en el camí de la unificació dels partits de classe, i arribar a llur conclusió necessària, encara - que això exigeixi de nosaltres algun sacrifici.

Considero perillosa tota situació d'interinitat, i em plau- ria que el Consell Central compartís aquest criteri i, en conseqüència, prenguéss els acords adients per tal d'arribar com més aviat millor, a conclusions definitives amb el Par- tit Català Proletari, Partit Comunista de Catalunya i Fede- ració Catalana del P.S.O.E.

Excuseu-me si, lluny de vosaltres, m'he permès de col.labo- rar en les vostres feixugues tasques, car això no és fill de cap dubte meu envers vosaltres, sinó la frisança del mo- ment, més intensa com més isolat s'està a la vida exterior i com més ferma és la convicció que el Partit Socialista - de Catalunya aplegaria immediatament la majoria dels treba- lladors si en la base de constitució hi haguessin la USC, el PCP. i la FC del PSOE.

Vostre cordialment i del Socialisme.

J. COMORERA

CARTES A UN COMPANYY

Sobre l'amnistia. Justícia Social nº 38, 21 de Desembre del 1.935, pàg. 3

Dius, benvolgut company, que comprens i acceptes el meu punt de vista: d'aquestes Corts Strauss no hem de voler l'amnistia, car nosaltres no volem ni devem amnistiar. Ho comprens molt bé, però no em dissimules la teva angoixa. Aquesta persisteix i no es cura amb una qüestió de principis ben resolta.

I si aquestes Corts Strauss no es dissolen? ¿I si la coalició governant Straperlo, coneixent el pensament presidencial contrari a la dissolució i el propi pànic a la consulta popular, se'n surt amb la seva i esgota el període de que li resta, dos anys? Es possible, afirmes, i evidentment ho és, encara que no probable. I aquesta possibilitat augmenta la teva angoixa i la justifica. Hi ha més de 20.000 treballadors als presidis d'Espanya i d'aquests uns 1.500 són catalans. ¿Seria just, penses tu, que donéssim més importància a una qüestió de principi i de fortitud moral que al dolor dels 20.000 companys condemnats i a la misèria de 20.000 llars proletàries? Una qüestió de principi pot ésser portada tan lluny? I afegeixes: entre els 20.000 empresonats hi ha els millors militants dels partits d'esquerra i de classe, i els partits, privats d'ells, han perdut dinamisme i eficàcia i cal preveure, si la teva absència és massa llarga, un enfortiment del feixisme. I el preguntes: ¿no seria més intel·ligent que féssim un vaitot per aconseguir l'amnistia i posar fi a l'allunyament d'uns companys necessaris, com fos i de qui fos?

El meu argument, company és fort. Ja comprendràs que jo no sóc insensible al dolor aliè, ni sóc tampoc un admirador del dolor propi. Afmetràs, també, que el presidi no és un lloc de plaer per a mi, que les hores són ací sovint llargues, que el pensament és turmentat pel record dels éssers estimats i els companys en perill, i no trobaràs estrany que enyori xardorosament la llibertat i la lluita. Però, estimat company, essent tot això veritat, mantinc la meua posició: d'aquestes Corts no hem de voler l'amnistia, perquè nosaltres no podem ni devem amnistiar.

¿No hi ha, doncs, solució possible? ¿Si el Parlament no es dissolte ens hem de conformar? No, company. Si les Corts no són dissoltes, hi ha una manera d'aconseguir l'amnistia contra la voluntat d'Strauss-Straperlo. I és curiós que els defensors d'una amnistia "com sigui" no l'hagin vista i imposada. I, no obstant, és senzilla i clara.

L'article 66 de la Constitució diu: "El pueblo podrá -- atraer a su decisión mediante "referéndum" las leyes votadas por las Cortes. Bastará, para ello, que lo solicite el 15 por ciento del Cuerpo electoral. No serán objeto de este recurso la Constitución, las leyes complementarias de la misma, las de ratificación de Convenios internacionales inscritos en la Sociedad de Naciones, los Estatutos regionales, ni las leyes tributarias. El pueblo podrá asimismo, ejerciendo el derecho de iniciativa, presentar a las Cortes una proposición de ley, siempre que lo pida, al menos, el quince por ciento de los electores. Una ley especial regulará el procedimiento y las garantías del "referéndum" y de la iniciativa popular. Vet ací la solució.

La Constitució reconeix el dret d'iniciativa popular. Val a dir que, si el poble vol, l'amnistia serà un fet plagui o no a les Corts Strauss. Un 15 per cent del cens electoral és suficient per a presentar, popularment, una proposició de llei d'amnistia a les Corts. ¿Creus tu difícil assolir aquest 15 per cent? ¿No creus, més aviat, com jo que la proposició popular d'amnistia obtindria no ja el 15 per cent, sinó la meitat més un dels electors? Raonablement, això no es pot discutir. Però, si de la votació no en sortís la meitat més un del cens, voldria dir que estem a presidi no per culpa d'uns tribunals monàrquics ni d'unes Corts reaccionàries, sinó per la voluntat popular, i com que contra el poble no hi ha rebel·lió possible, no ens caldria sinó esperar un canvi d'opinió. Aquesta possibilitat tu no l'admits i jo tampoc. Tu i jo, company, estem segurs que la immensa majoria del cens votaria per l'amnistia. I en tot cas ningú no ens pot discutir el dret de voler saber la voluntat popular acceptant-ne per endavant el resultat. Naturalment, tu diràs que si la proposició de llei d'amnistia votada per la meitat més un del cens electoral no és d'aprovació obligatòria per les Corts, aquestes, arribat el cas, podrien rebutjar-la i res no hi hauríem guanyat. La proposició de llei d'amnistia aprovada per la meitat més un del cens electoral, ho seria d'aprovació obligatòria per les Corts. Tanmateix, ¿podrien aquesta rebutjar-la? Les Corts són la representació del poble i han d'obeir la seva voluntat. Si el poble manifestés la seva inequívoca voluntat d'amnistia, les Corts, de no obeir, s'haurien de dissoldre o proclamar-se en dictadura, car el règim parlamentari no ho tolera. Haurien d'obeir o dissoldre's, puix no hi ha dictadura possible contra una manifesta i vibrant voluntat col·lectiva i majoritària. Si obeïssin, l'amnistia seria immediata, i si per no obeir es dissolguessin, l'amnistia seria fruit primer del nou Parlament. En qualsevol cas, tindriem l'amnistia sense demanar-la ni deure-la

a les Corts, sense l'immoral do^ut des, per l'expressa vo^luntat popular.

Endevino el teu astorament, bonvolgut company. Si això és així, ¿per què no s'ha fet? No s'ha fet, perquè no s'ha fet. No s'ha fet perquè el poble encara no pot exercir el dret constitucional d'iniciativa. Les Corts han d'aprovar, primer, "la ley especial", que ha de regular "el procedimiento y las garantías... de la iniciativa popular". Aleshores, pensaràs tu, no hi ha res a fer: aquestes Corts no faran mai aquesta llei especial. ¿I per què no? A aquestes Corts Strauss hi van 30 o 40 diputats republicans d'esquerra. Si aquests diputats presentessin el projecte de llei especial i en fessin una qüestió tan cada i diguessin al govern que farien obstrucció sistemàtica a tot mentre el Parlament no l'aprovés, ¿què creus tu que passaria? És possible que el Govern i les Corts es resistissin de primer antuvi, que cridessin com esperitats contra els "antipatriotes" i els venuts a l'or de Moscou, però si els diputats republicans no afluïxessin, el Govern ni les Corts no tindrien més remei que transigir. Recorda els estralls de l'obstrucció contra les Corts Constituents i t'adonaràs de la importància que en un moment donat pot tenir un grup de 30 o 40 diputats resoltos enèrgicament a defensar un dret constitucional del poble.

Preveig la teva insistència: si és així ¿per què els diputats republicans d'esquerra no han imposat la llei especial? Aquesta pregunta no la vull respondre. La resposta la pots trobar ben bé tu sense el meu ajut.

J. COMORERA

(Aquest treball del company Comorera ens fou prohibit fa poques setmanes per la censura de Gil Robles, i aparegué a Treball de Valls. Ara que les Corts ja estan liquidades el reproduïm, perquè demostra una vegada més l'encert dels nostres punts de vista i la justesa de la nostra abstenció parlamentària, en contraposició a la presència inútil dels diputats republicans, els quals tractava d'espeironar el nostre Conseller.)

DESPRES DEL CONGRES ORIENTACIONS A SEGUIR. EL FRONT POPU-
LAR I LA REVOLUCIO SOCIALISTA.

Conferència de Joan Comorera. Justícia Social, nº 62, 6 -
de Juny del 1936.

El dijous de la setmana passada el company Comorera donà -
una conferència a la Casa del Poble sota el títol "Després
del Congrès. Orientacions a seguir".

Heus ací un extracte de l'oració pronunciada pel nostre --
company davant un públic nutridíssim:

Companyes, companys!

Cal abans que tot què afirmem que vivim en plena revolució.
No és doncs l'episodi heroic o repulsiu el que obre i tan-
ca una revolució. Una revolució s'obre quan una col·lecti-
vitat vol trencar els vells motllos en els quals s'ha de -
desenvolupar fins el moment present.

La Revolució francesa va començar l'any 89 en l'episodi ro-
màntic del joc de pilota, va arribar al punt àlgid el 94,
va devallar amb el directori i després amb la Restauració.
L'any 70 i l'any 71 ve un període de retrobament revolució-
nari; després cau un altre vegada.

Ho veiem també en la revolució russa. Revolució política
que passa per les fases de 1905, de Kerensky, dels maxima-
listes, de la N.E.P. i la revolució continuarà per camins
que no podem preveure.

I veiem a Espanya el mateix procés que comença l'any 31 --
amb la revolució política.

Aquella mena de Front Popular que anava des d'Alcalà Zamo-
ra fins al'extrema social. Aquella revolució era només po-
lítica, però ella era arribada amb 60 anys de retard i és
clar, havia de resoldre problemes socials. Si la nostra -
hagués estat només política, ja hauriem passat el període
revolucionari i estariem en una situació estabilitzada. Hem
vist com les forces reaccionaries anaven enfortint-se fins
que l'any 33 es recuperaren i triomfaren. I vingué la der-
rota material. Vingué l'assaig feixista encobert pels --
straperlos i les altes magistratures de l'estat.

Amb la rèplica de les forces proletàries vingué la nostra
derrota. I el 16 de febrer ha estat el fill del 6 d'octu-
bre i del Front Popular. I als tres mesos del triomf el -
esdevenidor ja és amenaçador. Aquests tres mesos equiva-
len en el temps als dos anys de la primera etapa.

Seria un error creure que el Front Popular és la darrera -
 fórmula de la revolució.

Hi ha ciutadans burgesos que vénen al nostre costat per a
 realitzar una obra de dignificació de la República. Però
 que un dia ens combatran a sang i a foc, perquè els intere-
 sses son antagònics.

Els partits republicans que avui administren la victòria -
 del 16 de febrer s'han posat uns límits infranquejables i
 aquesta contradicció fonamental serà tràgica. L'actitud -
 d'ells no és igual avui que la del 16 de febrer. Tots els
 partits d'avançada burgesa no són en la força de captació
 en els dels 16 de febrer.

Són fills de la pròpia contradicció.

Per un costat volen realitzar el programa del Front Popu-
 lar.

Per l'altre hi ha una dispersió de les forces que els se-
 guien. Mentre realitzen l'obra política, destroçant la ve-
 lla maquinària es troben amb la impaciència de les masses.

No és que no tinguin un ritme accelerat, que així ho hem -
 de reconèixer. És que les masses obreres els desborden i
 els exigeixen la Reforma Agrària, el compliment de les --
 lleis republicanes, millorant la situació econòmica dels -
 treballadors, l'aixafament de la reacció.

Es veu que desitgen fer-ho. Però es veu més clar que no -
 ho poden donar.

Potser arribaran a resoldre el problema de l'atur, el del
 salari vital, el del control obrer, etc.

Però els obrers intueixen que els republicans no els poden
 pas salvar i es desentenent dels republicans i s'acosten --
 als partits de classe.

Zones d'opinió republicana, classe mitja, petita burgesia,
 liberals que s'adonen que la revolució no s'ha aturat sinó
 que continua, es criden a engany i s'enrolen a les fileres
 feixistes.

Per un costat veiem com els republicans perden dia a dia -
 el seu capital i per (falta una línia) tic i per l'altre -
 veiem l'enfortiment de les organitzacions de classe.

La petita burgesia simula una acció republicana quan els -
 seus interessos no perillan, però quan això arriba veiem -

com sostenen el feixisme en armes.

Es el cas d'Itàlia, Alemanya i Austria.

Quan les classes proletàries d'Itàlia semblaven anar a dominar l'estat, el capitalisme desferma l'exèrcit feixista.

En el moment crucial quan els obrers estaven en pla de domini, la burgesia va fer sortir a Mussolini per a organitzar l'assalt a Roma i destruir les organitzacions obreres sindicals i polítiques.

I a Austria i a Alemanya ha passat el mateix.

I a Espanya ens amenaça el mateix: a mesura que la classe obrera espanyola s'acosta al triomf augmenta l'empenta del feixisme i aviat seran capaços de donar la batalla definitiva.

A Espanya manca als republicans el suficient coratge per a depurar l'exèrcit, la magistratura, la màquina buricràtica perquè són víctimes de la pròpia contradicció i han assenyalat uns límits que no volen passar.

L'ofensiva té molts aspectes. Campanya de premsa. Indisciplina a l'exèrcit. Bandes armades feixistes. Tancament de fàbriques. Aquesta resistència passiva la veieu a tot Espanya. La burgesia espanyola abusa en la seva acció que voreja els límits delictius.

Oposició a augmentar el nivell de vida de la pagesia espanyola.

Problema àlgid del Centre de Contractació que significa -- deure a l'estranger més de 1.500 milions de pessetes que -- pagades ja pels capitalistes no ho han estat pel Centre de Contractació.

Vàrem començar una revolució i encara continua en condi--- cions que aviat ens portarà a la cruïlla del triomf o de la derrota.

Quina ha d'ésser la nostra acció per a salvar-nos?

Continuar, malgrat tot, el Front Popular i paral·lelament enfortir la unificació dels partits de classe. Continuar donant suport al Front mentre ens serveixi.

Transformar l'organització econòmica.

Mantenir el Front fins a l'esgotament per a demostrar a --

grans masses obreres del camp i de la ciutat que és una --
il·lusió falsa i que han d'enrolar-se a un moviment de --
classe.

Es senzill complir a bastament el programa del Front Popu--
lar.

Però jo em temo que el Front Popular s'estabelli en un --
dels punts dels quals més cal parlar: la reparació de la
repressió.

Alcalà Zamora, Lerroux, Gil Robles, Batet, Hidalgo, el --
Govern del 6 d'octubre han d'anar al banquet dels acusats
però jo no confio veure-ho i aleshores la massa rebrà la
darrera lligó: que esgotat el programa del Front Popular
estaran satisfets. Tindran més salaria, caixes d'atur --
forçós, respecte dels patrons; però veuran que la burge--
sia continua en peu i es donaran compte que la solució no
més està a les mans dels partits de classe.

Paral·lelament a això quina ha d'ésser la nostra tàctica?

Aprofitar el temps que això ens dóna per anar a la unifi--
cació política i sindical de la classe treballadora per a
poder ésser els hereus del Front Popular.

Aquesta unitat és impossible? No, si hi ha bona voluntat.

Què ens ha separat? Què ens ha llançat a uns contra els
altres? Per una part la revolució catastròfica. Les In--
ternacionals. La divisió del proletariat. Tesis contra
tesis. Així veiem com els comunistes accentuaven la seva
visió de la revolució permanent i els socialistes accen--
tuaven la seva passivitat evolutiva.

La III Internacional deia que calia anar a la revolució --
armada.

La II Internacional deia: hem de voler democràcia al preu
que sigui.

I mentre discutien si eren evolutius o revolucionaris ha
vingut la tràgedia. I aquesta tràgedia ha igualat als --
uns i als altres. Perquè Mussolini, Hitler i Dollfus per
seguien a uns i a altres fins al dolor i a la mort.

I també l'hem sofert aquí. Perquè en la repressió d'aquí
tampoc hi ha hagut diferències. Hem d'haver tret expe--
riència per a fer les oportunes rectificacions.

Es evident que els comunistes s'han equivocat.

Es evident que els socialistes s'han equivocat.

Reconeciem uns i altres els errors mutus.

La democràcia és una fallida. Hem de reconèixer que evolutivament no podrem arribar a sotmetre la burgesia.

Es infantil creure que en cap país del món es podrà realitzar la revolució socialista després d'una lluita electoral la burgesia no ens donarà el poder perquè tinguem la meitat més un dels diputats.

Veiem com la classe burgesa arribà al poder i com destruí la noblesa i l'alta cleroècia amb la revolució, la lluita cruenta i violent recolzant-se amb els treballadors.

Avui la burgesia també és envers nosaltres una classe parasitària i per això no s'entregarà pacíficament i per això hem d'acceptar que caldrà arribar a la seva destrucció per la insurrecció armada i seria infantil creure que a l'endemà de la revolució, la burgesia s'entregarà sense resistència. Cal acceptar, doncs, que en el mateix moment en què comenci la revolució caldrà instaurar la dictadura per a sotmetre definitivament la força burgesa.

Tal com tenim avui al món, hi ha una única realitat: La U.R.S.S. Si és l'única realitat d'avui per què no hem d'apoiar-la?

Imagineu que en virtut d'una escomesa internacional la U.R.S.S. és vençuda i desapareix, com va desaparèixer la revolució francesa l'endemà del 9'.

Hauríem retrocedit moltes dècades i no podríem arribar allà on avui som. Imagineu-vos la força prepotent del feixisme amb la derrota de la U.R.S.S. i la tràgedia de la classe obrera.

Què no mereixeríem nosaltres si fóssim responsables de la derrota de la U.R.S.S. ? Com podem ajudar els nostres germans, si per incompetència nostra triomfés el moviment feixista a Espanya, França i altres països, deixant lliure el feixisme per l'atac?

Si no ataquen avui Alemanya, Itàlia i Polònia és perquè a la seva espatlla hi ha un proletariat que vetlla les armes.

No és doncs, ja, un deure de solidaritat amb la U.R.S.S. sinó un instint de conservació.

La U.R.S.S. per a trencar el cercle que vol ofegar-los.

Per nosaltres per a salvar-nos amb els companys russos, us parla un vell militant que va intervenir en les lluites de l'any 19 i 20 jo ho ferit i a mi m'han ferit, farem les lluites entre germans, són les més terribles.

Per què recordar les velles ferides? Les ferides s'han de tancar. Hem d'anar a la III Internacional. Acceptar la dictadura. La revolta violenta. I no pas per a demà sinó per avui mateix, que els dies corren -la vida té cada cop més un ritme accelerat- i s'acosta la nostra hora.

Qui ha d'ésser l'herou del Front Popular?

O ho som nosaltres o ho són els feixistes.

De nosaltres depén.

I hem de voler que si ha d'haver-hi una altra volta vessament de sang, aquesta vegada siguin els nostres enemics.

L'experiència no és solament nostra; també ho ha estat -- dels enemics. També han estat els enemics covards com ho han estat els republicans. Es van conformar amb el sergent Vázquez i no es varen atrevir amb els que estaven pel seu damunt. Però si poden hi tornaran molt aviat.

Salut, companys.

Pensament Polític
de Joan Comorera

1936~1939

Volum VII.

GUANYAR LA GUERRA ES FER LA REVOLUCIO: GOVERN, DISCIPLINA, VOLUNTAT.

Discurs de Joan Comorera, Secretari General del Partit Socialista Unificat i Conseller de Serveis Públics del Consell de la Generalitat, al míting del P.S.U.C. i la U.G.T. al Price, el 18 d'octubre del 1936.

Treball, 20 d'octubre del 1936, pàgs. 9 i 10.

Encara no havien acabat els aplaudiments tributats al cònsol Antonov Ovseenko i s'havien apaivagat els victors a la Unió Soviètica, a Stalin, al marxisme leninista-stalinista a la III Internacional, una altra salva d'aplaudiments retrunyia a la sala i la posava altre cop en tensió.

El camarada Comorera avançà al micròfon i començà amb aquestes paraules:

Companyes, companys, companys tripulants del "Zirianin", - company Antonov, treballadors de Catalunya:

Fa uns mesos, el Partit Socialista Unificat de Catalunya i la Unió General de Treballadors ens presentaren el primer gran acte públic de masses a Barcelona. Va ésser a l'Olimpia, i allí, davant d'una multitud vibrant d'entusiasme, d'energia i de coratge com la d'avui, el Partit Socialista Unificat i la U.G.T. llançaren llurs primeres consignes, - aquelles consignes que varen semblar prematures i que molts amplis sectors treballadors de Catalunya no varen saber -- comprendre en aquell moment.

Cal guanyar la guerra, creant l'instrument necessari.

Varem dir, ara fa dos mesos, que la realitat ens imposava a tots, com a obsessió primera en les preocupacions, com a problema de primer pla, el problema de la Guerra i que -- tots nosaltres havíem de fer el possible per contribuir a resoldre, en primer lloc, aquest problema, perquè la victòria bèl·lica sobre el feixisme era en si mateixa la revolució proletària. Varem dir en aquell moment que una guerra com la d'avui s'ha de guanyar i únicament es pot guanyar - creant l'instrument necessari que és l'Exèrcit Popular; varem dir que era indispensable acabar a tot Catalunya amb - les dualitats de poders, dualitats de poder que existien a tots els pobles i comarques catalanes i que impossibilitaven l'acció dirigent del màxim organisme representatiu de Catalunya. Varem dir que, en ordre a les realitzacions revolucionàries, tots ells havien de supeditar-se a les necessitats d'una victòria ràpida i decisiva, i demanàvem que hi hagués comprensió, que hi hagués intel·ligència i que -

ningú no volgués trencar el Front Antifeixista, i que s'havia de donar l'ajut necessari, l'ajut humà a la petita burgesia i a la petita pagesia.

Aquelles consignes varen semblar en aquell moment prematures, algunes d'elles exagerades i moltes vegades, potser, es va dir per molts que alguna d'elles tenia el caire derrotista. Han passat dos mesos i tota l'experiència viscuda en aquests dos mesos, els dolors soferts en tants llocs i l'agreujament dels perills que abans es donaven per impossibles, ha fet que aquelles consignes d'ara fa dos mesos, avui,, són ja compreses per la immensa multitud de pagesos i proletaris, són compreses i admeses àdhuc per tots els organismes antifeixistes i sindicals de Catalunya.

I avui tenim un Govern que vol governar, un govern que es proposa crear ràpidament l'Exèrcit Popular. Un Govern que tot ho vol supeditar a l'organització d'una victòria ràpida i decisiva. Un Govern que es compromet de manera solemne a donar el seu suport, el seu ajut a la petita burgesia i a la petita pagesia. Un Govern que es proposa crear arreu de Catalunya un clima moral diferent del que hi ha avui, un clima moral semblant o igual, si això és possible, al que hi havia arreu de Catalunya el mateix dia 19 de juliol. Les consignes s'han fet carn viva de la multitud i de les organitzacions, i cal que nosaltres en aquest segon acte de transcendència històrica que realitzem a Barcelona, assenyallem aquest procés, perquè tenim l'orgull de dir que ha estat el Partit Socialista Unificat de Catalunya i la U.G.T., els que han vist des del principi claríssimament el problema i els que varen llançar en el moment oportú consignes que d'haver estat acceptades, fa dos mesos, en altre lloc estaríem i altres coses es podríem fer.

Però, no cregueu companys que la perseverança ens hagi estat fàcil. No ha estat gens fàcil. Ha exigut de tots nosaltres immensos esforços per a no deixar-nos portar, els dirigents i la base del partit i de la U.G.T., per impulsos de cada dia. Esforços de persuasió, esforços de contenció, esforços de sacrificis. Esforços de persuasió envers els companys de la C.N.T., dient-los constament, en les reunions del Comitè d'Enllaç, dient-los en la premsa i en els mítings que era indispensable constituir un Govern que pogués governar, acabar amb aquella situació caòtica i catastròfica d'un govern acovardit que no governava i d'un sub-govern que tampoc no podia governar. Esforços de persuasió, esforços de contenció, aquests més difícils i, sovint, més dolorosos. De contenció, prop dels nostres companys, prop dels militants del Partit i dels militants de la U.G.T., que diàriament i hora darrera hora es trobaven, i encara es troben amb les dificultats de la lluita, de la convivència civilit

zada. Contenció difícil, perquè nosaltres no ignorem tot el que ha passat arreu de Catalunya. No hem oblidat, no ignorem la pistola ni la coacció, ni hem deixat de saber la sang vessada de companys nostres arreu de Catalunya. No ho recordem ara per recordar-ho, sinó per demostrar a tots que hem hagut de fer esforços extraordinaris de contenció prop dels nostres millors militants per demanar-los que no es deixessin portar per agents provocadors, que provocaven víctimes - en els nostres rengles i que semblava que farien impossible qualsevol convivència.

Avui som l'opinió majoritaria

Hem fet grans sacrificis. Podem dir que avui el Partit Socialista Unificat i la Unió General de Treballadors representen la majoria dels pagesos i dels proletaris de Catalunya. Podem dir-ho i ho afirmem sense petulància i sense esperit polèmic, però afirmem aquesta realitat. Som avui l'opinió majoritaria de Catalunya, l'opinió activa, l'opinió antifeixista, l'opinió revolucionària. I, no obstant i ésser d'aquesta manera, ambdues organitzacions varen fer el sacrifici extraordinari d'apareixer en el Consell de la Generalitat en situació minoritària. I acceptaren aquest sacrifici, que per nosaltres fou dolorós, per tal de no impossibilitar un experiment que consideràvem urgent i indispensable per assegurar una ràpida i definitiva victòria. Ho acceptaren no volent anar pel camí o pel terreny de la incomprensió, de la intransigència i del sectarisme.

Ja constituït aquest govern, varen fer un altre sacrifici, dolorós també, que fou quan es discutí i s'aprovà el Decret de Regulació de la vida municipal. També en aquell moment, posats en la situació de transigència i de comprensió per a fer possible la continuació d'aquest Govern, la qual cosa -- consideràvem nosaltres indispensable per a assegurar la victòria, també amb protesta pública i amb dolor profund de la nostra ànima vàrem acceptar una situació minoritària.

No hi ha complexos de covardia: hi ha esperit de sacrifici

I nosaltres, companys, hem fet tots aquests esforços, hem perseverat sistemàticament en la línia política que ens vàrem traçar des del principi de la guerra civil, no pas perquè en ningú de nosaltres, ni en les organitzacions sindicals, ni en els polítics, ni en el cor de cap dirigent hi ha gués un complex d'inferioritat ni de covardia de cap mena. Ha estat perquè hi havia la guerra. Perquè nosaltres vàrem afirmar des del 20 de juliol que estàvem a presència d'una guerra llarga, dura i perillosa. Ho vàrem dir des d'un principi, i en aquells dies d'entusiasme, pel desconeixement del problema, va semblar aquella afirmació nostra una exageració

o una mena de manihbra tàctica per a dissimular els nostres propis fins. Però, avui, ja ningú no ho discuteix; avui, - als tres mesos de començar la guerra, tothom admet que és - una guerra llarga i dura i perillosa. I és per això que no saltres, fins aquest moment, hem realitzat tants esforços, hem oblidat tantes coses i hem demanat a tots que siguin -- oblidades, perquè de no fer-ho així la guerra encara seria més llarga, i el seu final es faria incert.

Vàrem dir en el míting de l'Olimpia, que un autèntic revolu- cionari no amaga mai la veritat, diu sempre la veritat; -- s'até sempre a les realitats per tal d'acondicionar la seva conducta. I, nosaltres tenim l'obligació de dir als nostres companys, que la guerra civil, ja llarga i dura, ha entrat en la seva fase perillosa. No n'hi ha prou, companys, que tots a l'una cantem el "No passaran". És indispensable que tots, encara que ho cantéssim, féssim el que cal fer per a no deixar-los passar. I, jo us dic, que en les condicions d'avui, en la situació estratègica, la guerra ha entrat en el seu moment perillós. L'Exèrcit feixista, nombrós, per-- què ha incorporat per la violència totes les lleves del país que domina, perquè ha nodrit els seus quadres d'avantguarda amb els mercenaris del Rif, perquè ha posat en els grups de xoc tots els mercenaris feixistes d'Itàlia i d'Alemanya, -- que dissimulen llur traició als pactes internacionals, allis- tant-se al Terç Estanger del traïdor Franco; és un exèrcit -- nombrós, dic, i un exèrcit ben municionat. I un Exèrcit -- que ha tingut des del principi l'avantatge immens que nosal- tres no hem pogut, encara, aconseguir, i que tots, ara, ara hem acordat; l'avantatge immens del comandament únic. I, així hem vist com a través d'aquests mesos de prova, la for- ça petita inicial de l'enemic, tenia una extraordinària mo- bilitat en homes, en fusells, i en municions, perquè era su- ficient que el cap militar dels feixistes ordenés el tras- llat d'una columna perquè aquesta columna es traslladés; - perquè ordenés la concentració de l'artilleria sobre un -- front determinat, i l'artilleria es concentrés. I, gaudint d'aquests avantatges immensos, va anar tocant tots els fronts veient on era el punt dèbil nostre per tal de concentrar-hi tot el seu poder d'atac.

Cal tenir en compte que el punyal enemic està aixecat con-- tra Catalunya.

I hem vist com en el curs d'aquests mesos, han succeït co-- ses que nosaltres, abans, o la immensa majoria dels treba-- lladors nostres, donaven per impossibles. No es creia, pe-- rò, la veritat és oom és. I avui, hi ha l'ofensiva a fons contra la capital de la República. Avui hi ha el punyal -- aixecat damunt Catalunya des de Palma de Mallorca, punyal - constituït per les lleves aixecades pels traïdors soldats -

de Franco i dels mercenaris d'Itàlia i d'Alemanya que en -- aquests mesos s'han anat concentrant allí i constituint el -- Terç Estranger. I tenim la situació del nostre front, que -- és meravellosa per la resistència, pel coratge, per l'herois -- me sense parió dels nostres militants, però que pot produir -- una altra preocupació si les coses de Catalunya no marxen mi -- llor de com han anat fins ara, i si, sobretot, com ha dit el -- company del Barrio, no hi ha ací una mentalitat de guerra -- que faci possible la mobilització integral del país per a -- guanyar la guerra. Aquesta és, companys, la veritat substan -- cial, la veritat fecunda: la Guerra no està guanyada, i la -- guerra, quant a la victòria, nosaltres la podem posar en pe -- rill.

Es per això, companys, que d'una manera sistemàtica hem llui -- tat per convèncer tothom, i convèncer sobretot els més exal -- tats i els més intransigents, que en el pla de les preocupa -- cions primeres no hi havia la revolució, sinó que hi havia -- la guerra contra el feixisme, perquè avançar la revolució i -- perdre la guerra seria la cesa més criminal que es podria co -- metre contra els treballadors, i l'autèntica revolució seria -- guanyar la guerra, car la victòria és en si mateixa una revo -- lució fecunda.

La nostra mà, ben oberta, als companys de la C.N.T.

Molt s'ha avançat. Les asprors, els fregaments, els perills d'una segona guerra a Catalunya, simultània a la guerra que es porta al Front Aragonès, han minvat, no del tot, però han minvat. I, nosaltres, avui, davant les realitats punyents -- de la lluita contra el feixisme, ens fem el deure, ens sen -- tim honorats d'estendre la nostra mà, ben oberta i ben cor -- dial, el nostre pensament sense perjudicis ni segones inten -- cions, la nostra mà ben oberta, ben estesa als companys de -- la C.N.T., als companys de la base i als companys directius, i els diem: Companys, prou lluites, prou divisions, prou mè -- todes i tàctiques que ens porten a la lluita intestina, prou voluntat d'hegemonia dels uns damunt dels altres. Anem uns i altres resoltament a la unitat d'acció. Tots junts podem guanyar una victòria ràpida i decisiva, i seria criminal i -- contrarevolucionari no acceptar aquesta realitat dels fets, no estar junts, colze a colze, i desencadenar sobre Catalu -- nya una segona guerra, que seria, indiscutiblement, la victò -- ria del feixisme.

Estem junts i amb la mateixa responsabilitat de Govern.

Què és pot oposar a això, companys? Existien abans, en co -- mençar aquesta lluita implacable, diferències que semblaven insalvables, unes traves, un sistema filosòfic, uns costums,

una mena d'organitzacions, una enfront de l'altra i que semblaven separades per abismes que no podien saltar-se ni pels uns ni pels altres. Però, les realitats, superiors a totes les teories, han omplert aquest abism, i avui ja la situació dels uns i dels altres no és la mateixa que era al principi. Avui estem junts en un Govern, estem junts amb la mateixa -- responsabilitat de derrota o responsabilitat de victòria. Es tem junts en la tasca de creació de l'Exèrcit Popular, acceptada per fi, per tothom, deixant de banda diferències que en aquest moment no farien altra cosa que fer impossible la victòria. Junts estem en la tasca creadora d'una nova economia. Què ens pot separar? Què pot obligar que uns i altres ens - llancem a la lluita oblidant que hi ha la lluita primera, que és la lluita del Front?. Lògicament, humanament, res no ens pot separar. Només ens podria separar la incomprensió recíproca, i ens podria separar la perseverança d'ofegar les nostres aspiracions. Però, això ja no pot ésser, perquè avui ja s'ha fet consciència en tothom que darrera nostre hi ha un moviment immens, massa denys perquè pugui ésser anul·lat sigui pel procediment que sigui; aquí estem amb la nostra -- perseverança i tothom l'ha d'acceptar, i tothom acaba per acceptar-la encara que fins avui s'hagin fet esforços extraordinaris per anul·lar-la. Però ací estem nosaltres i aquesta voluntat d'hegemonia contra nosaltres que hi ha hagut en alguns moments i en determinats sectors, ja no pot existir, -- perquè no hi ha força humana capaç de trepitjar la nostra organització i la nostra ideologia.

Es contrarevolucionari col·lectivitzar dos jornals de terra.

Què ens pot separar? La concepció diferent en matèria revolucionària? Ni això tampoc, companys, perquè nosaltres tenim la ferma convicció que el mal son dels fets és sempre superior i acaba per donar-nos la raó. Si nosaltres hem afirmat i afirmem que col·lectivitzar les tisores dels sastres no és fer la revolució, el temps ens dona ja, i ens donarà cada dia amb més evidència, la raó. Si nosaltres sosteníem i sostenim que col·lectivitzar dos jornals de terra d'un petit pagès, és, en el fons, una tasca contrarevolucionària, els fets ens han donat i ens donen constantment la raó. Si nosaltres hem afirmat i afirmem que en tota obra revolucionària, econòmica, la incorporació a la nova economia de la petita burgesia és la darrera etapa, també els fets constantment ens donen, i ens donaran encara amb més evidència, la raó. No ens pot separar res d'això. Nosaltres tenim la nostra concepció ideològica de la col·lectivització, que no volem enfrontar contra qualsevol altra concepció, perquè tenim l'evidència que avui ja la nostra concepció està a la consciència de molts altres, la qual cosa abans semblava impossible, i demà, aquest concepte nostre, serà l'únic que hi hau-

rà a Catalunya, perquè és l'únic en virtut del qual podem -- constituir una gran organització econòmica, no ja solament -- de guerra, sinó que pugui assegurar una societat millor, més justa, més humana.

Només pot triomfar el feixisme si fem la guerra civil a Barcelona

Res no ens pot separar, i si encara en alguns homes indiscu- tiblement sincers, hi hagués la voluntat hegemònica, la vo- luntat divisionista, jo només demano en nom de tots vosaltres que tinguin una mica d'imaginació, només una mica d'imagina- ció i que acceptin en primer lloc aquesta veritat indiscuti- ble, i és que el feixisme únicament podrà triomfar si a la -- vegada que fem la guerra al feixisme fem la guerra als car- rers de Barcelona. Si per les nostres divisions o per les -- nostres lluites, nosaltres perdessim aquesta guerra contra -- el feixisme, jo demano a aquests companys que encara no han comprès, que tinguin una mica d'imaginació i que es vegin, -- en perspectiva, més o menys llunyana, corrent perduts i aver gonyits pels carrers de la ciutats del món, allunyats del -- seu país i reflexionant sobre les immenses bestieses que va- ren fer possible, o que haurien fet possible tal derrota. Jo els demano que tinguin una mica d'imaginació i que no vul- -- guin trobar-se mai de la seva vida en la situació de l'home que, havent pogut guanyar una batalla, l'ha perduda per la -- seva imbecilitat; que no s'hi vulguin trobar mai, ni nosal- tres ni ells, perquè si per una banda hi ha incomprensius, -- també n'hi ha per l'altra; ni nosaltres ni ells, la reconci- liació ha d'ésser a través de la victòria, no a través de la derrota. La derrota nosaltres no la volem perquè sabem que significa.

Aquesta és una guerra a mort.

Penseu-hi, companys, la guerra d'avui no és un segon 6 d'oc- tubre. El 6 d'octubre va poder acabar en les presons i en -- els penals d'Espanya, però aquesta guerra d'avui no acabaria en les presons ni en els penals; aquesta guerra d'avui signi- fica per a aquell que sigui vençut la destrucció total, la -- destrucció d'un determinat criteri de concepció política; -- del feixisme si el feixisme és vençut; nostre, si nosaltres fossim vençuts. Es una guerra implacable, a vida o mort, i cal que tots, abans d'actuar i abans de llançar llenya al -- foc de la discòrdia entre proletaris, es facin aquesta refle- xió constant; que és una guerra a vida o a mort, la vida fe- cunda i justa de les noves generacions que nosaltres podrem bastir amb la victòria, o la destrucció implacable de tota -- l'actual generació proletària i sotmetiment a l'esclavatge -- més monstruós de les generacions que seguiran darrera nosal- tres.

Que ho tinguin present tots els companys d'una banda i de l'altra, que no volen establir una unitat cordial d'acció, que pugui arribar amb el temps i amb la victòria a la unitat d'organització. Que tinguin present sempre aquest pensament: que no hi ha perdó o misericòrdia ni d'aquesta banda ni de l'altra; vençuts uns, són morts; victoriosos altres tenen la vida a les seves mans. Es aquest el pensament central que tots hem de tenir. Per això, davant dels companys de la C.N.T. i de la F.A.I. els allarguem la mà i els diem: ací està la nostra mà cordial, d'homes que senten honradament el problema d'avui, que tenen honradament una visió política, ideològica, econòmica del moment que vivim, i que volen, conjuntament amb vosaltres, separar i apartar del nostre camí allò que ens pugui separar en la lluita que manenim contra el feixisme internacional.

Hem d'anar junts, però no únicament nosaltres; hem d'anar junts amb aquells que fins ara ens han acompanyat, amb els republicans del Front Popular, amb els rabassaires, contra els quals s'han comés moltes injustícies en aquests darrers mesos, tots junts, tal com estàvem el 19 de juliol, formant una pinya apretada que ningú no pugui trencar en el més petit tros, per tal de llançar-nos a aquesta mobilització -- d'esforços i d'intel·ligència i anar a l'ofensiva decisiva contra el feixisme.

Primer de tot cal que aquest Govern governi efectivament

Tots junts; però no n'hi ha prou, no és suficient que hi hagi aquesta voluntat d'acció comuna. És indispensable que hi hagi unes normes, unes directives que facin fecunda l'obra d'unitat i que crein cada dia un tros de la nostra victòria decisiva. I la primera norma és que aquest Govern que s'ha constituït governi efectivament. Des del 19 de juliol no hi ha hagut a Catalunya govern que governés. No va haver-hi tampoc abans govern que tingués la voluntat de governar. Ara hi ha un govern que vol governar, un govern que té la voluntat de governar, un govern, però, que encara no ha aconseguit governar. I jo us dic, companys: és indispensable, com a cosa prèvia, per a resoldre tot allò altre que sigui una positiva realitat, un govern que governi efectivament per damunt de tothom. Perquè si no podem aconseguir -- això, la descomposició del país, no farà sinó accentuar-se i els factors negatius d'una possible desfeta no faran sinó intensificar-se. És indispensable, com a primera cosa que el govern actual governi efectivament i que es decideixi, -- com més aviat millor, a donar contra qui sigui la sensació material de la seva força. No la sensació moral, que ja -- l'ha donada, sinó la sensació positiva, la sensació material de la seva força. Perquè heu de comprendre, companys, que hi ha arreu de Catalunya brots d'una malura pròpia de tota --

revolució i de tota guerra civil. Hi ha la malura del bandi-
datge, del bandidatge que es desenfrena amb l'etiqueta de --
qui sigui, d'una organització política, d'una organització -
sindical, aquesta malura del bandidatge que ha nascut al ma-
teix temps que la revolució i la guerra civil, que faria im-
possible l'actuació d'aquest govern, l'afermament d'aquest -
govern, la realització de l'ideal primer del Govern, si ---
aquest govern no es decidís ràpidament a extirpar-la, amb el
foc si fos necessari, a destruir-la com sigui, perquè si no
pot arrencar aquesta malura del bandidatge, aquesta malura -
l'ofegarà, farà impossible la seva vida, provocarà la seva -
caiguda i accentuarà de manera perillosa el procés de descom-
posició que nosaltres denunciàvem fa temps i que encara hi -
som a temps per a poder-ho contenir.

Un Govern que mobilitzi la indústria de guerra.

Un govern que vulgui complir tot el que ha dit. Que doni de
debó l'ajut a la petita burgesia i a la petita pagesia. Un
govern que vulgui acabar amb les disensions interiors. Que
vulgui mobilitzar tota la indústria de guerra, mobilitzar-la
a les seves ordres, fent possible la convivència entre orga-
nismes diferents. Mobilitzar a fons la indústria de guerra,
perquè Catalunya, amb una direcció intel·ligent, acurada i -
enèrgica dels seus afers, amb la indústria que ja té a les -
seves mans pot bastar-se a si mateixa per a totes les neces-
sitats de la guerra i cal que aquest govern, com a mesura --
primera de la seva actuació, vagi a una mobilització íntegra
a fons, de tota la nostra indústria per a fins de guerra; a
fi que als nostres militants, els soldats de demà, no els --
manqui allò que encara els manca, que és l'assistència clara
constant i sistemàtica de la reraguarda i l'abundància de ma-
terial ofensiu que no han conegut des del 19 de juliol.

Les masses són fecundes; cal escoltar-les, el Front primer -
que res.

Un govern que escolti la lliure iniciativa de les masses, -
les masses són fecundes i són visionàries, i cal que aquest
Consell, d'homes que senten la revolució i la guerra, vulgui
escoltar les iniciatives de la massa treballadora, que poden
ésser plasmades dintre els organismes que es creïn, amb els
únics objectius de fer més eficaç la lluita contra el feixis-
me i la mobilització industrial per a fins de la guerra.

I cal que aquest govern es decideixi a allò que ja us deia,
amb una eloqüència i una experiència que jo no tinc, el com-
pany del Barrio, que es decideixi a aportar al Front tot el
que hi ha a Catalunya i que a Catalunya no hi fa falta. A -
Catalunya, en la vida interior, hem de dir-ho, les coses no

rutllen bé. El clima moral de Catalunya avui no és el mateix que hi havia el 19 de juliol. Hi ha moltes zones d'opinió catalana que el 19 de juliol estaven totalment al costat nostre i que avui se senten, no enemics però sí desencisats, amargats i allunyats de la nostra lluita. I és perquè s'han comés moltes injustícies, perquè s'han comés molts errors, perquè s'ha portat molta gent, que són nostres, a actes de desesperació, perquè no s'ha volgut encara acabar amb el terrorisme que hi ha a moltes zones catalanes. I jo us dic, com els companys del Front: tots aquells que avui, en grups de cinquanta, i en grups de cent homes armats de màusers, armats de metralladores, estan escampats pels barris de Barcelona i pels pobles de Catalunya, han d'ésser portats al front. La realitat és terrible, companys. Heu escoltat la veu del front i heu pogut copsar a través de les seves paraules, tota l'amargor que senten els nostres lluitadors, els que donen llur vida, pit a pit, contra el feixisme. Els manquen coses; és aquesta manifestació constant dels que vénen del Front. Els manquen coses. I a Catalunya, sabeu, companys, quants fusells inútils hi ha? Més de vint mil. Sabeu ací a Catalunya quantes municions de màuser hi ha, quan al front el company Del Barrio ja sap què passa? Més de tres milions de cartutxos. I a Catalunya hi ha més de cent metralladores, i també hi ha canons inútils.

Per què les volem, les armes, ací?

I nosaltres diem: Per què es volen aquestes armes ací? Per què es retenen ací, quan al front tanta falta hi fan? Ja sé que no totes aquestes armes poden anar al front. D'aquests milers de fusells n'hi ha una quantitat mínima que és necessària per a les forces governamentals i àdhuc per a la custòdia dels llocs neuràlgics de cada organització. Però la immensa majoria d'aquests fusells i els que fan més mal a Catalunya, estan en mans de covards del front i valents de cantonada, en mans de gent sense convicció, sense consciència, membres d'aquell bandidatge de què abans us parlava, que han fugit del front de Madrid i que han fugit del front d'Aragó i que han envaït la reraguarda i han saquejat els pobles. Jo us dic, companys: dels llocs d'honor on hauryrien d'estar i que es diuen "Bandas de la Muerte" i coses per l'estil. Jo us dic, companys: és indispensable, és urgentíssim que aquesta quantitat de municions i fusells que està en mans d'aquests covards, sigui lliurada al Govern de Catalunya perquè aquest en faci l'ús que en cregui convenient en la lluita contra el feixisme; a aquell que no vulgui lliurar-ho, consell de guerra sumaríssim,

Cal anar de pressa asserenant el camp.

Però cal també, companys asserenar la vida del nostre camp. No hem d'amargar-nos les realitats. Tots som majors d'edat tots tenim un pensament clar del moment i val la pena que - ens diguem tots cara a cara la veritat, i jo ús dic, companys al camp de Catalunya no hi ha satisfacció. Al camp de Catalunya molts, molts es neguen a treballar. Hi haurà -- aquest any extesions importants de terreny que no seran sembrades, i això, companys, no és conseqüència d'un sabotatge a la guerra ni a la revolució, sinó una conseqüència inevitable del bandidatge desfermat. I si nosaltres no anem de pressa a asserenar el camp, a assegurar als pagesos que la paraula del Govern de Catalunya és un fet, que els seus interessos de petits productors, de proletaris autèntics, seran respectats, ja us dic que ens esperen hores de molta -- amargor, de sofrances que ens hauríem pogut estalviar si hi hagués hagut entre tots més coratge, més clarividència, i, sobretot, més decisió a afrontar aquest problema.

Aquests que parlen de separatisme en castellà.

Però hi ha altres coses. Aquest Govern ha de psar fi a un equívoc que ja ens ha fet molt mal. Ha de posar fi a l'equívoc del separatisme. Jo no sé si vosaltres haureu observat que des d'un mes ençà, certs elements que havien estat per tradició contraris a les aspiracions autonòmiques de Catalunya, avui ens prediquen separatisme i ens ho diuen encara en castellà. Ha d'haver-hi acció, i hem d'acabar amb l'equívoc separatista, perquè Catalunya no és un país independent Catalunya no té la seva sort lligada a ella mateixa únicament; el problema de Catalunya està lligat de manera indestructible al problema general de la península, i si el feixisme guanya a Madrid, o venç Castella, o venç Astúries, o venç Andalusia, o venç València, us penseu vosaltres que Catalunya podria declarar-se separada del feixisme?

Jo demano a tothom que tingui un sentit clar de la seva responsabilitat i que tothom accepti aquesta veritat elemental que avui les llibertats de Catalunya es juguen, estan en -- disputa al front de Madrid tant o més que al front d'Aragó. I si aquesta és la veritat, seria un crim contra la revolució i contra la guerra llançar llenya al foc de la discòrdia entre Barcelona i Madrid. Jo no vull entrar en si hi ha o no motius que justifiquin d'aquesta banda o de l'altra una discòrdia. No hi vull entrar ni val la pena que ningú hi entri, perquè per damunt d'aquestes coses que poden -- ésser errors i equivocacions dels homes, hi ha l'interès humà que ens lliga a la guerra contra el feixisme i assegurar a tota la Península la revolució proletària. Unitat d'acció en la vida interior de Catalunya i unitat d'acció ferma

cordial, amb el Govern de la República, i cal acceptar tot allò que sigui necessari, encara que fos en aquell moment de sacrifici d'una de (falta una línia) les: un Govern, -- una disciplina una voluntat. Govern, disciplina i volun-- tat, no ja solament per guanyar la guerra, sinó per guan-- yar-la en el menys temps possible.

Govern, disciplina i voluntat.

Tenim nosaltres, companys, la ferma convicció que aquestes directives faran possible la victòria ràpida i decisiva, i tenim la ferma convicció que ningú no es negarà a acceptar-les. Perquè només n'hi ha un d'home, o una categoria d'home mes que podrien negar-se a acceptar aquelles consignes, i són aquells que viuen sobre el país, que saquegen el país i que, vinguda la dissort, es posarien la maleta a l'espatlla i tranquil.lament se n'anirien a altres països a gaudir del fruit del saqueig que haurien fet a Catalunya. No més hi ha aquesta classe d'homes que poden negar-se a acceptar aquesta crida cordial a la convivència i a la unitat d'acció, i a acceptar aquestes concepcions que poden portar-nos a aquesta unitat d'acció i pot sintetitzar-se en tres paraules: un Govern, una disciplina, una voluntat, Govern, disciplina i voluntat, no ja solament per a guanyar la guerra, sinó per a guanyar-la en el menys temps possible. Pel fet d'haver pensat des del principi que la guerra seria curta, l'hem feta més llarga i val la pena, és indispensable que tots tinguem la doble consigna, no solament la consigna de guanyar la lluita, sinó de guanyar-la en el temps menor possible, perquè, companys, no solament estalviarem així dolors que poden estalviar-se; no solament per això, que és estrictament humà, sinó per pròpia conveniència de constructors revolucionaris. Perquè nosaltres que tenim la visió del demà de la victòria, sabem que damunt d'una economia arruïnada, haurem de bastir una nova societat, i si la guerra és llarga, aquesta economia serà tota ella runes fumejants i serà sobre aquestes runes que nosaltres haurem de construir una nova societat.

Que significa una guerra llarga, nosaltres i vosaltres som la llum del món.

I és que una nova societat la fan essencialment els joves, les noves generacions que porten la llum heroica als ulls, que porten l'impuls revolucionari al cor, que no senten la pesadesa del treball ni el desengany viscut a través de llargs anys de la vida dels lluitadors. I jo us pregunto: una guerra llarga, què significa? Significa essencialment el sacrifici de milers de joves, dels millors constructors del món del demà i per tant, cada dia que pel nostre esforç la guerra s'escurci, que la victòria s'apropi a nosal

tres, seran milers de vides de joves constructors que salvarem i que posarem el peu de l'obra revolucionària per construir, també en el menys temps possible, amb el mínim esforç i sacrifici, la nova societat on tots ens puguem mirar serenament, cara a cara, i allargar la mà sense vergonya als camarades de la U.R.S.S. i dir-los: Nosaltres i vosaltres som ja la llum del món.

MITING DE LA MONUMENTAL

Discurs de Joan Comorera, secretari general del P.S.U. i Con-
seller de Serveis Públics, Treball, 27 d'octubre del 1936,
pàg. 8, 9 i 10.

Companys i companyes, treballadors tots de Catalunya: avui -
venim aquí per a parlar-vos amb el cor curull de joia; fins
ara uns i altres parlàvem amb cert temor, amb una certa re--
cança de fets que es podrien produir i que haurien signifi--
cat, malauradament, la victòria del feixisme. Tots els tre--
balladors hem pogut passar per les tempestes, sense arribar
a l'existència d'allò que podia significar la victòria del -
feixisme, produïda pels agents provocadors. I avui que ens
trobem aquí junts, lligats estretament per aquesta unitat --
magnífica, cal que ens apressem a dur a terme una tasca in--
tensa que ens doni la victòria damunt del feixisme.

Havem perdut, malauradament, unes hores precioses, pensant -
el que uns i altres podíem fer. Mentrestant els feixistes -
han sabut organitzar un exèrcit poderós i disciplinat a la -
vegada, en el qual, no sols hi ha únicament moros del Riff i
mercenaris d'Itàlia i Alemanya disfressats de Legió estrange
ra, sinó que s'hi troben, també, obrers de Castella, d'Aragó
i d'arreu d'Espanya, que han estat portats per la força a --
les trinxeres faccioses i que lluiten contra els seus ger---
mans de classe, perquè darrera d'ells hi ha el canó fred de
la pistola d'un oficial feixista: aquest és l'exèrcit que --
ens combat des de l'altra banda de les nostres trinxeres.
Per a vèncer aquest enemic no s'han d'escatimar sacrificis -
morals: cal que mobilitzem tots els nostres recursos en ho--
mes, material, diners i valors morals. I per obtenir això -
és indispensable la unitat d'acció; sense aquesta unitat no
es podrien posar en joc tots els nostres mitjans per a asso--
llir el triomf. I ara, companys, que hem arribat a abastar -
aquesta unitat, cal que no perdem temps a realitzar l'enorme
tasca que se'ns presenta.

Un mes abans d'aquesta unitat d'acció que avui celebrem ja -
vam portar a cap la tasca meritòria de la formació de l'ac--
tual Consell de la Generalitat. Ens vàrem trobar asseguts a
la mateixa taula, homes d'ideologies diferents, que no crèiem
impossible aquesta compenetració, però fins dijous de la set
mana passada el Consell de la Generalitat no fou el Consell
que tots esperàvem. Es ara quan aquest Consell comença a --
treballar amb un veritable ritme revolucionari; és ara quan
podem afirmar rotundament que aquest sí que és el Consell de
la victòria. Es després de signat aquest pacte d'unitat, -
quan la moral al camp de Catalunya és més elevada; quan ha -
renascut a les fàbriques i als tallers la cordialitat entre
els treballadors. Hem fet en vint-i-quatre hores un treball

extraordinari i d'immensa transcendència, que marcarà aquesta setmana com la decisiva en la Història de Catalunya, en la seva lluita contra el feixisme.

Hem analitzat la situació militar del nostre front d'Aragó i hem acordat unificar les nostres milícies i donar-los una estructura que les posi en condicions de llançar-se a una ofensiva fulminant contra les hordes faccioses.

La guerra, tots ho hem vist, no la fan la Unió General de Treballadors, ni la Confederació Nacional del Treball, ni el Partit Socialista Unificat, com tampoc la Federació Anarquist Ibèrica; la fan els treballadors antifeixistes de totes les ideologies, i, per tant, al front només hi ha d'haver milícies de treballadors.

S'ha decretat la unificació de les milícies i s'ha decretat, també, portar aquestes milícies que lluiten al nostre front d'Aragó, a la militarització. Es necessari que tots compreguem la realitat dels moments que vivim i acceptem tots els sacrificis que ens imposi aquesta realitat.

Estem en una guerra llarga, dura i perillosa i com que estem en guerra és indispensable acudir a tots els procediments al nostre abast per a guanyar la guerra, costi el que costi i caigui qui caigui. Havíem de comprendre, doncs, que estant en guerra, un acte d'indisciplina al front de batalla pot ocasionar moltes vegades la pèrdua de moltes vides, àdhuc la invasió de Catalunya. Es necessari que tothom compregui aquesta dolorosa realitat i accepti tot allò que calgui per a salvar la revolució, que únicament podrà ésser salvada guanyant la guerra. El Consell de la Generalitat, interpretant els sentiments dels treballadors, no vol que continuï a Catalunya aquest estat d'imprevisió, de frivolitat que fins ara hi ha hagut. No volem que les energies es puguin perdre per la incomprensió d'alguns o pel fet que la nostra guerra està a 300 quilòmetres de Barcelona i cal, encara que nosaltres no sentim els trets i les canonades i el soroll dels avions que porten la mort, que no oblidem un sol instant que la guerra existeix. A tot Catalunya i a cada consciència proletària hi ha d'haver aquesta mentalitat de guerra. Es per això que el Consell de la Generalitat ha pres l'acord de mobilitzar quatre lleves de la nostra primera joventut, per a fer front a tots els perills que puguin presentar-se. ¿Què en farieu d'un Consell que coneixent la realitat, per covardia, indecisió, imprevisió o pel que fos, perdés el seu temps i no fes el que cal per a obtenir la victòria? Jo tinc la seguretat que tots diríem que aquest Consell havia d'ésser afusellat immediatament per incompetent i per covard.

La situació militar no és bona: l'enemic ataca les nostres - línies d'Aragó i de tots els nostres fronts per a tantejar - la resistència de les nostres posicions.

Per altra part, tenim l'amenaça de Palma de Mallorca, que és un punyal que amenaça contínuament Catalunya: és un reducte del feixisme internacional. Allà es troben la Legió estrangera, integrada per mercenaris d'Itàlia i Alemanya. Allà hi ha grans concentracions d'elements de combat, i, per tant, - cal que tant els homes de base com els homes de responsabilitat compreguin que Palma de Mallorca representa un perill - internacional. Cal sacrificar-se. Cal mobilitzar Catalunya de manera urgent, perquè és pugui respondre immediatament a qualsevol necessitat momentània que es pogués presentar al - front d'Aragó i que cobreixi les costes catalanes per si -- aquest perill feixista de Palma de Mallorca tingués realització.

No és un secret per a ningú que l'angoixa més forta d'aquesta hora és en la visible manca d'armament; no hi ha armes suficients al front de combat, i, per tant, era necessari que el Govern resolgués amb urgència aquest problema; el Govern ha pres l'acord de concentrar a les seves mans totes les armes llargues que hi hagi a Catalunya a mans del ciutadans. Ja sé que el Consell ha hagut de fer un esforç per a poder - arribar a aquest acord, però, tant jo com els que l'hem pres sabem de manera positiva que no hi haurà ningú que posi la - més petita resistència a aquesta petició del Govern de la Generalitat, perquè, companys, us he de dir que de la rapidesa amb què es compleixi aquest acord del Consell en pot dependre la victòria o la derrota. Cal que tots us feu càrrec de la situació actual i del perquè el Consell ha pres aquest -- acord. Si lliureu ràpidament al Consell aquestes armes, el Consell podrà repondre que es venceran els perills imminents que planen sobre Catalunya. Pel contrari, si vosaltres us - oposeu a la realització d'aquest acord, jo us haig de dir -- que nosaltres renunciarem a la responsabilitat del que pugui venir o que es produeixi una situació més greu que la d'ara.

En aquest cas, la responsabilitat no serà nostra, sinó dels companys que es negaran a obeir l'acord del Consell. Ningú no es pot oposar al compliment d'aquest acord que respon a - les urgents necessitats de l'hora que vivim. Abans podien - produir-se recances entre uns i altres, perquè hi havia una impressió de lluita sorda entre els treballadors, però ara - que s'ha produït aquesta magnífica unitat d'acció, no hi pot haver cap mena de dubte entre nosaltres, perquè si existís, aquesta unitat no fóra fecunda. No és possible, doncs, que existeixi cap dificultat que tots els treballadors vagin al Consell de la Generalitat i li diguin:

-Ací teniu el meu fusell i lliureu-lo al milicià heroic que al front d'Aragó o de la costa ens defensa.

A la classe treballadora cal donar-li no promeses, sinó fets de realitat positiva. I això s'ha fet en les dues últimes reunions del Consell, que passaran a la Història. S'aprovà quasi sense discussió el decret de col·lectivització, que -- significa la col·lectivització obligatòria de totes les indústries i comerços de tipus gran i que representa l'organització del món industrial de Catalunya a fi que la mobilització d'indústries per a la guerra pugui efectuar-se amb rapidesa. El Consell us va dir un dia que ell organitzaria la guerra i la revolució i ho aconsegueix.

Us deia que avui veníem ací amb el cor ple de joia perquè ha^uvem arribat al moment que l'obra seguirà un ritme accelerat, decisiu i revolucionari. Però, camarades, cal també que des d'ara ens previnguem contra les maniobres burdes dels nostres enemics, que des del 19 de juliol s'han anat filtrant als nostres rengles. Ben sovint les patrulles de control de tenen feixistes declarats, militars retirats, que ostenten com a documentació, carnets de les nostres organitzacions -- sindicals. Això ens demostra que l'enemic infiltrat a les files proletàries està disposat a portar a terme una tasca de sabotatge contra aquesta unitat d'acció, perquè no resulti fecunda. Al front, barrejats entre els nostres milicians s'han infiltrat espies feixistes i ¿sabeu què fan els nostres companys quan descobreixen un d'aquests agents provocadors del feixisme? L'afusellen, immediatament. Doncs a la rera guarda, quan ens trobem davant d'un d'aquests elements -- que vulgui destruir la nostra unitat d'acció, cal que se -- l'afuselli tal com es fa al front. Sols d'aquesta manera, -- companys, podrem fer front a totes les dificultats de l'hora present, però, a més, vull remarcar-vos que estem obligats a fer-ho, no solament per a defensar les nostres vides, no solament per a defensar les reivindicacions aconseguides. Estem obligats a fer-ho per un deure de gratitud als països -- que estan al nostre costat. Són països que saben d'una manera positiva que seguint els camins que se segueixen poden -- acabar en una conflagració internacional, en una guerra terrible i monstruosa, més monstruosa que la del 1914. I a -- aquests països, la URSS i Mèxic accepten aquest perill de guerra, perquè per damunt d'aquest perill s'imposa la solidaritat entre tots els treballadors de la terra. Nosaltres hem de respondre a aquest gest dels països germans intensificant la nostra acció i fent el que clagui per a no oferir-los una derrota que seria el principi de la seva derrota, sinó una victòria que serveixi per a assegurar la revolució proletària de tot el món. Hem de buscar, també, la manera d'aconseguir l'ajut d'altres països que espiritualment estan al nostre costat i que no es decideixen a prestar-nos aquest ajut;

els dubtes d'aquests països no responen com s'ha dit a l'obra revolucionària que nosaltres hem fet, sinó que responen als dubtes que tenen respecte a la nostra victòria.

Si entre tots, companys de la U.G.T., C.N.T., F.A.I. i P.S. U., estreyem veritablement les nostres files ens unim més cordialment i imprimim el mateix ritme als nostres cors i als nostres cervells, és segur que la victòria serà nostra i el feixisme no passarà. Salut.

LA CRISI DEL CONSELL DE LA GENERALITAT I EL GOVERN DE PLENS PODERS

Discurs pronunciat per Joan Comorera al Price de Barcelona, el 20 de desembre de 1936. Treball, 22 de desembre del 1936

Catalunya acaba de passar per una profunda commoció política. Potser des que ha començat la guerra, provocada pels generals traïdors, no hi ha hagut en la vida política i social de Catalunya hores més dramàtiques que les que acabem de viure. Els treballadors havien intuït que en aquesta lluita es jugaven quelcom de transcendental; i és aquesta convicció dels treballadors i dels pagesos de Catalunya allò que ha donat aquest to dramàtic a la lluita política.

Llenguatge cru i clar, per tal d'entendre'ns

Qui ha provocat aquesta situació ? i quins han estat els motius que varen justificar la seva provocació? Val la pena que diguem amb tota claredat què és el que ha succeït i què és allò que ha esdevingut, perquè solament així, parlant -- clarament, parlant cruament, podrem arribar a entendre'ns i aconseguir, no ja la victòria ràpida sobre el feixisme, sinó construir una millor societat humana. Aquesta crisi, -- l'hem provocada nosaltres. Hem de dir-ho ben alt i ben -- fort: l'hem provocada nosaltres amb plena consciència de la nostra responsabilitat.

Quins motius ens varen induir i ens varen convèncer a nosaltres de la necessitat de provocar aquesta solució política avui ja resolta? No és, com s'ha dit en tons polèmics i -- per alguns en to de mala fe, que tot quedés reduït a una lluita de Partit. No ha estat això, no ha estat una lluita de partit. Nosaltres, quant a Partit i quant a organització, admetem tots els atacs que se'ns vulguin fer. Som -- prou forts, estem prou convençuts, som ja un moviment prou sòlid per a poder defensar-nos i respondre als atacs com sigui. No ha estat una lluita de partit; ha estat, necessàriament, la continuació lògica de la nostra línia política

Els treballadors que han seguit pas a pas la nostra actuació des del 19 de juliol, ja ho sabien, ja podien preveure que arribaria un moment que el Partit i la U.G.T. seguint -- inflexibles la seva línia política, posarien les cartes damunt la taula exigint una solució honrada i eficient. Tots ho sabíem i tots ho podíem pressentir.

Havem provocat aquesta crisi. Cal proclamar-ho ben alt.

Vàrem ésser nosaltres, en el primer Comitè d'Enllaç, els -- que vàrem iniciar i plantejar la necessitat de crear un Go-

vern de col.laboració amb la C.N.T. Varen ésser els altres els que, en actes públics, tractaren de convèncer tota la massa treballadora de la necessitat imperiosa de deixar els llocs subalterns i clandestins del Govern, per a prendre -- tot el Govern. Però nosaltres no crèiem que s'aniria a un Govern per a simular una força governamental. Nosaltres vo líem un Govern que pogués governar i que pogués organitzar totes les forces, totes les energies, tots els recursos del país per a apressar la victòria i assegurar una millor cons trucció revolucionària del demà, de l'esdevenidor. I ho -- hem dit d'una manera sistemàtica, arreu de Catalunya; i mar cant com a fita lluminosa la trajectòria fins ara seguida, han estat aquests mítings periòdics del Price, on hem llançat en cada moment o en cada hora, la consigna necessària -- per a assegurar una ràpida victòria i la millor construcció revolucionària de l'esdevenidor. Tot s'ha dit aquí i tot -- avui seguirem dient-ho aquí; i demà seguirem dient-ho igual ment quan les noves condicions plantejades ho facin necessari.

Fa dos mesos que en aquest mateix local vàrem parlar de les armes que hi ha a la reraguarda.

Al Price vàrem celebrar ja farà uns dos mesos un míting, i en aquest míting va parlar també el company Del Barrio; i -- en aquell acte el company Del Barrio va fixar d'una manera clara i categòrica les consignes d'aquell moment. El seu -- discurs va girar entorn de la necessitat imperiosa d'orga-- nitzar ràpidament l'exèrcit popular, d'unificar i militaritzar les milícies dels fronts de guerra, de complir estrictament la política econòmica del Consell de la Generalitat i de poder arribar a una política intel.ligent de la recollida d'armes a l'interior del país, perquè aquestes armes a -- l'interior del país servien per a desmoralitzar la reraguarda i pertobar la vida del treball. Aquell míting va tenir immediates i fortes conseqüències. Aquella mateixa setmana donant un pas més endavant, va sortir del Comitè d'Enllaç -- altra vegada refet, el pacte de convivència entre la U.G.T. i la C.N.T. I va tenir encara conseqüències millors; i -- aquestes conseqüències millors varen ésser que al final d'a -- quella mateixa setmana al Consell de la Generalitat, a la -- fi, es va resoldre legislar sobre allò que és matèria essencial avui: sobre la preocupació econòmica de la massa treballadora i sobre les necessitats militars.

I fou aquell dia que s'aprovaren el Decret de Col.lectivitatzacions, el Decret de Mobilització general, el Decret de Militarització i unificació de les Milícies del front, i el -- Decret de recollida d'armes a l'interior del país, per a posar -- les a disposició del conseller de Defensa i de les ne-- cessitats urgents de la guerra.

I fou al dia següent, encara, com una conseqüència natural i espontània d'aquesta acció sistemàtica en la qual nosaltres estem des del 19 de juliol, que se celebrava a la Monumental el primer gran míting d'unitat sindical, el primer gran míting que obrí la perspectiva, potser no llunyana, d'un altre míting, tan ferm com aquell, tan poderós -- com aquell, en el qual es parli, no d'unitat d'acció sindical, sinó per a celebrar la unitat orgànica sindical aconseguida després o abans de la victòria.

I en aquell míting em va cabre a mi el goig extraordinari de comunicar a aquella immensa multitud agermanada, marxistes i anarquistes, els acords del primer Consell de col·laboració de la Generalitat, d'explicar, de manera sintètica tot el seu abast. Parlarem de les col·lectivitzacions, -- parlarem de la mobilització per a crear l'Exèrcit Popular, parlarem de la militarització de les milícies, i parlarem de la recollida d'armes que estan a mans d'aquells que s'anomenen grups incontrolats però que en el fons no són altra cosa que els grups parasitaris de la revolució. I molt sovint, no ja grups parasitaris que d'una manera més o menys passiva, o activa, viuen de la revolució, sinó que de vegades són també els gangsters de la revolució.

Semblava que s'havia aconseguit allò que una setmana abans exigia, en nom del front, amb la seva claredat i la seva energia el company Del Barrio. Però succí que havíem escrit uns Decrets sobre paper mullat. No es complí el Decret de recollida d'armes, no es complí el Decret de Mobilització i fins i tot al front mateix va haver-hi una mena de "pronunciamiento" contra el Decret de Mobilització i -- d'unificació de les Milícies.

Allò, companys, creà inevitablement una nova situació. Podia admetre's silenciosament, raonadament; podia admetre's covardament que aquell fracàs integral d'aquell Consell -- fos tolerat, fos permès amb la nostra complicitat? No ho vàrem voler. Es feren molts esforços per tal de refer -- aquella situació que aquell mateix dia es podia donar per morta. Es va tenir a la Generalitat una mena de Gran Consell, presidit per Companys, amb els consellers i els Comités responsables de totes les organitzacions representades al Govern, reunió plenària que acabà amb un vot de confiança plena al Consell, que no passà, com era lògic i donada ja la situació, de pura literatura.

Es feren encara altres esforços i s'arribà a la creació -- d'una ponència de consellers, enfortida per la representació directa de la U.G.T. i de la C.N.T. per tal de veure -- si hi havia manera, abans de provocar una nova situació, -- de poder aconseguir una major disciplina i poder aconseguir

el compliment estrictes dels Decrets del Govern.

Tot fou endebades. A la vegada, la situació interior i la política internacional es feien més perilloses per a la nostra causa. Alemanya i Itàlia reconeixien el "Govern" de Burgos, i després d'aquell reconeixement començà la tramesa precipitada d'homes dels exèrcits regulars d'aquells dos països I en la política interior es preveia com a imminent, l'atac directe contra Catalunya, des del front aragonès i des de la costa, sortint de Palma de Mallorca, que l'altra vegada qualificàrem, aquí mateix, de punyal aixecat contra l'espatlla de Catalunya, on es mobilitzaven homes italians i feixistes espanyols, per a intentar el desembarcament. I l'agreuja---ment evident i conegut de la situació internacional, els possibles perills imminents contra Catalunya, contribuïren a --fer que nosaltres diguéssim, cordialment, a tots, que aque---lla situació nosaltres de cap manera no la volíem continuar.

I fpo el 24 de novembre que d'una manera oficial vàrem pre---sentar als companys de la C.N.T. i de la F.A.I. un document signat pel Partit Socialista Unificat de Catalunya i per la Unió General de Treballadors. En aquell document plantejà---vem a aquests companys, amb tota claredat, tots els proble---mes que teníem davant nostre i que calia resoldre.

La nostra proposició de depuració governamental

Què els proposàvem? Proposàvem, en primer terme, una depuració governamental, perquè l'experiència viscuda en dos mesos i mig ens havia convençut que un Consell no pot anar endaaa---vant si en el seu si, abusant de la situació i abusant de la lleialtat dels altres, s'hi filtren demagogs irresponsables, que sovint per llur obra i per les conseqüències de llur --obra poden qualificar-se d'agents provocadors. Plantejàrem aquesta qüestió. Cal depurar el Govern, cal enfortir la uni---tat d'acció del nou Consell de Catalunya, eliminant d'ell --tots els factors de discòrdia sistemàtica i d'infantilisme --revolucionari. I exigíem que del nou Consell no en formés --part cap representant de la fracció trotsquista, que s'ha --apoderat d'un moviment responsable que ell no creà.

Vàrem demanar això per moltes raons. Perquè aquesta fracció trotsquista, d'una manera sistemàtica ha fet una política de divisió. Ha recordat a nosaltres i ha recordat a la C.N.T., amb mala intenció, tot allò que ens podia separar, tot allò que ens podia fer barallar, tot allò que podia obligar, de --continuar això, a una ruptura del pacte d'unitat d'acció que amb ells havíem signat.

El trotsquisme, element de discòrdia en un moviment que ells no han creat.

Havíem de posar fi a aquesta activitat. Recordaven tot allò que ens podia separar, però l'actitud més criminal i més contra-revolucionària és quan anava insistint, també d'una manera sistemàtica i deliberada, a aguditzar el recel, la desconfiança que han sentit i que encara potser senten, alguns dels grups responsables de la direcció de la C.N.T., perquè els han dit públicament: què feu de deixar passar els homes de la Brigada Internacional Comunista? No sabeu que aquests homes de la Brigada Internacional, una vegada vençut el feixisme seran l'instrument dels Partits Comunista d'Espanya i de Catalunya per a llançar-los contra vosaltres i anorrear-vos, com passà al principi de la revolució russa?

Ho han dit públicament, de manera sistemàtica, amb la intenció clara de despertar vells recels, velles animositats, velles intransigències, i de fer impossible la col.laboració de les dues Centrals Sindicals, sense la qual la guerra contra el feixisme es podria donar per perduda.

I si la seva actitud en la política interior no hagués estat suficient per a justificar la nostra conducta, tenim, prou coneguda és de tots, la conducta del grup trotsquista en la política internacional. En el mateix moment que Alemanya i el Japó signen un pacte d'aliança, una nova unió sagrada, no estrictament contra la U.R.S.S., sinó contra la Internacional Comunista, els líders del grup trotsquista es feien seva ací la mateixa campanya, criticant de manera injusta i sistemàtica la nostra Internacional. I en el moment que en el panorama internacional no hi ha més que un sol país que estigui incondicionalment al nostre costat, en aquell precís moment, és també el grup trotsquista que comença una campanya de crítica injusta contra la U.R.S.S., sumant-se d'aquesta manera a l'acció internacional del feixisme, que es proposa afirmar descobrir o revelar o delatar que nosaltres som una sucursal de Moscou, que nosaltres som una colònia soviètica. Això ho ha fet el feixisme internacional, que ho ha dit clarament i ho manté constantment, parlant sobretot de Catalunya i ha intrigat també a totes les cancelleries, afirmant que el poder de la Rússia Soviètica sobre Catalunya era tan absolut, que la política de Catalunya era dirigida per la U.R.S.S. i de fet, Catalunya ja era una colònia soviètica. I en aquest precís moment que el feixisme internacional ens llança aquesta obra de crítiques i de mentides i de provocació contra la U.R.S.S., aquí mateix també, a Catalunya, per part del grup trotsquista que estava al Consell, s'afirma la mateixa tesi s'afirma de manera pública que la política de Catalunya i -- que la política d'Espanya estaven mediatitzades per l'acció de l'ambaixador Rosenberg i del nostre camarada Antònov ni -

nosaltres, companys, no podíem passar per alt això en ordre polític interior ni en ordre polític exterior; i nosaltres sabíem que de continuar aquella coalició tal com estava, no tindria altre resultat que afeblir el front antifeixista, - la qual cosa començava ja amb el vici de nul.litat, i per - acabar repetint la mateixa història. I vàrem plantejar la qüestió que el nou Consell havia de tenir la major homogeneïtat possible i que n'havien d'ésser esbandits tots aquells que per la seva conducta o actitud, per la seva tàctica de provocació constant, havien de fer impossible tota la seva obra. Però no era aquesta, companys, la qüestió essencial o la qüestió de fons. Era un aspecte del problema, tal com nosaltres vàrem presentar-lo, perquè en aquest document a - més a més de demanar la depuració del nou Consell, vàrem -- plantejar el problema de les juntes i dels Comitès que sovint manen més que el propi Govern; vàrem plantejar el problema que tot havia de supeditar-se a les necessitats de la guerra; vàrem plantejar el problema que havíem de respondre amb una més cordial i íntima col.laboració amb el govern de la República, a la maniobra del feixisme internacional que ens havia inventat a casa nostra un separatisme avui inexistent. I resumíem el nostre pensament polític d'aquella hora, que és la d'avui, demanant que ells i nosaltres exigíssim la constitució d'un Govern amb plens poders. Aquest és el motiu essencial de la crisi política: si hi havia o no hi - havia possibilitat de constituir un Consell que tingués més autoritat i més prestigi davant de la massa treballadora -- que aquell altre Consell, que nosaltres el 24 de novembre, de fet i de dret vàrem liquidar.

Es exagerat el Govern de plens poders?

¿Es que la nostra petició de plens poders és exagerada o és injusta? El Govern de la Generalitat ha de fer o ha de tenir una política militar; ha de tenir una política econòmica, ha de tenir una política fiscal i ha de tenir una política de proveïments. Tots són problemes o efectes distints del mateix problema.

El Govern de la Generalitat ha de tenir -repetim- una política militar, que en els moments presents vol dir posar en vigor els decrets de l'anterior Govern i vol dir veure de - cop quins han complert i quins no ha complert els decrets - que ordenen la incorporació a files de les dues primeres -- llesves, per tal de trobar els desertors i portar-los, els - plagui o no els plagui, a les seves casernes. Una política militar que vol dir apressar el procés de reagrupament de - les forces que estan en els fronts per a donar-los la més - gran eficiència, per a donar-los l'impuls ofensiu que elles íntimament desitgen i que no podran mai aconseguir sense -- aquesta estructuració.

Cal assegurar-se que no hi haurà ningú que trencarà i passa rà per damunt del decret de col·lectivització en què aquest Consell va compendiar la seva tasca en matèria econòmica, - perquè ja no és hora de les iniciatives de grups, i cal tenir una visió integral del problema per a poder resoldre'l, com es pot resoldre entorn del Govern i sobretot per establir-nos en el dia de demà moltes misèries, molts dolors i molts desenganys perquè jo us he de dir: ¿Què guanyariem si per mala acció, per impremeditació o per covardia dels responsables en aquests moments, en lloc de guanyar prestigi - la idea col·lectivista en el si de la massa treballadora, - perdés tota la seva força d'atracció per la seva mala aplicació en aquest moment? Representaria molt més treball per al dia de demà; representaria més treball, més tasca no sols de reconstrucció econòmica sinó també més feina de reconstrucció en la mentalitat de cada treballador, de la bella il·lusió per un món portat pels propis treballadors, que ha d'ésser més just i més humà que el món dominat pel poder capitalista.

La política econòmica ens planteja avui problemes en tota la seva angoixa. A Catalunya hem viscut i encara estem vivint de les antigues reserves, de les vells reserves. Hem consumit la riquesa acumulada en generacions anteriors, però no hem creat riquesa nova. Uns han esgotat els comptes corrents dels bancs; altres han esgotat les matèries primes que no han estat reemplaçades; i altres han esgotat les finances de la Generalitat cobrant salaris íntegres i setmanals íntegres, mentre els obrers en treball actiu treballaven tres dies i cobraven tres jornals. Així hem esgotat -- gairebé avui totes les possibilitats de continuar endavant en aquesta festa continua que hem fet a la reraguarda; i -- avui ja comencen els dolors i les dificultats i es pot veure en els ulls i en el front de la immensa majoria de treballadors l'angoixa, no ja pel resultat de la guerra, sinó -- per les conseqüències de la impremeditació, de la lleugeresa i de la covardia col·lectiva. Perquè avui ja s'enfonsa la nostra economia. Els mercats espanyols, base natural de la nostra producció en la seva meitat estan a mans de feixistes; i l'altra meitat estan poblats per munions de treballadors que no poden ni fan altra cosa que anar sostenint-se i vivint d'allò que teníem, perquè la guerra té les seves exigències i tot ho consumeix. Hi ha mercats perduts a l'interior i no s'han guanyat mercats a l'estranger.

La crisi de la nostra indústria

Tenim la nostra indústria en derrota; la indústria tèxtil i la fabril i la mateixa indústria metal·lúrgica tan íntimament lligada a la nostra indústria fabril i també tenim en derrota la indústria de la construcció, que reflecteix de -

manera tan directa i immediata sobre la indústria metal·lúrgica. Tot el nostre món industrial, allò que és fortitud de l'economia de Catalunya, està avui atacat de mort i cal que els treballadors ho sàpiguen i no es facin la il·lusió que havent ocupat un petit lloc més o menys significat i -- anant als bancs a omplir els xecs dels vells burgesos, el problema queda resolt. El problema queda en peu i cada dia amb major gravetat i caldrà resoldre'l. No vull dir això -- amb afany de parlamentar-lo, sinó perquè hem de trobar solucions i aquestes solucions han d'ésser imposades per la pròpia guerra i per la pròpia consciència i disciplina de la classe treballadora. Vull dir, doncs, en primer terme, que tots els dindicats i tots els obrers han de complir estrictament sense posar una coma més, el decret de col·lectivització, perquè aquest decret té un pensament econòmic que si es pot desenrotllar podrem reconstruir amb gran ritme la -- nostra economia i podrem sostenir-la fins que el final de la guerra ens porti un nou ritme.

Hi ha el problema de la redistribució del treball. Hi ha companys que encara no s'han adonat dels problemes actuals i es pensen que l'Institut Maragall, on hi ha la caixa gran de la Generalitat per al pagament de salaris, ha de resoldre tots els problemes. Els companys han de comprendre que estem en guerra, que estem en revolució i que ha mort a --- mans dels propis feixistes un món i la seva estructura econòmica i que la caiguda vertical de la burgesia el 19 de juliol, pel sol fet de caure, va provocar un desplaçament a les zones de treball i va fer que molts milers d'obrers de Catalunya, de molts oficis, es trobessin de sobte sense base on descansar i sense suport econòmic que els permetés -- llur lliure desenvolupament en el treball.

Hi ha una indústria parasitària que ha mort definitivament.

Hi ha branques de treball perdudes completament i per sempre. Tota la indústria parasitària que ha crescut arreu -- del món entorn de la burgesia, entorn de l'aristocràcia i de les castes privilegiades, tota aquesta indústria parasitària ha desaparegut per sempre, i per a rebrotar haurien de guanyar-nos la guerra. Guanyant-la nosaltres han desaparegut per sempre, i cal que els milers i milers de treballadors que abans tenien llur posició treballant en aquestes -- indústries parasitàries, es facin aquesta convicció, que -- ells han de treballar d'una altra manera, perquè el seu vell ofici en el nou ordre de coses ja no hi pot caber.

Hi ha indústries que s'han de reconstruir, que podran adaptar-se a les noves necessitats econòmiques. Hi ha indústries que, fatalment, en temps de guerra i de revolució, -- queden totalment paralitzades: com la indústria de la cons

trucció. Seria inútil que els companys de la Construcció - pensessin que, sense sortir del marc del seu vell ofici poden resoldre el seu problema. En temps de guerra i de revolució, ací i a tot el món, ahir, avui i demà, és una d'aquelles activitats que queden en suspens, perquè n'hi ha d'altres de més transcendència, de més urgents que reclamen totes les energies de la col·lectivitat.

Són problemes d'ordre econòmic i problemes de redistribució de treball. No se'ls ha de dir que uns o altres han d'ésser condemnats a la improductivitat. Si hi ha un Govern -- conscient de la seva tasca i capaç de comprendre el seu deure històric, no succeirà això, perquè podrà anar, amb rapidesa i eficàcia, a una redistribució de treball, a una redistribució d'aptituds, per tal d'incorporar la massa obrera - en atur forçós a les noves activitats que la mateixa guerra procrea, i d'aquesta manera conjuntament, disciplinadament, alleugerir en el possible els dolors i la misèria, que són companyia inevitable de guerra i revolució.

Però, naturalment, aquesta política econòmica va lligada -- d'una manera estreta i indissoluble a una política fiscal. Que no veieu què passa, companys? Què és el que avui està succeint? A Catalunya, la immensa majoria dels companys -- han cregut que la revolució és no pagar impostos; s'ho ha cregut i ho practica. I que és el que passa? Passa, companys, que si no s'hi posa remei molt aviat, no estarem en condicions, no ja d'ajudar el front, com demana Del Barrio, sinó ni d'ajudar en el més mínim la pròpia reraguarda. Si no s'hi posa remei ràpidament, anem a la liquidació efectiva i catastròfica de la nostra economia.

Els Ajuntaments i la Generalitat han de cobrar els impostos.
Els serveis públics han d'ésser municipalitzats.

Els Ajuntaments de Catalunya no tenen ingressos, la Generalitat no té ingressos, l'Estat Central els ha vist mermats en dues terceres parts. I això ocorre quan el diner és més necessari que mai, quan hi ha una guerra que ho consumeix tot, que no permet la continuació de les velles normes burocràtiques, que exigeix de manera indefugible milions i centenars de milions, i milions de milions de pessetes en paper i en or per tal de donar, no ja solament armes als nostres combatents, sinó per a comprar articles indispensables a la salut i a la vida dels nostres infants. Cal dir que en moments en què l'Estat, la Generalitat els Municipis necessiten, no disminuir sinó incrementar les seves fonts normals d'ingressos, nosaltres les hem tallades en sec per una falsa concepció revolucionària o per un esperit de parasitisme que hi ha en el fons de molts dels nostres companys.

I això s'ha d'acabar. Cal una política fiscal. Els Ajuntaments han de tornar a cobrar els impostos. La Generalitat ha de tornar a cobrar impostos i ha de posar-ne de nous, i ha d'anar ràpidament a un emprèstic de guerra de caràcter obligatori, per tal de reunir d'aquesta manera la massa de milions que necessita imperiosament per tal d'afrontar les necessitats, indefugibles i immediates, de la vida civil i de la vida militar.

Qui pot oposar-s'hi, companys? Ja és costum de fer-ho; però és un costum que s'ha de combatre a sang i a foc. I en la vida municipal, no solament els Ajuntaments han de refer llur vella massa d'impostos, sinó que han de cercar noves fonts, perquè inevitablement, com a conseqüència obligada de la mateixa guerra i de la revolució, tots els capítols tradicionals en matèries financeres estan reduïts al mínim quant a llur capacitat contributiva. I serà imperiós que els Ajuntaments cerquin, i trobin, i acceptin noves fonts d'ingressos únicament podran trobar-les en les noves condicions econòmiques, polítiques i socials creades per la guerra i per la revolució, i això vol dir que els serveis públics han d'ésser municipalitzats, que han de passar a mans de l'Ajuntament, a servir els interessos de la col·lectivitat, i no a crear mentalitats de nou-ric en certs sectors de la classe obrera. Que s'han de municipalitzar aquelles fonts d'ingressos que siguin necessàries per a reconstruir la pròpia finança. O creieu vosaltres que és permisible -- que mentre alguns sectors s'enriqueixen per situacions creades abans, s'estengui una gran misèria en el conjunt de la classe treballadors? O que el propi Ajuntament de Barcelona es trobi, com es troba avui, que cada fi de mes no sap com pagar el salari dels seus funcionaris?

Situació tràgica, perquè les necessitats de Barcelona no són ja avui solament la de pagar salaris; és la de portar a cap, amb els seus propis mitjans una poderosa obra d'assistència social a tots aquells sectors obrers que serà difícil de readaptar a les noves condicions econòmiques, avui per avui, i a tota l'enorme quantitat de germans d'altres països d'Espanya que vénen a nosaltres fugint de les bombes feixistes. Avui, més que mai, l'Ajuntament de Barcelona, els Ajuntaments de Catalunya, la Generalitat, necessiten enfortir i fer progressar les seves finances per tal de portar a cap una obra constructiva que assegurí la victòria damunt del feixisme.

Naturalment que això costarà molt. Costarà molt perquè no hi ha res que viciï tant, de manera tan negativa, la multitud, com un camí començat desencertadament. Aquí s'ha fet creure a la gent que la Generalitat era un tresor inesgotable. La Generalitat ha pagat, en cinc mesos que dura la --

guerra, en concepte de salaris i de compensació de salaris, més de noranta milions de pessetes. Ha pagat salaris de to ta mena, àdhuc ha pagat salaris als invertits del barri xi-nès. No ho diguem massa alt!

Però aquesta festa toca a la seva fi, perquè la Generalitat no té diners. Per tant, s'acabarà amb aquesta sembra gene-rosa i injusta, injusta fonamentalment perquè, companys, -- aquesta política d'improvisació ens ha conduït a un tracte extraordinari. Val a dir que era més avantatjós no treba--llar que treballar. Perquè als obrers que hi havia abans, o que quedaren després, sense feina, se'ls passava la setmana da sencera, i els centenars de milers de dones i d'homes -- que treballen en la indústria tèxtil treballen tres dies i en cobren tres.

Una nova política fiscal, base de la política militar.

Però, per acabar-ho, és totalment necessari que el Govern - de la Generalitat trobi l'ajut incondicional de les Centrals Sindicals i del conjunt de la classe treballadora. Una po-lítica fiscal, lligada íntimament a una política econòmica, bases principals per a una bona política militar.

Però és que, a més, el Govern de la Generalitat ha de tenir una política de proveïment. El despertar per a molta gent és força tràgic. Jo fa un dia que sóc conseller de Proveï-ments i em trobo que a Catalunya no hi ha blat, que a Cata-lunya no hi ha ous, que a Catalunya no hi ha carn, que a Ca-talunya no hi ha gairebé peix, que a Catalunya hi ha poca -llet i trobo; per Barcelona, que hi ha cues inacabables, on són martiritzades les nostres companyes, per l'espera i per l'angoixa i pel desengany, pel pa, per la llet, pels ous, - per la carn, pels articles que són, tots ells de primera ne-cessitat. Què ha passat? Ha passat que hem consumit tota o gairebé tota, la nostra riquesa en aquesta festa de cinc mesos, i que ara ens costarà, no de refer la vella economia sinó que ens costarà d'alleugerir aquesta manca, gairebé to-tal, d'articles de primera necessitat.

Però ens hem trobat amb altres casos: ens hem trobat que hi ha arreu de Catalunya una quantitat de comitès que fa fredat

Els nous kolacs dels proveïments.

Companys: jo m'he trobat -suposo que aquí no hi ha cap mem-bre d'aquests comitès que ara haurem de dissoldre... Com--panys: m'he trobat que hi ha una quantitat extraordinària - de comitès. I ens hem trobat que molts consellers municipi--pals de proveïments es creuen ésser el centre del món i que són els amos i senyors, no solament de la contrada municipi--

pal on estan en representació de la majoria, sinó que són, ensems, una petita República, oposada a totes les Repúbliques, a Catalunya, a l'espanyola i fins a l'Univers. Ens hem trobat amb comitès que donen ordres de no deixar sortir de la seva contrada els productes que a Barcelona ens són necessaris i en els pobles poden fins sobrar; comitès que no deixen lliure circulació de les mercaderies que són indispensables, no solament per a sostenir l'energia de les dones i dels homes que viuen i lluiten per la guerra, sinó que la seva manca posa en perill la vida dels nostres infants. Comitès àdhuc a Barcelona; uns fantàstics comitès de defensa que defensen... Comitès de defensa que defensen solament situacions de privilegis creades en els primers moments d'aquesta revolució, d'aquesta guerra. Comitès de defensa que són una petita burocràcia, grups de milicians, d'aquells milicians que no van al front ni per broma. Comitès de defensa que s'han creat tots ells, cadascun el seu petit magatzem de queviures, quan les dones proletàries de Barcelona es veuen obligades a fer cua i tornen a casa sense portar pa per als seus fills. Comitès de defensa que han substituït, en perjudici de la col·lectivitat, els vells intermediaris, perquè els que formen aquests comitès, els de Barcelona i els de fora de Barcelona es creuen amb el dret de cobrar impostos sobre cada farcell que portin els ciutadans. I és així com a Barcelona s'han encarit enormement les subsistències. No s'han encarit les subsistències, com s'ha dit per rutina, per culpa dels petits venedors; perquè la diferència fantàstica que existeix entre el preu pagat al pagès i el preu que es cobra al consumidor, aquesta diferència fantàstica va a mans no del venedor sinó que va a mans gairebé íntegrament d'aquests comitès.

Caldrà, doncs, companys, que fem no únicament una política militar, una política economica i una política financera, sinó que haurem de fer una política implacable de proveïments; i en primer terme, portar a la convicció de cada un que la tasca de refer ara la cosa destruïda, no serà feina d'un dia i que ens haurem d'imposar tots moltes restriccions; perquè no es pot permetre que mentre els nostres companys del front i els milicians de tots els fronts donen la vida i la sang per la causa comuna, hi hagi aquí petits Ajuntaments, nuclis de ciutadans que malbaraten la seva riquesa per donar-se el gust de menjar un plat de bacallà o d'altra cosa. Cal imposar-se moltes restriccions, i si no hi ha d'una cosa, no n'hi ha! I si no hi ha patates, no es compren. Repeteixo que ens hem d'imposar una política de restricció, política de restricció que sempre serà inferior en sacrifici al sacrifici dels que donen la seva salut la seva vida i la seva sang als fronts de batalla.

Vull dir, doncs, companys, que haurem de fer esforços sobre humans per a poder sortir d'aquesta situació. Catalunya -- haurà de concentrar-se tota ella a si mateixa, per a extreure de la pròpia Catalunya les seves últimes reserves, per a poder sostenir la seva vida interior i per a poder sostenir la vida dels fronts, sense perdre una sola engruna, sense que una engruna vagi a parar a mans dels paràsits. Hem de posar en pràctica una política ferma i, per tant, una política de plenes facultats. Si en el govern actual existís la feblesa de l'anterior, res d'això no podria ésser realitzat: ni la política militar, ni la política econòmica que ens permeti avui plantar la primera fita de la nova economia; ni la política financera que ens permeti resoldre els problemes econòmics i financers; ni la política de proveïment que ens permeti anar vivint i poder-ho reconstruir tot després de la victòria. Res d'això no podria realitzar-se, res d'això no podria arribar a ésser una veritat positiva. Cal un govern amb poders, amb facultats. El que avui tenim ha nascut sota d'aquests signes i aquesta és la gran victòria que nosaltres podem proclamar: que aquest Govern ha nascut sota aquests signes, amb facultats plenes per a poder resoldre tots els problemes plantejats per la guerra i la revolució.

Els esforços de les centrals sindicals per a crear noves -- condicions de vida.

Ja sabem que s'ha començat un període molt difícil, que -- s'ha començat fins i tot un període perillós; perillós, més que per les organitzacions, per les persones. Ja ho sabem. ¿I qui es pot oposar a una política d'aquesta mena, que és una política obligada per les necessitats de la guerra i de la revolució? No s'hi oposa la U.G.T.; no s'hi oposa el -- Partit Socialista Unificat de Catalunya; no s'hi oposa l'Esquerra Republicana de Catalunya; no s'hi oposa la Unió de -- Rabassaires. Tampoc no s'hi oposa la Confederació Nacional del Treball. Em consta i ho dic ben alt i ben sincerament. Ens consta a nosaltres, pel tracte i la convivència que els homes representatius de la C.N.T. fan esforços magnífics, -- esforços lleials i sincers, per a poder crear amb nosaltres aquestes noves condicions. Em consta i ho proclamo, perquè és la veritat.

Unanimitat absoluta entre totes les forces del Govern de la Generalitat.

Si hi ha aquesta unitat de les forces que representen avui la totalitat del país, ¿qui és pot oposar, doncs, a que --- això que tots anhelem, arribi a ésser una realitat? Hi ha en primer terme, la demagògia pseudo-revolucionària que per precipitar els esdeveniments, per voler precipitar la revo-

lució posa en perill la victòria. Hi ha els paràsits de la revolució que no volen que les condicions canviïn, que no volen que la situació actual canviï. Hi ha els valents de cantonada que saben que l'organització de la vida d'aquest país representa el seu acabament. Hi ha els agents provocadors, agents provocadors que igual poden estar als nostres rengles que als rengles de qualsevol altra organització, agents provocadors que van vessant la sang dels nostres companys a la reraguarda; la sang de companys nostres que han caigut i cauen encara gairebé cada dia arreu de Catalunya; companys assassinats per agents provocadors els que voldrien posar entre nosaltres i la C.N.T. un riu de sang i una muntanya de morts que fes impossible la intensa cordialitat i que no ens permetés d'arribar al camí ja obert de la profitosa unitat del proletari; agents provocadors que actuen a la base i que emmetzinen els sentiments dels militants; agents provocadors que us esperen en un revolt de la carretera, o assalten a la nit un domicili i assassinen els homes que els fan nosa.

No hi ha solament com a enemic l'agent provocador, que hem d'individualitzar costi el que costi i sigui on sigui, per tal de depurar l'ambient de Catalunya. Hi ha, a la vegada, el gangster de la revolució. El gangster, l'home que s'aprofita, membre del bandidisme, fenomen conegut en tota revolució, en tot període revolucionari. És l'home que no vol la revolució sinó en allò que serveix als seus interessos personals, i que si té domini, si té predomini, si té influència, la fa jugar, no per endegar els problemes que la mateixa revolució planteja, sinó per a sostenir-se en el seu petit tron i per a continuar amb els seus guanys que assegurin la seva vida particular. És el cacic, el nou sàtrapa que hi ha en tantes contrades de Catalunya. Petits sàtrapes rodejats dels seus mercenaris, millor armats que els homes del front. Petits sàtrapes que diuen que no volen cap dictadura, i han imposat, allà on són, la dictadura de la seva irresponsabilitat.

El sentit de la responsabilitat personal.

Ja veieu, doncs, que el problema no és senzill, que el problema no és fàcil. Haureu comprès el que jo us volia dir quan afirmava que entràvem en una fase perillosa, més que per a les organitzacions, per a les persones. Però jo he de dir als meus companys, que comparteixen amb mi la responsabilitat de direcció dels dos grans moviments marxistes de Catalunya, i he de dir als companys d'Esquerra, i als Rabassaires, i a la C.N.T. que aquest perill, que aquesta responsabilitat personal, els hem d'admetre; els hem d'admetre, o marxar. Admetre'ls, perquè és el nostre deure. Perquè -- quan un de nosaltres ha arribat a interpretar el sentiment

d'una gran o d'una petita massa, ja no es deu a sí mateix; es deu als interessos col·lectius i tot ho ha de sacrificar per tal de portar al triomf, a la victòria aquests interessos col·lectius. I hem de tenir tots, els d'aquí i els d'allí, el coratge suficient per a plantejar els problemes tal com són, i on sigui, i a la vegada d'afrontar la nostra responsabilitat, de plantejar amb la mateixa claredat els problemes i les nostres solucions davant de les nostres assemblees i davant dels nostres Sindicats, tot i amb la perspectiva que cada plantejament assenyali una batalla perillosa.

Hem de fer-ho. Joestic segur que nosaltres, i els de més enllà, tots ho farem; no ja per complir un deure estrictede revolucionari, sinó per a igualar en allò que sigui possible, vivint en la reraguarda, l'heroisme diari, constant sistemàtic, dels nostres germans del front. I tenint tots aquest coratge tranquil, aquesta serenitat espiritual, -- aquesta perseverança en el gest i en la conducta, fent-ho tots així i units en forta pinya, en forta abraçada, tingueu tots la convicció que nosaltres, els treballadors de Catalunya, serem el baluard efectiu de la República Espanyola en la lluita contra el feixisme, i que serem, també, l'endemà mateix de la victòria, la primera nacionalitat -- ibèrica que implantarà, íntegralment, la República Socialista.

Salut.

INFORME PRESENTAT AL PLE AMPLIAT DEL COMITÈ CENTRAL DEL
P.S.U.C. PER JOAN COMORERA

Barcelona, 31 de gener de 1937. Edita Secretariat d'Agitació i Propaganda del P.S.U.

Companys: Es l'informe d'avui d'una extremada responsabilitat, perquè parlem en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Hem de procurar, no solament trobar la línia justa que ha de seguir el Partit en aquestes hores històriques que vivim, sinó que a la vegada, hem d'analitzar les causes, els factors, amb la necessària equanimitat.

El primer ple del Comitè Central del Partit es reuneix en circumstàncies úniques en la nostra vida. I són justament aquestes circumstàncies, aquesta situació, allò que en primer lloc nosaltres hem d'analitzar per a poder, després, extreure'n les conseqüències que hàgim de seguir, les normes i directrius polítiques que hem de seguir i hem de continuar seguint.

Per damunt de tot, la guerra

Per damunt de tot hi ha el problema obsessionant que és la guerra. I és aquesta situació de guerra que hem de sobreposar sobre tota la nostra consciència, i per aquesta situació hem de fixar la nostra actuació del dia de la victòria.

Aquesta guerra, de característiques pròpies, no és una guerra normal; no és una guerra com les que estàvem acostumats a sofrir aquí, com les que estàvem acostumats a llegir els espanyols; no és una repetició de les velles guerres civils espanyoles. No és, tampoc, una repetició dels antics «pronunciamientos de España». És una cosa absolutament diferent que obliga, per tant, a actituds completament diferents de les que abans havíem de prendre.

El segle passat, unes colles de militars acostumaven a barallar-se contra altres colles de militars. Es comprometien, no per a realitzar grans rebellions, sinó per a satisfer generalment ambicions de castes, ambicions de camarilles; i aquelles guerres duraven de vegades tres anys, i d'altres vegades més. No obstant, les reaccions del país no se'n ressentien, i en el curs d'aquelles guerres i al seu final, la fesomia i la conducta política del país era gairebé sempre la mateixa que abans de començar aquelles guerres.

Ja he dit que aquesta guerra no és tampoc un vulgar «pronunciamiento». No és aquell cas del 13 de setembre del 1923 que un general repetí el «pronunciamiento».

No es tracta d'un «pronunciamiento»

El moviment del 19 de juliol no és pas el «pronunciamiento» de Primo de Rivera. És completament diferent, fonamentalment diferent. No és una guerra entre espanyols, no és una guerra al final de la qual uns espanyols cerquen una dictadura perquè representi una ideologia diferent a la que nosaltres podem representar. És una guerra feta des de l'estranger.

La rebel·lió militar espanyola es preparà a Roma i a Berlín; és a dir, que Espanya ha estat elegida per les dictadures feixistes com a primer experiment de les seves ambicions injustes d'Europa. Seria un error creure que el feixisme no vol expansionar-se. El feixisme per a predominar, necessita expansió, necessita crear-se un poder material, extens, i necessita, sobretot, crear una sèrie de satèl·lits que puguin augmentar la seva potència contra l'enemic que és per a ells, en definitiva, la U. R. S. S.

Si mirem el mapa polític, veiem que la tàctica del feixisme en les seves ànsies expansionistes va dirigida, principalment, a dos països: uns país llunyà del nostre, que és Txecoslovàquia, i l'altre país que som nosaltres. La intenció del feixisme alemany i italià, és adquirir posicions per a poder desenvolupar llur expansionisme. Hitler i Mussolini intenten atropellar Txecoslovàquia i ara atacar Espanya per a poder vèncer i atacar després el seu més fort enemic occidental, que és França, i per últim, dirigir els seus atacs contra la U. R. S. S.

Imagineu-vos si el feixisme pogués vèncer a Espanya. Llavors la situació política internacional i econòmica seria tan greu, que difícilment podria reaccionar. El feixisme necessita, en primer lloc, crear un perill per a França. I en el cas de vèncer a Espanya, aquella no podria anar en ajut dels països de l'Euroa Oriental, que són avui els seus aliats. França es trobaria amb tres fronteres: la frontera alemanya, la frontera italiana i els nostres Pirineus que fins avui pot mirar tranquil·lament i la frontera sobre la mar per les Balears.

Es una guerra internacional

Es, doncs, la nostra guerra, no una guerra civil espanyola; és una guerra de tipus internacional, el prelude d'una possible guerra mundial; l'assaig que fa el feixisme en la seva primera sortida i en el primer intent de vèncer el proletariat per a anar a una ofensiva terrible contra la pàtria del proletariat que és la U. R. S. S.

De la sort, doncs, d'aquesta guerra, Espanya en pot esdevenir una vulgar colònia. El poder dels triomfadors no quedaria més que nominalment, a mans dels generals traïdors; de fet, tot el poder polític i tot el poder econòmic estaria a mans de Hitler i de Mussolini, que mantindrien aquí, com a agents de vigilància, les seves tropes mercenàries.

Nosaltres, en defensa de la Pàtria

I jo pregunto: ¿quin és el treballador espanyol que vulgui acceptar aquesta sortida de la guerra? La sortida d'esdevenir una mena de negres a disposició del feixisme imperialista? Nosaltres no som nacionalistes, no som xovinistes. La paraula «pàtria» en el seu vell ús i en el seu contingut tradicional no ens diu gairebé res, ens diu molt poca cosa, però si la Pàtria canvia de contingut i de significat, i vol dir que és la llar dels treballadors en la seva emancipació, aleshores la paraula Pàtria ens diu molt i ens obliga a defensar-la.

Nosaltres no tindriem cap inconvenient, ans al contrari, seria per a nosaltres un goig que Espanya es convertís en un Estat més d'una gran federació europea de la futura Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques d'Europa, perquè en aquest cas Espanya seria un Estat igual i germà als altres Estats. Però el triomf del feixisme significaria, no que Espanya passés a ésser germà igual en drets i en poder als Estats dominadors, sinó que passaria a ésser un vulgar instrument de les seves ambicions. I per damunt d'això, l'esclavatge efectiu de la classe treballadora i de la classe pagesa, que hauria de pagar amb la seva sang les ambicions i les cobejances de l'imperialisme feixista. I essent d'aquesta manera, hem de comprendre la justícia de les nostres línies polítiques quan afirmem que aquesta és una guerra d'independència. Independència d'Espanya davant les ambicions del feixisme internacional. Lluita per la independència dels pobles castellà i

català, que lluiten per la seva llibertat, i que al mateix temps lluiten perquè ningú no pugui barrar el seu pas en el camí de la seva emancipació. I és per això que el nostre gran Stalin va poder dir que aquesta guerra no és un afer privat dels espanyols solament, sinó que és la causa de tota la Humanitat avançada.

Aquesta és, companys, la situació en la qual es reuneix aquest Ple. Estem davant d'una guerra implacable, que ens fa el feixisme internacional per considerar que aquesta victòria sobre Espanya és la condició primera per a desenvolupar els seus plans hegemònics en la resta d'Europa i la seva ambició de destrucció en contra de la U. R. S. S. I cal que tots els militants del nostre Partit tinguin constantment present aquesta realitat, aquesta situació, per tal de fixar la seva conducta.

Hem de treballar per assolir el màxim ajut

No n'hi haurà prou amb definir i caracteritzar la situació actual de guerra per la independència del país, si aquesta anàlisi no la completéssim amb una visió general del món que ens rodeja. Tenim enemics poderosos, però tenim també bons amics. Al costat nostre hi ha el sentiment, més o menys actuant, del proletariat. Però en dir el sentiment actuant del proletariat no s'ha dit tot. El proletariat no és una entelèquia. No és una màquina automàtica, és un cos viu, constituït per milions de personalitats diverses. Un cos multiforme, en el qual cada individualitat té la seva sensibilitat, el seu sentiment, la seva estructura mental, les seves especials característiques de reaccionar, i de fer conèixer la seva opinió i de fer-la actuar. Hi ha proletaris espiritualistes i materialistes; proletaris dinàmics i proletaris passius; proletaris egoïstes i proletaris abnegats; proletaris xovinistes i proletaris internacionalistes. I és en aquest món tan complex i multiforme que nosaltres hem de treballar per a poder aconseguir el màxim ajut. Si no fos així, si fos el proletariat en si mateix una massa, un cos uniforme que reaccionés normalment, uniformement, a hores d'ara la situació internacional seria molt diferent de com és.

Però vegeu de quina manera han anat reaccionant els diversos proletaris que poden haver-hi entorn nostre. Hi ha hagut la reacció immediata, reacció fulminant del gran proletariat de la U. R. S. S. Hi ha hagut la reacció viva, actuant, eficacíssima, del proletariat francès, esperonat pel seu gran Partit germà, el Partit Comunista. Però hi ha els proletaris dels països nòrdics, i els mateixos proletaris de la gran Anglaterra, que reaccionen més lentament, que s'apropen a nosaltres en una actitud de menys decisió. I és perquè allí els sentiments, l'estructura mental, la tradició seva no és igual a la dels proletaris dels altres països. I veurem com tots, deixant a part els més vius i els més dinàmics, els de la U. R. S. S. i els de França, veuren tots com les altres masses proletàries han anat evolucionant a favor nostre i comencen a fer sentir la necessitat de pressionar a favor nostre a mesura que nosaltres des d'ací donem una major sensació de serenitat, de comprensió, d'ordre revolucionari, de capacitat per a dominar el caotisme interior i dirigir la guerra de manera intel·ligent, i fins decent, podria dir.

No solament aquestes diferències en la reacció poden observar-se en els diversos proletaris d'Europa, sinó que també es poden veure en les Internacionals. La reacció de la Internacional Comunista fou coincident amb la rebel·lió militar. La reacció de la Internacional Socialista ha tingut un procés evolutiu i encara està en el període de l'ajut en queviures i de medicaments. No és ni incomprensió, ni manca de voluntat per ajudar. És una manera de veure que exigeix de nosaltres una actuació intel·ligent, per tal de portar les àmplies masses al costat nostre, i per aconseguir que els Governos respectius ens ajudin, per tal d'assegurar la victòria.

El gran ajut que ens ha prestat la U. R. S. S.

I si mirant de dret els proletaris observem aquestes diferents reaccions, què és el que no podem veure si mirem cara a cara, no els individus, sinó els Estats? Europa pot dividir-se en tres blocs: l'un, la U. R. S. S., pàtria del proletariat. L'altre, el món capitalista europeu. I en aquest món capitalista europeu, dos blocs: les potències feixistes i les potències democràtiques. Heu vist quina ha estat fins ara l'acció de les potències europees. La U. R. S. S., igual que la Internacional Comunista, que el proletariat de la U. R. S. S., que el proletariat francès, reacciona de manera immediata. Hem tingut des del principi el seu suport, tindrem fins al final el seu suport. No és cert que el suport de la U. R. S. S. hagi arribat a nosaltres amb retard. Sabeu que hi ha per aquí individus que fan aquest argument, per tal de disminuir el valor i la glòria de la U. R. S. S. en aquesta guerra nostra, i afirmen que la U. R. S. S. vacillà al principi, i que, degut a aquesta vacil·lació, es perderen dos mesos, dos mesos que podien ésser decisius per a nosaltres en la lluita contra el feixisme.

Això no és cert, perquè des del principi el suport de la U. R. S. S. fou allò que havia d'ésser. Suport material, per l'acció immediata i espontània de les masses treballadores, i suport polític en la lluita diplomàtica d'Europa. Són etapes que s'han de cobrir d'una a una, i era indispensable que, per l'acció intel·ligent dels representants soviètics, quedés al descobert el joc brut de les potències feixistes, i que una vegada quedés al descobert el joc brut aquest, la U. R. S. S. pogués treballar amb les mans lliures.

L'ajut de la URSS és plenament desinteressat

No és cert, tampoc, que el suport de la U. R. S. S. sigui conseqüència del seu egoisme. Hi ha gent aquí que ha tingut la gosadia d'afirmar que Rússia no fa altra cosa que defensar-se, que està amb nosaltres per a cobrir la seva pròpia seguretat, que està amb nosaltres perquè la nostra derrota podria significar per a ella la derrota també. I hem d'afirmar aquí ben categòricament, que el suport de la U. R. S. S. no és degut a la reacció de l'instint de conservació. La U. R. S. S. és molt immensa i és molt poderosa, i és molt rica, i està molt ben util·lada per a poder témer l'agressió del feixisme internacional. No necessita del nostre esforç, del nostre ajut, dels nostres homes per a vèncer ella sola i fulminantment aquell que vulgui arribar-se fins a casa seva.

Però el que hi ha és que la U. R. S. S. és avui un Estat proletari i la llei d'un Estat proletari no és pas l'egoisme; la llei d'un Estat proletari és la solidaritat.

I veiem que de la U. R. S. S. surt l'ajut al proletariat de tot el món. Els companys de la U. R. S. S. han comprès que la derrota nostra significaria allargar per moltíssims anys el martiri dels companys d'Alemanya, d'Itàlia, d'Àustria, d'Hongria i de Portugal, que seria posar en perill imminent la llibertat de tots els proletaris de tota l'Europa oriental i possiblement de tota l'Europa occidental.

La U. R. S. S. ha posat un veritable interès a defensar els treballadors de tot el món i cal que sapiguen que la U. R. S. S., el proletariat soviètic, des del primer dia de la batalla contra el feixisme internacional, ens ha

ajudat. La U. R. S. S. és cert que és potent; però, companys, aquesta potència del proletariat rus no és suficient. Està molt allunyada. Hi ha entre ells i nosaltres massa quilòmetres i massa mar. La U. R. S. S. és potent, però no és suficient i nosaltres necessitem d'una manera imperiosa que l'Europa democràtica estigui al nostre costat per a poder vèncer el feixisme internacional.

Les nacions democràtiques d'Europa

I d'aquest bloc de nacions democràtiques, la potència característica és Anglaterra. No és França, és Anglaterra. França, governada pel Front Popular i esperonada d'una manera magnífica i digna pel Partit Comunista francès, ens dóna, d'una manera inequívoca, mostres de simpaties adients. Moltes coses devem a França i moltes coses més encara li podrem deure. Però en el bloc de les potències democràtiques; el factor decisiu no és França; el factor decisiu és Anglaterra. És indispensable que tots els companys del Partit ho tinguin en compte per a moderar les consignes necessàries del moment, per a saber-les defensar i per a considerar-les en tot moment les més justes.

Anglaterra no és un país igual a França. Anglaterra és un país governat pel partit conservador. Anglaterra és un país d'evolució lenta, que sent constantment la preocupació dels interessos imperials. Anglaterra és un país de poderosos, de petits burgesos, de classe mitjana profundament conservadora, que reacciona amb moltes dificultats i que ha estat ferida per les velles guerres de Cromwell.

Cal tenir en compte que l'evolució anglesa és molt més lenta que la de qualsevol país europeu i així mateix hem de posar compte nosaltres en les nostres accions i tenir presents aquestes característiques per a no provocar una reacció susceptible de ferir les amples masses d'aquell país.

Hom especula que no cal capficar-se gaire, perquè Anglaterra té els seus interessos lligats als nostres, i es diu que Anglaterra no podria admetre mai de cap manera el triomf d'Alemanya sobre Espanya, perquè això significaria un perill per als seus grans interessos. Però nosaltres hem de saber que els grans capitalistes anglesos poden arribar, en qualsevol moment, a entendre's amb els capitalistes italians i alemanys, si arriba a ells el convenciment que a Espanya ja no hi tenen res a fer.

Hem de guanyar, costi el que costi, si no l'ajut directe d'aquell país, la neutralitat benèvola; la neutralitat benèvola ens pot significar la victòria assegurada. I la neutralitat adversa pot significar la derrota.

La força més activa i eficient de la República, està de cara a la rera-guarda. És tot el nostre litoral. I el nostre litoral no podria resistir una acció adversa d'una potència naval.

Ja heu vist vosaltres el que passa avui, que uns quants vaixells han desarticulat de manera completa tota la nostra vida comercial.

Es necessari, per tant, que la nostra conducta ens pugui portar davant la pàtria a aconseguir la victòria sobre el feixisme, ja que davant d'aquestes potències democràtiques no hem d'oblidar que hi ha la voluntat de victòria del feixisme internacional.

L'ajut a Franco dels països feixistes

Alemanya i Itàlia no dubten. S'han traçat el seu camí i el segueixen d'una manera decidida, sense vacil·lacions. Han tramès, primer, material de

guerra; han obert després crèdits a l'ex-general Franco, i, veient que això no era prou, han posat a disposició de Franco les seves marines de guerra i els seus soldats.

Això ho sabem i no hem de negar-ho. És evident que tenen una ferma voluntat de victòria. Si algun dubte hi cabia, ja tenim avui el discurs de Hitler, discurs que ha estat un atac aferrissat contra els «Roigs espanyols» i que ha estat una afirmació de lluita sagnant contra el Comunisme. Si alguna cosa hi mancava, ja la tenim aquí: la manifestació concreta d'una política decidida, d'una acció que vol portar-se a fons, fins a arribar amb aquest ajut a voler triomfar d'Espanya, per tal de convertir el nostre sòl en una colònia i poder impedir que a la resta d'Europa imperi la democràcia.

Per tant, si les característiques d'aquesta guerra són d'independència i l'especial situació d'Espanya en el món europeu, són d'aquesta manera, és indiscutible que en fixar la nostra línia política, hem de tenir en compte la situació internacional i que hem de procurar no posar en perill la victòria.

Per la unitat proletària

Per a assegurar aquesta victòria, quina és la millor conducta a seguir? En el primer pla hi ha la unitat antifeixista. I podem afirmar categòricament que sense aquesta unitat antifeixista no podem esperar la victòria. Unitat que no es concreta a una sola qüestió; unitat que ha de comprendre moltes mutacions. Per tant, unitat del proletariat.

La columna vertebral d'aquesta lluita és el proletariat i és la unitat del proletariat la primera condició per a aconseguir la victòria. Unitat entre els companys de la U. G. T. i C. N. T. i companys de la F. A. I. i del nostre Partit; unitat per damunt de tot i unitat costi el que costi, i encara que molts sapiguem que la nostra lluita amaga darrera d'aquesta unitat, moltes vegades, una pistola. Però la no unitat, podria donar a l'enemic la victòria. No cal tenir molta imaginació per a comprendre-ho i per a veure l'esdevenidor immediat si no existís aquesta unitat que nosaltres propugnem. Ens veuríem portats a una lluita, a una mena de guerra civil simultània amb la guerra que sostenim als nostres fronts. I aquesta guerra civil significaria la destrucció dels nostres fronts, sense esforç del feixisme internacional.

I caldrà, companys, que ens donem compte d'aquesta realitat. Passin les coses que passin, per damunt de tots nosaltres, hem de voler la victòria, i hem de saber que la primera condició de la victòria és aquesta unitat proletària. I si hi ha, com veureu després, agents provocadors que volen fer impossible aquesta unitat, nosaltres no hem de caure en les seves maniobres i hem de rebutjar enèrgicament els seus desiguis, encara que costi de vegades sang estimada, per a refermar en cada moment de desgràcia, amb més motiu, aquesta unitat; per a assegurar la victòria i per a veure acomplertes, després de la victòria, les nostres il·lusions. (Molts aplaudiments.)

Unitat antifeixista

Però aquesta unitat proletària, companys, no és suficient en si mateixa, perquè la nostra guerra no és una guerra de classes, perquè la guerra que hi ha al nostre país, és una guerra d'independència nacional; i hem d'anar contra aquells que volen venir a la nostra terra, a imposar-nos el feixisme. Aquesta unitat proletària ha d'estar acompanyada i projectada per una estreta intel·ligència entre el proletariat, la petita burgesia i la pagesia, tres factors

essencials en la lluita d'avui i que ens ha de portar junts, com junts vàrem començar la lluita el 19 de juliol, a dur-la a terme, victoriosament per a nosaltres.

El desprendiment d'aquest bloc antifeixista de qualsevol d'aquests tres factors, posaria en perill la victòria. No estem, evidentment, avui en les mateixes condicions que començàrem la guerra. És indiscutible que el 19 de juliol hi havia més simpaties actuant a l'entorn nostre. És evident que amb sis mesos i mig de lluita s'han anat desprenent del cos antifeixista moltes simpaties. I aquestes simpaties perdudes, cas de multiplicar-se podrien posar en perill la nostra victòria.

Unitat entre els pobles d'Espanya i de Catalunya

Unitat de col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el Govern de la República. I cal insistir-hi. Massa sovint hem oblidat aquí, a Catalunya, uns més que altres, però en conjunt tots, que Catalunya no és un país independent. I durant llargs mesos, a Catalunya, s'ha jugat a l'equivoc separatista, no per raons nacionalistes, sinó per altra classe de càlculs, i no hi ha hagut, per raons d'aquí i per raons d'allà, per incomprendions d'aquí i per incomprendions també sovint, i potser massa sovint, d'allà, no hi ha hagut aquesta futura col·laboració.

En la guerra poden donar-se totes les situacions

A la guerra totes les possibilitats s'han d'admetre. Hem d'admetre la possibilitat positiva que és la nostra ofensiva victoriosa sobre Aragó i l'entrada triomfal dels nostres camarades de la Divisió Carles Marx a Saragossa.

Hem d'admetre la possibilitat negativa; l'ofensiva dels nostres enemics contra el nostre front, la ruptura d'aquest front i la intervenció de la reraguarda immediata al front, en les nostres lluites. I cal preguntar si en aquesta reraguarda, pels nostres errors, per les nostres incomprendions, i sovint pels nostres delictes, hem sembrat odi, que es pot covar avui calladament, que pot ocórrer quan aquesta reraguarda, avui dominada i aterrida potser, se senti lligada al front enemic, enfortida per la proximitat, més o menys victoriosa, del front enemic. Vol dir, simplement, no la col·laboració d'aquesta reraguarda amb els nostres homes, que es retiressin per a refer-se i tornar a avançar, sinó que significaria el llançament d'aquests homes i d'aquestes dones, que hagin sofert en silenci, hagin vingut covant el seu odi contra els nostres homes, per tal d'augmentar la possible derrota. I això al front d'Aragó, i a les comarques lleidatanes, o a les comarques tarragonines, i a les altres.

Doncs, costi el que costi, cal aturar-se en aquest camí. Ja sé que no som nosaltres els que hem seguit aquest camí, encara que molts companys,

sovint per incomprensió de la nostra línia política, s'hagin deixat portar més enllà del que calia. Però ja sabem que el conjunt de la nostra joventut no és responsable. Però cal aturar-se en aquest camí, i cal que ho entenguin aquells que ho han d'entendre. Aturar-se per a refer i reconstruir, en allò que encara sigui possible, el bloc antifeixista, per a fer rebrotar altra vegada aquella fe col·lectiva i unànime del poble català contra el feixisme, perquè únicament d'aquesta manera el nostre exèrcit tindrà tot allò que necessita per a poder avançar i vèncer el feixisme i plantar la seva bandera sobre Saragossa.

Cal assegurar la victòria de la República

La República de l'any 73 va morir per l'aventura cantonalista. Allò va ésser, podríem dir, la raó última que acabà amb aquella República. I cal que nosaltres no vulguem repetir aquella aventura, perquè de repetir-la arribarem a la mateixa conclusió. El cantonalisme de l'any 37 acabaria igualment com acabà el de l'any 73.

S'ha d'enfortir el Govern de la República, no únicament s'ha de col·laborar amb el Govern de la República; se l'ha de d'enfortir. Se l'ha d'enfortir econòmicament, se l'ha d'enfortir financerament, se l'ha d'enfortir moralment, perquè tingui per damunt de tots la màxima autoritat per tal d'ordenar una economia en temps de guerra i per a poder crear l'exèrcit que necessitem per a vèncer. No és fàcil. La República, financerament està en situació difícil. Econòmicament, en plena davallada, i si nosaltres no aconseguim que tota la finança i que tota l'economia i tot l'intercanvi amb la resta del món es pugui centralitzar, és indiscutible que dintre molt poc temps estarien esgotats nosaltres, esgotat el Govern Central i esgotades totes les possibilitats de redreçament de la nostra economia i de la nostra finança.

I cal fer-ho lleialment, i no jugar més per part de ningú a l'equívoc separatista. I no em refereixo als que són separatistes de convicció, sinó a aquells que, sense ésser separatistes, han fet de separatistes. I sobre això és preferible no dir res més.

Unitat i aliança nacional de la joventut

Unitat i aliança nacional de les joventuts antifeixistes. Heus aquí una qüestió a bastament explicada, tant en el darrer Ple de la Conferència Nacional de Joventuts, com en el míting del Price. Però, val la pena d'insistir sobre aquesta qüestió, perquè sobre això s'han comès molts errors. Hem d'anuar que tot jove antifeixista ha d'estar al nostre costat en aquesta lluita contra el feixisme, i que l'hem de voler al nostre costat sense preguntar-li què creu ni què pensa. És suficient si ens demostra que és antifeixista. I el mateix pot ésser antifeixista l'home que creu que l'home que no creu. Seria un error capital suposar que un creient és necessàriament un feixista. Tan greu com suposar que, pel fet que Mussolini és ateu, tots els ateus siguin mussolinistes. Un catòlic, un protestant, un creient qualsevol de religió positiva, no és, pel fet d'ésser religiós, un feixista. Pot ésser feixista, però pot no ésser feixista. I cometriem, repeteixo, un error capital si per manca de comprensió confonguéssim religió amb feixisme. Res no té a veure una cosa amb l'altra. En combatre el feixisme, nosaltres no ens proposem destruir les consciències. Podrem nosaltres destruir campanars que hagin servit de níus de metralladores, però en cap cas nosaltres no ens podem proposar des-

troçar les consciències. En primer lloc, perquè no hi tenim dret, i en segon terme perquè seria una posició absurda i sense conseqüències positives. Perquè l'experiència de tots els temps ens demostra que els estats interiors no es maten físicament, perquè per damunt de la vida humana, perduren aquelles coses que estaven en el fur intern, i que podien passar, amb més violència, de generació a generació. I a més, perquè sabem que molt sovint, deixant a part els homes creients per simple ignorància, o per simple tradició, o rutina, que molt sovint l'espiritualitat d'un home és illa de la seva estructura mental. Perquè no tots els homes són iguals. Nosaltres podem posar dos homes, aparentment iguals, en el cim d'una muntanya, una nit ben estelada, i veureu tot seguit reaccions distintes, reaccions temperamentals i reaccions íntimes. Un d'ells veurà seguidament en aquell espectacle meravellós, les lleis que mouen les estrelles, però l'altre no es recordarà de les lleis, i tindrà, mirant enlaire, la sensació de la immensitat, de l'infinit, i tindrà tot seguit una reacció mística.

Hi ha catòlics que lluiten al costat nostre

Seria el pitjor dels errors que podríem cometre si no tènem la cura suficient per a tractar aquesta qüestió. Per què? És que són tan sols mils i mils de joves i vells espiritualistes, que poden tenir aquest sentit místic de la vida? Es que no estan amb nosaltres aquests catòlics nacionalistes bascos — que són tots ells catòlics — lluitant, sabent-los fanàtics, al costat nostre, malgrat les reaccions naturals que ens han produït, que han portat la destrucció de la paret material de l'església catòlica? Es que volem que deixem d'ésser catòlics perquè comparteixin la lluita antifeixista que nosaltres portem? No ens deixem portar per un fanatisme radical i per la nostra actitud imprudent, féssim per manera de perdre aquesta ajuda i aquesta col·laboració preciosa dels nacionalistes bascos, ja que això podria posar en perill la victòria, perquè la incorporació dels nacionalistes bascos a les rengleres feixistes, si fos provocada per nosaltres; per les nostres imprudències, donaria lloc a la immediata pèrdua per a la República de tot Euzkadi, i amb la pèrdua d'Euzkadi, podem dir que vindria per a la República també la pèrdua de Santander i Astúries i quedarien en llibertat tots els presoners de Franco, cosa que facilitaria encara més l'atac contra el nostre front aragonès i podria significar d'una manera immediata la nostra pròpia destrucció. Els fets són els fets, companys. Nosaltres som bolxevics. Nosaltres hem de lluitar i hem d'atendre totes les possibilitats per a assegurar la victòria del proletariat. I en aquest cas concret nosaltres afirmem que és indispensable l'aliança nacional de Joventuts Antifeixistes, absolutament indispensable per a assegurar la victòria i indispensable, també, per a escurçar aquesta guerra; indispensable per raons elementals de justícia, de dignitat i de solidaritat humana. Nosaltres no hem combatut mai ni podem combatre ara, la consciència individual. Nosaltres hem combatut i hem tingut la fortuna de destruir la mecànica eclesiàstica que era la representació de l'explotació i que ha determinat l'ofensiva del feixisme internacional.

Nosaltres no podem ferir sentiments, no hem d'excitar odís que poden estalviar. I la mare que té un sentiment perquè la seva estructura mental la porta a ésser així, nosaltres hem de respectar-la i no ferir els seus sentiments, fent allunyar el seu fill del nostre costat perquè ella pensi que anem contra els seus sentiments.

Unitat i aliança de les dones antifeixistes

Unitat i aliança de totes les dones antifeixistes. Unitat i aliança que és gairebé intuïció lògica amb el que acabem d'analitzar.

Les nostres dones no intervenen prou activament en la nostra vida. És clar que no és culpa d'elles; és culpa nostra. Això és conseqüència d'un heretatge d'ignorància, d'incomprensió, de masculinisme més o menys atenuat. És té la creença que la dona no pot intervenir en la nostra vida perquè semblaria — i parlo en general — que ja deixa d'ésser dona.

Es clar que la guerra ha fet desaparèixer molts deures i molts prejudicis. Avui centenars i milers de dones estan en la lluita. Unes actuen al front, altres a la reraguarda, però en la lluita activa, en la lluita antifeixista. Però aquest trasbals profund de la guerra no és encara suïcient. Cal que tots contribuïm amb el nostre esforç en aquesta lluita per a fer més propera la victòria. És imprescindible una aliança de tots els pobles hispànics en la lluita contra el feixisme.

Junts, a vèncer el feixisme

Una realitat precisa és que aquesta guerra ha destacat immediatament les distintes personalitats que ja existien, però que abans no eren prou reconegudes. Espanya, Catalunya, Euzkadi, són les més estretament unides en aquesta lluita que la República sosté. És, doncs, just que nosaltres portem com a consigna precisa en aquests moments la unitat i aliança per a anar juntament a vèncer el feixisme. Unitat en tots els ordres i unitat costi el que costi. Nosaltres, afortunadament, en aquest camí de la unitat, no hem parlat únicament; ho hem demostrat amb els fets, aquesta voluntat d'unitat. Des del començament — aquí tinc el manifest, el primer manifest del Partit, publicat el dia 10 de setembre, un mes i mig després del moviment del mes de juliol — nosaltres hem tingut aquesta voluntat ferma d'unitat. I en aquest manifest, que jo no crec que passi a la història, una de les consignes llançades, deia textualment: «Unitat d'acció: U. G. T. i C. N. T.» Aquesta unitat d'acció d'U. G. T. i C. N. T. units al Partit i a la F. A. I., feu pocs dies després d'aquest manifest, un començament de realitat. Per iniciativa nostra es va crear pocs dies després d'aquest manifest el primer comitè d'enllaç de les quatre organitzacions i poc després de formar-se aquest comitè d'enllaç es formà, en les quatre organitzacions, la plataforma comuna. Hem defensat la unitat en l'acció i en el possible fórem nosaltres els que propugnam i aconseguirem que aquesta unitat d'acció de les sindicals, de la F. A. I. i del Partit, ens portés al Govern de la Generalitat.

I demostrarem aquesta voluntat d'unitat, malgrat tot i del nostre sacrifici, quan es constituïren els Ajuntaments de Catalunya, per no rompre aquell primer assaig de col·laboració amb la C. N. T., amb el Govern de la Generalitat. Varem sacrificar la pròpia organització i acceptàrem llocs secundaris i minoritaris en els municipis, quan érem i som avui una extraordinària, una immensa majoria. Voluntat i unitat que hem mantingut d'una manera sistemàtica en el si dels dos consells de la Generalitat que ja portem constituïts amb la C. N. T., F. A. I. i el Partit. Tot i les dificultats, nosaltres anem sempre endavant prosseguint i laborant constantment per aquesta unitat d'acció en el moviment sindical per a poder convertir Catalunya en exemple i en esperança del món i sobretot de la nostra República.

Es clar que en aquest camí de la unitat hi ha els seus perills. Hi ha qui diu, per exemple, que nosaltres estem fent una maniobra; que nosaltres parlem d'unitat d'acció i parlem d'unitat orgànica, no amb el desig lleial i cordial d'arribar-hi, sinó amb la voluntat de sotmetre la C. N. T. I ho diuen, malgrat el nostre propòsit, que moltes vegades hem palesat, d'arribar cordialment a fer de la U. G. T. i de la C. N. T., les dues grans sindicals de la classe treballadora, una sola i més gran Central Sindical Unica.

Naturalment que aquesta acció violenta no és pas una cosa casual; obeeix a una tàctica de gent que és enemiga d'aquesta unitat.

Dividir és la tàctica del trotsquisme

Obeeix a una tàctica de gent que és enemiga d'aquesta unitat. Sembla mentida que sigui així, però és així. Hi ha enemics de la unitat obrera. I aquests enemics són dos que es complementen: són, en primer lloc, els trotsquistes, i en segon terme els grups que anomenem «incontrolats». El trotsquisme és enemic de la unitat, perquè en la unitat veu la seva desaparició definitiva i és, a més a més, enemic de la unitat perquè a aquesta conclusió el porta la seva conducta contrarevolucionària. ¿Es o no és contrarevolucionària l'actitud i les activitats del trotsquisme a Catalunya? No li ha més que repassar les seves consignes centrals, per a arribar a les conclusions justes. Combatent allò que amb més aferrissament combaten els feixistes internacionals: la Internacional Comunista i la U. R. S. S. Contra la Internacional Comunista usen els mateixos arguments que corren per la premsa feixista internacional. I aquests atacs a la Internacional Comunista s'han accentuat després de la signatura del pacte germano-nipó, que és una declaració de guerra formal, imminent potser, a la Internacional Comunista. Contra la U. R. S. S. utilitzen un dels arguments centrals de la premsa feixista internacional, i que més joc ha donat en els darrers temps, en les lluites diplomàtiques i en les conspiracions diplomàtiques, que és afirmar que Rússia avui governa la República i Catalunya, que intervé i mediatitza totes les nostres activitats. L'argument capital del feixisme internacional ha estat justament aquesta història ridícula de la Catalunya colònia soviètica. S'ha dit en tots els tons i en tots els ambients. I fins s'ha repetit que Mussolini no podrà acceptar mai que a un extrem de la Mediterrània pugui instal·lar-s'hi la U. R. S. S., extrem de la Mediterrània que és, en aquest cas, Catalunya.

Política contrarevolucionària trotsquista de provocació

Tots sabeu què és, què hi ha en el fons d'aquesta història. És una política clara i neta de provocació. Jo no sé si vosaltres recordareu un episodi que passà com un llampec per la vida política de Catalunya, ara farà uns dos mesos. Hi havia elements que foren detinguts i que avui són fugitius a França, i que en el fons de tota aquella història, que quedà en la penombra, hi havia aquesta maniobra internacional de la Catalunya separatista, en aquest cas separatista únicament, però que sense esforç podia després lligar-se a l'altra maniobra de voler dir que es volia alliberar Catalunya de la influència soviètica per a posar-la al costat de les potències feixistes.

En el primer cas, un moviment separatista era el pretext que buscava Mussolini per a poder intervenir a mà armada en els afers de Catalunya. Prendre Catalunya, separar-la de la República, i donar d'aquesta manera el cop de mort a la nostra causa. Una Catalunya sovietitzada pot ésser, en el moment que ells considerin oportú, l'argument decisiu i suficient per a justificar un desembarcament a les nostres costes, a la nostra Barcelona, per a justificar la presa violenta del nostre poder polític, per a separar Catalunya

de la resta de la República, i per a, d'aquesta manera, d'una manera directa, vèncer-nos en la nostra causa i vèncer els germans de més enllà per la nostra pròpia desfeta. I tan agent provocador és aquell que dóna l'argument separatista, pur i simple, com aquell altre que dóna l'argument de la República soviètica. I si els trotsquistes insisteixen i repeteixen que la U. R. S. S. ja mediatitza la política a Catalunya, hem de convenir necessàriament que els trotsquistes estan fent feina contrarevolucionària, estan fent feina d'agents provocadors.

Tenen llur missió ben marcada pel feixisme internacional

Tenen la consigna de la revolució integral. Ens diuen que no es pot separar la guerra de la revolució, i que mentre fem la guerra hem de fer la revolució cent per cent. I ens parlen de dictadura del proletariat, i ens parlen de la necessitat d'eliminar la petita burgesia, d'eliminar la pagesia que conrea familiarment les seves terres, d'eliminar els homes que avui representen els poders distints de la República, d'eliminar i processar Azaña — no parlen d'eliminar i processar Companys, perquè encara esperen que Companys algun dia els torni a donar alguna Conselleria... (Grandiosa ovació.)

I parlen en els tons que més poden agradar a aquells que volen la nostra ruïna. Perquè és aquest llenguatge, i són aquests propòsits, i són aquestes actituds les que han retardat enormement el desvetllament de la solidaritat internacional envers nosaltres, i el que pot posar-lo altra vegada en perill. I jo us ho dic, companys, els homes que coneixent com nosaltres quina es la veritable situació internacional, posen en perill la victòria per a donar gust a una frase, per a donar-se el gust de dir frases aparentment ultrarevolucionàries, o són gent innocent, gent de tercer o cinquè rengle, que poden ésser purament uns illusionistes, o, si són gent de direcció, si són d'alta direcció, necessàriament en fer això fan el joc, a consciència, al feixisme internacional. (Molts aplaudiments.)

Però és que van més enllà. Ells no ignoren que la unitat del proletariat ens és indispensable per a poder vèncer, i el màxim esforç diari que realitzen és, no el de retardar aquesta unitat, que ja seria un crim, sinó de llançar-nos els uns contra els altres. Ells reculen cada dia, amb un sadisme malaltís, tot allò, episòdic o no, que pugui col·locar entre uns i altres un abisme. Ho conreen sistemàticament i, sobretot, desenrotllen la tesi que més mal pot fer, que és aquella que reposa damunt la desconfiança dels companys anarquistes envers nosaltres. (Grans aplaudiments.)

I això, companys, en l'estat actual de la guerra, i en l'estat actual de relacions, que tant difícil es fa la convivència, no és ja monstruós des del grups incontrolats no pugui arribar a la seva fi. Naturalment, aquesta manera porques provocacions que es podien fer en el nostre país.

I, a més, han establert una mena de matx de competència amb els grups incontrolats. Els defensen de manera aferrissada. Justifiquen totes les atzagaiades que poden cometre, van junts a cometre les mateixes coses.

Aprofiten també la bona fe

I van més cullà quan exciten de manera deliberada el bell fons que pugui haver-hi en aquella revolució, perquè aquest estat morbós creat pels

grups incontrolats no pugui arribar la seva fi. Naturalment, aquesta manera de treballar és positiva perquè sempre hi ha gent que reacciona per amor propi. I hi ha bons companys que perquè no es digui que són menys revolucionaris que altres, són capaços de fer qualsevol bestiesa. També n'hi ha dels nostres d'aquests.

I és clar, la tàctica d'aquells que se senten més revolucionaris que nosaltres no pot portar més que a la destrucció i a la comesa d'actes que perjudiquen la causa revolucionària i la concòrdia i convivència que cal en aquesta lluita. També poden ésser qualificats d'acció i de propòsits contrarevolucionaris.

On està la cinquena columna?

Es necessari anar a l'eliminació de la vida política de Catalunya del trotsquisme. L'altra condició necessària és que pugui també eliminar-se de la vida política de Catalunya tots els grups incontrolats. No cal pas que jo defineixi el grup incontrolat. Al grup incontrolat és on existeixen tots els agents a sou del feixisme internacional. (Forts aplaudiments.) És als grups incontrolats on potser existeix aquesta famosa «cinquena columna», que es va voler exterminar l'altre dia. (Novament el camarada Comorera és objecte de molts aplaudiments.)

Naturalment, la preocupació essencial dels grups incontrolats, igual que els trotsquistes, és la de maniobrar per fer impossible la unitat i per aconseguir que la U. G. T. i la C. N. T., socialistes i anarquistes, es lliancin els uns contra els altres en una guerra civil simultània en la guerra contra el feixisme al front d'Aragó. I és per això que, d'una manera sistemàtica, aquests grups incontrolats que dominen i dirigeixen sindicats poderosos, cal dir-ho clar, vénen, o van semblant, aquest camí de discòrdies i no ens deixen portar la convivència que creiem necessària i que nosaltres volem portar a terme. I aquest desig nostre d'unitat, aquesta voluntat nostra per la convivència, ens ha costat sang generosa de companys nostres, des del company Trias que obrí la llista, fins a l'últim dels nostres companys caiguts pels carrers de Barcelona i pels carrers de ciutats. Actes comesos pels grups incontrolats a l'efecte de portar discòrdies entre uns i altres i fer impossible que aquesta unitat es porti a terme i perquè la U. G. T. i la C. N. T. un dia portades per aquesta acció, puguin cometre el gran error de considerar-se enemics i lluitar com enemics.

Unitat i unitat per damunt de tot

Contra els grups incontrolats, ja sabem quin és el remei que un dia o altre s'aplicarà. Vindrà el seu moment i les coses comeses tindran el seu just càstig. Unitat, doncs, per damunt de tot; unitat integral per a poder assegurar la victòria i sobretot també per a poder escurçar aquesta guerra que tenim sobre nosaltres.

Es que molt sovint, nosaltres no hem pensat prou en la necessitat, no de guanyar la guerra — que ja la tenim guanyada — sinó d'escurçar aquesta guerra que el feixisme criminal ha desencadenat sobre nosaltres? Doncs, per aconseguir aquesta victòria, és imprescindible la unitat integral.

Es indispensable un nou període de construcció ideològica, de reconstrucció econòmica, i perquè aquesta reconstrucció posterior pugui ésser millorada bo i fent-la menys dolorosa, segons sigui la durada de la guerra

— perquè cada dia de guerra és riquesa perduda — des de l'endemà de la victòria ens farà falta aquesta riquesa, per a evitar els grans dolors de construcció, abans no comenci el descans material, ja que l'autèntic treball de construcció vindrà després d'acabada la guerra i hem de procurar, en el menor temps possible i tots junts, U. G. T., C. N. T., F. A. I. i el Partit, continuar aquesta unitat antifeixista a tot Espanya perquè resulti indestructible la nostra obra i destroçar els enemics interiors que encara hi ha entre nosaltres, que són els grups incontrolats. Hem d'anar també contra els trotsquistes, que són també els enemics interiors i que ens portarien a un fracàs davant el feixisme internacional.

Lluitem per la República democràtica parlamentària

Nosaltres lluitem per la República democràtica i parlamentària. Segurament alguns companys diran: per què? Ja sé que hi ha companys que no creuen en la democràcia i en el Parlament.

Jo he de dir que la burgesia tampoc no creu en el Parlament i que tots els seus agents en el món: filòsofs, periodistes, oradors, gent de menor categoria, començaren la campanya sistemàtica de descrèdit contra la democràcia i contra el parlamentarisme. I tant intelligentment, que molts de nosaltres també hi caiguérem. Ara, que quan volem dir República democràcia i contra el parlamentarisme, — i tan intelligentment, — que molts de del 14 d'abril. El 19 de juliol va morir aquella República i ja no es podrà refer mai. Aquell mes de juliol va matar la República del 14 d'abril per sempre més. I ningú, per tant, no podrà somniar, ni a la dreta ni a l'esquerra ni enlloc, la reconstrucció de la República del 14 d'abril. Aquesta República morí el 19 de juliol.

La República del 14 d'abril fou mediatitzada i delimitada per l'acció de les castes tradicionals espanyoles. La revolució democràtica d'aquell any va ésser falsejada per aquelles castes tradicionals: la casta clerical, la casta aristocràtica, els perits de l'alta finança i de la política, els March, els Gil Robles i els Lerroux i així es va produir el 10 d'agost i després l'octubre del 1933 i l'any següent l'octubre del 34 i el fracàs d'aquells homes va portar el poble a l'aventura del 19 de juliol. Però tot això avui és mort i després d'aquesta guerra no sorgiran més les velles castes perquè ja hauran desaparegut. La casta militar, la casta aristocràtica, la clerical i la dels perits de la política i de la finança han estat tots ells exterminats en el curs d'aquesta guerra i no quedarà d'ells, després d'ella, més que el record del dolor i del sofriment, no quedarà més que un record trist per als espanyols. I d'aquí naixerà una classe treballadora potent i naixerà una petita burgesia i la pagesia emancipada. I aquestes tres classes seran els treballadors, serà la petita burgesia i seran els camperols, els que hauran de treballar per aquest poble democràtic i parlamentari i perquè les seves realitzacions i les seves normes estiguin en mans dels treballadors amb una ànsia de força i de convivència per a voler que no torni un passat que ha mort per sempre més.

No ha de fer-nos recular la demagògia

Està clar que contra aquesta consigna nostra de República Democràtica, hi ha la consigna fàcil de la demagògia, la consigna fàcil de la demagògia llançada pel trotsquisme, i que ens parla de dictadura del proletariat. Nosaltres no renunciem a res, i nosaltres tenim en la substància de la nostra acció i de la nostra ideologia, la dictadura del proletariat, que un dia o altre es podrà realitzar per a la construcció integral del socialisme.

(Veus de: Molt bé! Molt bé! i grans aplaudiments.)

Nosaltres som un país extremadament feble, d'economia pobra, d'economia lligada a la vida internacional. Nosaltres no podem resistir un bloqueig, per petit que sigui. La vida de Catalunya, industrialment, depèn tota ella de la importació. Perquè la nostra indústria no és altra cosa que un fruit de la nostra voluntat de treball, de creació en la història, perquè lògicament a Catalunya no podria haver-hi, no hi hauria indústria, perquè no tenim matèries primes de cap classe, i el carbó per a les nostres màquines ve d'Anglaterra, i el nostre cotó ve de les quatre parts del món, i tot allò que consumeix la nostra indústria, per petita o gran que sigui, tot allò viu de la importació de matèries primes, perquè aquí nosaltres no en tenim, per les condicions especials del nostre país. I agràriament, som un país que, portat per la mateixa característica de treball i de creació, necessita conviure amb els altres països del món, necessitem necessàriament mercats a l'exterior.

I en aquestes condicions, en un país d'economia feble, d'economia lligada a la vida internacional, podem nosaltres arriscar el perill d'una overta oposició dels peïsos democràtics europeus en contra de la nostra causa? Si tal féssim, repeteixo que hauríem signat la nostra sentència.

La nostra situació territorial

Recorden que en els anys més difícils i angoïnosos de la guerra estrangera contra la revolució russa, Lenin solia dir que si els blancs prenen Moscou, ells tranquil·lament s'installarien a l'Ural, uns quants centenars de milers de quilòmetres més enllà. Però és que nosaltres, companys, podem tenir el luxe de dir que si ens prenen Madrid anirem a les Balears? (Rialles.)

Si ens prenen Madrid no ens queda a les mans res més que una llenca de litoral mediterrani, llenca que podrà tenir 50, 100, 200 quilòmetres. Unes hores de camió, unes hores per a columna motoritzada, i davant dels que marxïn no hi haurà els Urals, hi haurà el mar. I aleshores quedaria assolida la missió que té el trotsquisme. (Grandiosa ovació.)

Volien ignorar, a més, que els companys de la U. R. S. S. lluitaven contra una Europa destruïda per la guerra mundial, i treballada internament i a fons per les masses treballadores. L'ajut de França i Anglaterra en aquell temps a les hosts dels generals blancs, fou un ajut poc eficaç i de poca durada, i que acabà malament per a França i per a Anglaterra.

Malament per a França, perquè els soldats i els mariners es revoltaren, i per a Anglaterra, perquè no aconseguí altra cosa que enterrar en els gels del Nord molts milions de lliures esterlines. A més, en la pròpia França i en la pròpia Anglaterra, s'aixecà una onada de solidaritat envers els companys que a Rússia lluitaven heroïcament per implantar el socialisme. I ens volen amagar que aquí la situació és completament distinta, i que nosaltres lluitem, no contra uns països esgotats per una guerra terrible, sinó que lluitem contra uns països d'una duresa interior formidable, refets de la guerra mundial, i que han construït un aparell militar — Itàlia i Alemanya — no gens menyspreable i molt poderós. I allà no hi ha cap reacció dels treballadors, com ocorregué a França i a Anglaterra. No hi ha cap reacció de les masses treballadores en ajut nostre, perquè allí els treballadors estan sotmesos al més dur esclavatge, a l'esclavatge que cauria damunt nostre si nosaltres, per escoltar les consignes trotsquistes, anéssim a la derrota.

Hem de tenir en compte la situació internacional

No ha d'estranyar, doncs, que en llançar nosaltres amb plena consciència de la nostra responsabilitat, les nostres consignes, tinguem en compte, d'una manera constant, la situació internacional. No és aquesta consigna cap maniobra, és el fruit necessari i honorat de les circumstàncies. Sabem fins on es pot arribar, i fins allà anem. Els companys comprenen. Les assemblees comprenen, i tots saben que tenim raó quan diem que, per damunt de les frases i de les apariències, hi ha la voluntat de la victòria, i que aquell que sàpiga manifestar més sincerament, més obertament, les consignes de la victòria, s'emportarà la seva simpatia; i aquests, avui, som nosaltres.

Unitat de Catalunya amb els altres pobles d'Espanya

Companys: hem d'acceptar com una veritat indiscutible que Catalunya no pot guanyar la guerra per si mateixa. Hem d'acceptar que Catalunya ha d'anar lligada, guanyí o perdi, amb els altres pobles de la Península Ibèrica. No podem creure que a Catalunya es pugui vèncer el feixisme si el feixisme restava victoriós a la resta d'Espanya. I no podem creure que Catalunya quedés vençuda si el feixisme fos vençut a la resta d'Espanya. El nostre destí va lligat totalment a la resta de la Península. I, per tant, és indispensable que els catalans, acceptant aquesta realitat històrica, portem la nostra contribució a l'esforç comú.

Catalunya, per les seves condicions, pot ésser el baluard de la República en la lluita contra el feixisme. Però Catalunya també pot ésser, per les seves condicions, el centre més feble de la República en aquesta lluita. Catalunya, per la seva indústria, pot oferir a la República els elements de combat que un dia, potser pel bloqueig internacional, ens podem veure

privats de rebre de l'estranger. Catalunya, per la seva potencialitat productiva, ha d'ésser una regió que aporti la major contribució a la lluita que estem sostenint; Catalunya, per la seva densitat de població, hauria d'oferir a la República un dels seus millors exèrcits de combatents.

Hem complert el nostre deure?

I cal que els catalans ens preguntem si hem complert íntegrament el nostre deure. Si hem fet tot allò que podíem fer i allò que els altres treballadors d'Espanya tenien i tenen el dret d'esperar de nosaltres. I malauradament la nostra resposta ha d'ésser negativa. Hem fet alguna cosa — injust seria no reconèixer-ho —; però no hem fet nosaltres allò que podíem fer. I no seria prudent que nosaltres mateixos ens enganyéssim.

En material, no hem fet tot allò que podíem i calia fer pel nostre utilitatge. En reserva alimentària, no podem servir de suport a la resta de la República, perquè hem disbauxat aquesta riquesa nostra. En l'aportació d'homes no tenim cap motiu per a sentir-nos orgullosos. Quants catalans hem mobilitzat en la guerra contra el feixisme? Al nostre front aragonès hi ha algunes desenes de milers d'homes. D'aquests homes, algunes desenes de milers no són catalans. Són treballadors d'altres terres que vivien a Catalunya o són treballadors de les terres aragoneses incorporats a l'exèrcit del front. Així, escassament, nosaltres hem aportat uns vint mil homes, i donada la nostra densitat de població, això és un exèrcit molt petit. Vol dir que Catalunya ha mobilitzat menys d'una lleva. I això, aquesta aportació, i aquesta comprovació dels fets, ens demostra que Catalunya no ha fet per Espanya els sacrificis que els altres pobles han vingut realitzant i realitzen a diari, i això ens ha d'averkonyir. Però no solament això ens averkonyeix, sinó també les raons a donar per què no ha estat possible una major aportació. Per quines raons la joventut de Catalunya no ha contribuït en major proporció a la lluita antifeixista?

Aquest fenomen s'ha produït amb una rara unanimitat a la reraguarda i amb una inactivitat al front de combat, ja que la cosa certa és, en primer lloc, que la nostra joventut pagesa no s'ha incorporat a la lluita antifeixista de Catalunya, no perquè no senti els ideals antifeixistes, sinó perquè ha estat lligada a la terra pels errors tàctics comesos a la reraguarda. Perquè la guerra s'ha presentat llunyana, i la circumstància immediata de pertorbació natural que pot significar la pèrdua d'elements de treball era més present en la seva vida. Aquests han estat els errors fonamentals davant dels problemes de la terra.

L'atenció no havia ni ha de desviar-se

Es clar, també, en segon lloc, que la nostra joventut obrera s'ha sentit més atrèit pels problemes econòmics de la reraguarda que per la guerra mateixa i en el conjunt social de Catalunya ha pogut més l'obsessió de negociar un petit taller i de negociar una gran fàbrica o defensar la guerra contra els grups incontrolats.

I també hi ha una altra raó, que ha estat l'obra negativa que fins avui s'ha realitzat contra l'organització d'un autèntic exèrcit del poble per a lluitar contra el feixisme. Però aquesta realitat ens ha de dictar les rectificacions necessàries, ja que nosaltres hem de col·laborar en la lluita antifeixista amb més tècnics, amb més producció i amb més sang. Això és indispensable, perquè sobre Catalunya pesa avui un gran deure històric i no hem de voler de cap manera que a casa nostra es repeteixi la història de l'any 1937.

L'any 1934 es va despertar un intens moviment de solidaritat vers nosaltres sota la consigna que era Catalunya el baluard de la República, i llavors es va demostrar que no era més que un castell de sorra que es va enfonsar a la primera empenta. Que no es repeteixi avui aquesta història, perquè avui entre nosaltres i fora de Catalunya ja es torna a dir que som el baluard de la lluita antifeixista i que no succeeixi que quan vingui la prova davant d'un possible atac feixista de Saragossa, els catalans no fem honor a aquesta responsabilitat històrica que cau sobre nosaltres i lluitem d'acord amb ella i fem l'esforç que calgui per a demostrar que de debò aquesta vegada Catalunya és un baluard autèntic de la lluita antifeixista, hem de fer un propòsit que és el de supeditar-ho tot a la guerra. Tot el que som, tot el que valem, tot el que hi hagi a Catalunya i pugui crear-se a Catalunya, tot ho hem de facilitar a les necessitats de la guerra. I en primer lloc oferir a la República una indústria de guerra i un autèntic exèrcit popular.

Per una indústria de guerra

En indústries de guerra podem fer més del que hem fet. Seria injust negar que a Catalunya no s'ha fet alguna cosa. Alguna cosa s'ha fet a Catalunya. S'han fet municions, s'han fet coses d'uniformes, s'han fet bombes. Reconeguem que alguna cosa s'ha fet a Catalunya, que alguna cosa d'aquesta producció de Catalunya s'ha tramès als fronts d'Aragó i de Madrid. Però ens hem de preguntar sincerament si és tot això el que podem oferir de tota la indústria de Catalunya. Si no podem fer més, com són les màquines de combat; si no podem oferir a la República molt més del que fins avui s'ha ofert, i si no s'ha ofert per incomprensió, per desorganització o per l'acció de gent que contra la voluntat dels màxims responsables, no han volgut renunciar encara avui a la comissió sobre la producció de Catalunya. No a la comissió de diners, sinó a la comissió en producció mateixa.

Però que això serveixi per a comprendre que hem d'anar a una rectificació i que s'ha d'estructurar la indústria de guerra, com si res no haguéssim fet. Començar de bell nou. Haurém d'estructurar la indústria de guerra en branques especials, bé sigui la quantitat de la producció o bé per a posar al front de cada branca industrial un tècnic, un director responsable que tingui la màxima autoritat i la màxima responsabilitat; que hi hagi, damunt les branques industrials que es creïn, un Comitè superior que faci els plans de producció, que la controli i que la distribueixi, i que sàpiga imposar la llei a tots aquells que no sàpiguen obeir les seves ordres. Perquè hem d'acceptar que en temps de guerra tan sabotejador és l'home de la cinquena columna, o l'home incontrolat, com l'home que, per ignorància, incomprensió o mala voluntat, saboteja la indústria de guerra, i que si l'home de la cinquena columna mereix del Tribunal Popular una sentència de mort, el que saboteja la indústria de guerra la mereix molt més. I mentre no arribem a això, no hi haurà a Catalunya indústria de guerra. Mentre un Comitè de fàbrica pugui resoldre per si mateix qualsevol problema de la producció militar, no hi haurà indústria de guerra. I mentre no hi hagi una responsabilitat per cada manament en la producció, no hi haurà tampoc indústria de guerra a Catalunya.

Cal prendre mesures

A la U. R. S. S., quan la guerra i la revolució, els tècnics, els directors que no sabien complir, executar, els plans que els posaven els organís-

mes superiors, eren considerats com a enemics del propietariat i eren ajusticiats. I a Catalunya hem d'arribar a això. Una forta disciplina en la massa de treballadors, i una responsabilitat clara, amb plena autoritat, en els directors de cada fàbrica, de cada branca industrial. Pla que s'ordeni, pla que s'executi, i pla que no s'executi, pla que exigeixi presentar a la justícia un probable sabotejador.

I si nosaltres tenim la capacitat i l'energia per a organitzar d'aquesta manera responsable la nostra indústria, veureu com a Catalunya, en molt poc temps, tot canvia fonamentalment, puix que no es parlarà solament de municions mauser, sinó que parlarem d'avions, de canons, de metralladores i d'obusos de tots els calibres, perquè Catalunya pot fer-ho, perquè té poderoses indústries metallúrgiques i una xarxa extensa de petits i mitjans tallers que poden cada un d'ells especialitzar-se en qualsevol producció, sumant així la gran massa que la guerra civil necessita per a vèncer tota la potència bèl·lica d'Alemanya i d'Itàlia. I si nosaltres estem en condicions de fer-ho, hem de fer-ho.

Tenim ja una experiència

I, a més, ja en tenim l'experiència. Quants mesos es necessitaren a Catalunya, en temps de la gran guerra mundial, per a transformar en indústria de guerra algunes de les empreses metallúrgiques de Catalunya? Va ésser cosa ràpida i fàcil, i la producció militar a Catalunya fou de gran utilitat a la França amiga. De tan gran utilitat, que Alemanya es considerà obligada a muntar a Catalunya un servei especial d'espionatge i de sabotejadors, que assassinaren obrers de producció i que provocaven actes de sabotatge en les fàbriques de producció.

I si allò es va fer aleshores, com no podem fer-ho ara, amb millor utilatge, amb major experiència i, sobretot, tenint com tenim un personal obrer tan capaç, tan responsable i tan freturós de treballar per la causa antifeixista? I com podem explicar-nos que davant les necessitats d'aquesta guerra hi hagi a Catalunya tallers metallúrgics, petits, grans o mitjans, que no treballin, que tinguin les seves portes tancades, o que en altres de gran producció no facin allò que podrien produir? Com explicar-s'ho, si no és per afany d'homes que amb tot volen fer partidisme, encara que aquest partidisme signifiqui un perill mortal per a tot?

Catalunya té una indústria metallúrgica, i aquesta indústria metallúrgica hauria d'absorbir una bona part de la població obrera sense feina. És cosa sabuda que en temps de guerra hi ha indústries que són ferides mortalment, i que la massa treballadora ha de sofrir un procés de readaptació, i que aquelles indústries han de sofrir també un procés de reestructuració. I en tots els països s'ha vist que en temps de guerra la indústria metallúrgica ha absorbit una bona part dels obrers que sobraven en altres indústries afectades per la mateixa guerra. I com podem explicar-nos que aquí, a Catalunya, no s'hagi produït aquest fenomen? No ja que s'hagi produït el fenomen d'un augment d'obers en treball en la indústria metallúrgica, sinó que tinguem obrers metallúrgics d'abans, que no saben què fer per treballar!

S'impone una rectificació

Vol dir tot això que s'ha seguit un camí equivocat i que s'impone una ràpida rectificació, i que hem de crear aquesta indústria de guerra, perquè podem i perquè hem de fer-ho i perquè en ella veiem la millor garantia contra possibles complicacions internacionals que algun dia en podrien posar en condicions d'inferioritat davant les potències feixistes que han ajudat Franco i els feixistes espanyols.

L'exemple de l'heroica Divisió Carles Marx

I crear d'una vegada l'Exèrcit popular. Molt hem fet nosaltres per tal d'aconseguir aquesta aspiració. Tenim, no solament les paraules, sinó els fets. Tenim l'exemple de la nostra heroica Divisió Carles Marx, Divisió que és avui exemplar al front pel seu heroisme, que és conseqüència no únicament de la seva convicció ideal, sinó que és conseqüència també de la seva organització, del seu esperit de disciplina. Hem creat nosaltres allí, amb l'esforç i el sacrifici dels que allí lluiten, i amb l'esforç i la col·laboració dels que aquí lluitem en altres terrenys, hem creat l'hegemonia del que serà, creiem nosaltres que dintre de poc, l'Exèrcit de Catalunya. Aquest és el camí a seguir; no exèrcits que semblin tribus... (rialles)... sinó veritables exèrcits que puguin oposar-se als exèrcits d'enfront i que els puguin vèncer.

Teòricament, això ja ho tenim realitzat. Fou aquesta una de les bones batalles lliurades a l'anterior Consell. Foren aquells famosos Decrets: el Decret de Mobilització, el Decret de Militarització i el Decret de Recollida d'armes. Un gran esforç i un resultat petit, però a la fi, un resultat. De tota aquella batalla, de tota aquella lluita, han sortit, no les tres Divisions que assenyalàvem en aquell moment, sinó uns quants milers d'homes, homes alguns mobilitzats, d'altres voluntaris, però des del principi enquadrats militarment, comandats tècnicament i incorporats amb l'esperit de disciplina que és l'ànima d'un exèrcit popular.

Servei militar obligatori

Hem d'insistir en aquest camí fins a aconseguir que aquest petit resultat del primer esforç s'eixampli i que en poc temps puguem anar al servei militar obligatori. Servei militar obligatori. L'altre dia vaig tenir el gust de veure un antic company de Madrid, que ha lluitat fins avui en aquell front, i que vingué a Barcelona amb permís per veure la seva família, refugiada a Barcelona. I aquell home em deia que la seva immensa i desagradable sorpresa va ésser veure pels carrers de Barcelona, pels cafès, pels teatres i cinemes de Barcelona, tantíssim jovent. «Tots els joves estan a la reraguarda; qui hi teniu al front?»

I aquesta joventut ha d'ésser mobilitzada i sotmesa a la llei del servei militar obligatori. Ja sabem que contra això hi ha un argument. Sempre hi ha un argument per a no fer les coses útils. L'argument que vol dir que de fer-se el servei militar obligatori correríem el risc de lliurar les armes als mateixos feixistes que hi hagi emboscats a la reraguarda. Aquest argument és d'una inconsistència extremada. En primer lloc, perquè els feixistes autèntics de Catalunya, ja no viuen a Catalunya; molts d'ells no viuen enlloc, i altres estan a l'estranger. En segon lloc, perquè les reserves de feixistes que poguessin quedar a Catalunya, serien nodrides, no pel que quedés sobrevivent d'aquella catàstrofe, sinó pels creadors del feixisme, que hem tingut a la reraguarda. I no són pas molts, i els que fossin serien fàcilment individualitzables.

I contra aquest argument, hi ha l'altre argument millor, que és que si positivament hi ha a Catalunya joventut feixista, la millor manera de conèixer-la és en la vida de caserna, i la millor manera d'inutilitzar-la és tenir-la a la caserna, i no corrent pels camps i per les ciutats.

El nostre front no és diferent dels altres

Per tant, no hi ha possibilitat de poder refusar la llei del servei militar obligatori. I hi hem d'anar perquè sense això, l'Exèrcit Popular de Catalunya serà sempre una aspiració. Exèrcit popular i comandament únic, però no comandament únic al front d'Aragó, sinó el comandament únic a la República. Ens hem acostumat a considerar el nostre front com una mena de propietat de Catalunya, i el nostre front no és res més que un de tants fronts, igual, millor o pitjor, però igual que el front d'Andalusia, que el front de Madrid, que el front d'Astúries o que el front d'Euzkadi: un front com els altres. Un front que ha d'estar lligat als altres a través del comandament únic de la República.

Un front que forma part indivisiblement dels altres fronts i un front portat per un exèrcit que no és de Catalunya, sinó que està allí guardat amb l'exèrcit de la República que lluita contra el feixisme.

Comandament únic i exèrcit únic. Res de grups propietat d'organitzacions, ni de grups propietat d'una collectivització regional. Tot és de la República i a la República hem de donar tots els nostres esforços en aquesta guerra per a assegurar la victòria. I en la formació d'aquest exèrcit hem de tenir en compte la formació de les reserves.

Recordo que al començament de la guerra, en una de les visites que vaig fer al front, quan encara la nostra divisió era una mena de llavor que estava escampada, vaig conèixer l'heroic coronel Jiménez, que fa poc va morir davant Belchite, i aquell vell camarada em deia: «Jo no crec en Déu, però de totes formes, Déu ens ajuda.» Em deia això perquè no acabava de comprendre la realitat de tot.

o

Les reserves per a l'exèrcit

No pot haver-hi un exèrcit eficient sense les seves reserves, reserves útils quan s'ataca a fons i s'avança, i reserves útils quan s'experimenta una derrota i es retrocedeix. Necessitem reserves i els quadres tècnics i quadres polítics. Tècnics, per a poder dirigir aquest exèrcit popular; polítics, per a marcar la línia que s'ha de seguir en la lluita antifeixista i perquè portin aquests homes a lluitar contra el nostre enemic i fer una política més justa.

Quan em refereixo a tècnics, no em refereixo als professionals que no poden encara sostreure's als prejudicis de tota una vida de caserna ordenada per un règim ja mort per sempre, sinó als que estan lliures d'aquests prejudicis i es fan càrrec de l'obligació que tenen d'ésser lleials col·laboradors.

I quant a política justa, naturalment ha d'ésser la de captació i de relació dels tècnics que ens són totalment necessaris per a l'organització de l'exèrcit popular, per a la formació dels tècnics sortits de les nostres pròpies rengleres, perquè contribueixin a assegurar una ràpida victòria. Això, que per a la nostra gloriosa divisió no ha tingut cap dificultat, no ha estat pas la norma d'altres columnes, i algunes vegades allí hem vist o hem llegit la notícia de tècnics que passen de les nostres files a les files enemigues.

I cal que en cada cas de deserció ens preguntem si va haver-hi en aquell home actitud traïdora deliberada o es va produir una reacció humana davant del tracte sofert al front. Perquè si un home se sent menyspreat, se sent vexat i se sent en perill mortal perquè se li diu que una vegada finalida la guerra se'l suprimirà per innecessari, és lògic que les més de les vegades procurin cercar una major seguretat.

L'exèrcit popular necessita tècnics

Això no pot continuar. L'exèrcit popular necessita tècnics. I els que ho siguin, cal que amb nosaltres puguin ésser els factors vencedors del feixisme. Els indiferents poden ésser castigats per la justícia de la nostra causa. I si entre ells pogués haver-hi algun traïdor, la seva pròpia traïdoria el descobriria i sobre d'ell cauria implacable la nostra justícia.

Hem de crear un exèrcit que sigui capaç de realitzar l'ofensiva, que sigui capaç de prendre la iniciativa que avui està gairebé a tots els fronts a mans dels nostres enemics

Que no se segueixi donant el cas, companys, una vegada més, d'aquests fets que ens diuen els comunicats de guerra de «No hi ha novetat als fronts». Que si l'enemic ataca, nosaltres podem resistir, de vegades. Doncs això és el pitjor defecte i el factor més negatiu que nosaltres puguem prendre.

En una guerra, la iniciativa equival a la victòria, i és totalment necessari que puguem tenir el nostre exèrcit en condicions orgàniques suficientment fortes per a poder prendre la iniciativa de mans de l'enemic i prendre contra ell l'ofensiva en forma tal que no pugui resistir com nosaltres hem resistit els seus atacs. Exèrcit poderós.

Una economia de guerra i una política agrària

I a la reraguarda una economia de guerra i una política agrària justa. Economia de guerra, que vol dir reestructurar tota la nostra economia segons siguin les exigències de la guerra i la guerra ens demani. Reorganitzar tota la indústria de guerra i planificar de la millor manera possible i fins on calgui, tota aquella indústria que encara no produeix i que no ha pogut ésser nacionalitzada.

Nosaltres, en el curs d'aquests mesos, hem vist amenaces contra algunes fàbriques perquè no volien lliurar la matèria prima, cosa que equival a què moltes vegades hi anessin grups contra grups. I això seria pitjor.

Per tant, economia de guerra. Nacionalització de la indústria de guerra. Planificació de la indústria que la guerra necessiti, i en la mesura del que sigui possible i eficient. Municipalització dels serveis públics arreu de Catalunya. I posar en tensió totes les reserves per a poder neutralitzar les disbauxes dels mesos passats i fer menys dolorosos els mesos que s'apropen.

Economia de guerra i proveïments de guerra. No hi haurà a Catalunya, per molt de temps, l'abundància d'abans. No hi ha hagut previsió i les reserves s'han esgotat, i Catalunya haurà de comprar a l'estranger els articles fonamentals per a la seva existència. I això exigirà a tots una severa política d'alimentació, severa política de proveïments, i caldrà que tots els companys del Partit es mobilitzin per a crear aquesta psicologia de guerra, que a Catalunya encara no existeix, perquè molts a Catalunya es creuen que als sis mesos i mig de guerra no hi ha dret que manquin algunes coses, a Madrid en manquen moltes més. I que pensin que d'aquí dos mesos potser en mancaran moltes més de les que manquen avui, perquè la guerra té les seves exigències.

Rectificació de moltes actuacions

Economia de guerra, psicologia de guerra en l'alimentació, i imposar una rectificació a fons de la política que s'ha seguit pels que anomenem

«grups incontrolats». El camp l'hem de deixar tranquil, al camp ja s'ha fet una profunda revolució; no hi és ja la vella llei de contractes de conreu, s'ha anat més enllà i d'un cop la pagesia de Catalunya s'ha fet càrrec de les terres dels vells opressors terratinents. No ha regularitzat les normes jurídiques, la qual cosa es proposava únicament la llei de contractes de conreu; ha tallat de cop, i avui es veu totalment emancipada sobre la terra que abans treballava compartint guanys amb el terratinent. I cal que la pagesia de Catalunya s'adoni de la immensa conquesta que això representa. Avui encara no se n'ha pogut adonar, perquè aquesta conquesta efectiva sobre la terra resta esmorteïda pel perill imminent de perdre-la tot just conquerida. Aleshores no pot apreciar el valor històric d'aquest guany, i pot considerar que la guerra li porta més perjudicis que beneficis.

Hem de tranquil·litzar, doncs, el camp, i hem de permetre, amb la nostra política justa, que el pagès sàpiga l'immens guany que ha obtingut sense esforç per part d'ell l'endemà mateix de la victòria sobre el feixisme a Barcelona, i que aquest guany històric, iuamens, està en perill si per la seva culpa, per la seva absència, per la seva indiferència o pel seu egoisme, nosaltres perdéssim la guerra.

Però això exigeix acabar, de la manera que sigui, amb les collectivitzacions obligades. Perquè si nosaltres no acabem amb aquestes collectivitzacions obligades, certs casos es repetiran a Catalunya, i uns quants casos repetits a Catalunya, vol dir, companys, perdre la guerra, clar i net, perquè seria la mobilització a fons de la pagesia contra els homes de la ciutat i contra els ideals que defensen els homes de la ciutat, i arreu del món s'ha vist que el problema més difícil a vèncer sempre ha estat aquesta instintiva oposició entre el camp i la ciutat. No és fàcil fer que concordin els seus desigs, els seus anhels i els seus interessos. Cada un, de manera instintiva, tendeix a separar-se. L'home de ciutat considera el pagès com un explotador, i l'home del camp considera l'home de la ciutat com un enemic. I si aquesta posició instintiva, que nosaltres hem pogut superar per una política justa, s'accentués i arribés als extrems de la manifestació material, aleshores, companys, hauríem causat a la República, al nostre ideal, el major greuge que li podríem ocasionar. Hem d'assegurar l'adhesió de la pagesia a la nostra causa. Hem de fer que fins el final d'aquest procés, que serà molt llarg i molt dolorós, hi hagi una aliança estreta entre els homes de la ciutat; entre els treballadors i els camperols. Perquè fora d'això, no hi ha salvació.

No estem, en principi, contra la collectivització

Nosaltres no refusem els assaigs de collectivització que es vulguin fer, però els assaigs de collectivització han d'ésser acceptats voluntàriament per la pagesia, i quan el pagès prefereixi l'explotació familiar, nosaltres l'hem d'ajudar a seguir explotant familiarment el seu tros de terra, que dia vindrà que ell mateix s'adonarà que els avantatges econòmics de la collectivització són prou bons per a acceptar-los ell mateix. Per avui, n'hi ha prou que el pagès estigui amb nosaltres pel guany efectiu que li ha donat la guerra i n'hi ha prou que el portem pels camins collectivistes mitjançant els Sindicats, en la compra en comú, i molt sovint en el treball en comú; acceptat voluntàriament. I seguint per aquest camí, ens trobarem, igualment que amb la petita burgesia, amb una evolució tranquil·la, acabada la guerra, i que tots els problemes que avui semblen insolubles, es resoldran per si mateixos, perquè la bondat del nostre sistema serà superior i serà reconeguda per totes les classes treballadores.

Assegurar l'ordre antifeixista

Està clar que tot el que hem dit, del començament a la fi, no seria més que literatura si no aconseguíssim una cosa, que està en el principi de tot, i que és la base de tot, que és assegurar l'ordre públic antifeixista. El Govern de la Generalitat fa un Decret; el Decret no es compleix. Un conseller de la Generalitat, en ús de les seves atribucions, dicta una disposició, i la disposició no és acomplerta. I aquest és, companys, el problema de fons. Mentre el Govern dicti Decrets que no es compleixin, i puguin ésser atemptats obrers antifeixistes, sense cap responsabilitat per a ningú, tots els problemes exposats fins ara no tenen solució. Cal imposar l'ordre públic antifeixista. Crear l'instrument que sigui útil i necessari, però s'ha d'imposar, costi el que costi, contra tots aquells que especulen amb la desorientació d'avui per a crear condicions contrarevolucionàries.

I tot aquest parasitisme que ha sortit en el cos de Catalunya només es pot acabar d'una manera: quan s'acabi l'impunisme. I un dia o altre s'ha d'acabar. Hem de crear, doncs, contra tots, contra els que siguin, contra nosaltres si manquem nosaltres, contra qui sigui, un autèntic ordre antifeixista perquè es pugui ordenar la nostra economia, cosa avui impossible de fer; per a poder ordenar l'alimentació de guerra, avui en complet desordre; per a poder crear l'exèrcit popular, cosa que no es podrà fer mentre els desertors no puguin ésser castigats com a desertors, i mentre els sabotejadors de la mobilització no puguin ésser castigats com a sabotejadors, que no es podrà tenir indústria de guerra mentre els responsables de la manca d'organització no siguin responsables davant de la justícia. No podrem fer res mentre no hi hagi aquest ordre antifeixista, aquest oràre de govern que imposi l'ordre antifeixista a tothom sense excepció, encara que sigui a disgust de qui sigui. Ordre i disciplina a la reraguarda; ordre, disciplina i sobrietat a la reraguarda, condicions precises per a poder desenvolupar un vast programa de construcció, de rectificació i d'ofensiva contra el feixisme.

No podem perdre temps

El perill se'ns pot presentar molt aviat i en aquest cas, podríem saber el que és la guerra no vista des de lluny, sinó la guerra des de molt a prop, com els va passar als companys de Madrid, quan el Terç va arribar a Carabanchel. És indiscutible: els feixistes necessiten guanyar el prestigi perdut davant de Madrid, davant de Madrid que havia d'ésser la seva victòria decisiva i és on han deixat, internacionalment, tot el seu prestigi. I ells necessiten guanyar aquest prestigi, no ja perquè Alemanya i Itàlia els ho exigeixen, sinó perquè a la vegada el prestigi és un factor essencial en les lluites diplomàtiques del nostre temps. I el prestigi poden guanyar-lo no sols a Madrid, que és inconquistable, sinó que el poden guanyar a altres indrets, i el poden guanyar a Catalunya.

I no podem perdre el temps. Fins ara, passaven els dies, les setmanes i els mesos, i dèiem que a poc a poc anàvem guanyant posicions. Però avui, companys, no estem en condicions de perdre temps. Les condicions han variat fonamentalment. Abans, no hi havia perill imminent per a nosaltres. La guerra estava llunyana i l'enemic no havia rebut encara els reforços que avui té, en material i en homes estrangers. Avui, les condicions han canviat fonamentalment i la guerra s'apropa a casa nostra. No solament per l'acció que puguin desenvolupar els italians de Mallorca, amb els seus avions, contra qualsevol punt de la costa catalana, sinó també al nostre

front d'Aragó. Perquè no és un secret per a ningú que a Saragossa i a Osca, a Ayerbe i a Terol, hi ha concentracions alemanyes, concentracions d'avions alemanys, i no és un secret tampoc per a ningú, que en els plans de l'enemic hi ha una ofensiva contra el nostre front

Catalunya té avui una importància excepcional

Catalunya té avui una personalitat internacional pel fet que ha estat ella un peó de maniobra del feixisme internacional. Avui Catalunya té una personalitat internacional i en si mateixa té, indiscutiblement, un valor europeu que juga en la diplomàcia europea i té una ciutat que sobresurt de la de Madrid, encara que aquesta sigui el Madrid heroic d'avui. I és lògic que Catalunya sigui una temptació per als feixistes i que aquests cerquin aquí en la nostra terra, de guanyar el prestigi perdut davant de Madrid. I com que això és lògic, i com que això representa una realitat de perspectives, jo us vull dir, companys, que no tenim temps a perdre i hem de preparar-nos ràpidament a la defensa, i si és possible anar a l'atac, perquè el dia menys pensat el perill vindrà damunt nostre i llavors si no estem en condicions de contenir l'enemic, si no comptem amb les forces suficients per a contenir-lo, ens exposem que el feixisme aconseguirà el seu desig de guanyar a Catalunya el prestigi perdut davant l'heroic poble madrileny. Hem d'aprendre la lliçó de Madrid. Quan els feixistes sortiren de Merida i guanyaren uns quilòmetres en la seva marxa vers Madrid, la vida de la capital de la República era igual a la vida d'avui de Barcelona; i quan els feixistes arribaren a Oropesa i arribaren a Talavera de la Reina i seguien cap a Toledo, la vida de Madrid era igual a la de la Barcelona d'ara. Hi havia la mateixa inconsciència, la mateixa insensibilitat, la mateixa indiscreció i tenien plantejats els gravíssims problemes que es creen avui aquí, i quan de sobte es varen trobar amb la presa de Toledo i a l'altre dia es trobaren els feixistes a les mateixes portes de Madrid, és quan els seus habitants es varen veure obligats a realitzar la gesta que en aquests moments estan realitzant per a no sucumbir a mans dels traïdors.

No és que no creguem Catalunya capaç de realitzar la mateixa gesta heroica que a Madrid realitzen els nostres companys i els homes que integren la gloriosa Brigada Internacional. Hem de creure nosaltres que som capços de realitzar aquesta gesta heroica i àdhuc de derrotar el feixisme i d'arribar fins a Saragossa. Però això depèn de nosaltres, de la nostra voluntat de lluita, de la nostra capacitat d'organització.

Catalunya és capaç de tota gesta heroica

Hem d'anar, doncs, companys, de pressa, perquè ens hi obliguen les circumstàncies en què ara ens trobem. Hem d'ordenar aquesta vida nostra que avui és una immensa tragèdia. I segurament en aquesta lluita el millor element és el nostre Partit. La nostra unitat ha estat la primera victòria efectiva sobre el feixisme. Som un partit revolucionari, som un partit marxista-leninista, que porta la seva disciplina sense especulacions, sense afanys de demagogia; un partit que vol ésser monolític, un partit que té consciència de la seva responsabilitat.

De nosaltres diuen que actuem al dictat de Moscou. Nosaltres afirmem que som catalans, que no actuem al dictat de ningú; però, a la vegada que catalans, som internacionalistes i sentim orgull de pertànyer a la Internacional Comunista, a la de Lenin i Stalin. Internacional que dirigeix el nostre gran amic, Dimitrov. (Xardorosa ovació i visques a Dimitrov.)

Som el Partit dirigent de la guerra i serem el Partit dirigent de la post-guerra.

Vàrem començar aquesta lluita essent molt poca cosa. Fem avui una parada en el nostre camí i podem veure que som avui l'eix de la política de Catalunya, no en la fantasia, sinó en la realitat. Som avui un Partit poderós, de massa, un Partit que compta a Barcelona amb 13.000 militants, que en té al front 4.000 i que, en conjunt, podem dir que comptem amb una força efectiva que passa de 40.000 militants. I som un Partit poderós perquè hem trobat des del començament la línia justa i perquè hem practicat aquesta línia justa sense ànim d'especulació, sense afany demagògic i per ésser continuadors de l'hora històrica en què ens trobem.

El nostre Partit a primera línia

Quan tot Catalunya anava perduda, vàrem ésser nosaltres qui vàrem llançar la primera llum i aquella primera llum és la mateixa que avui ens va fent marxar, la llum que illumina totes les forces marxistes.

Avui podem tornar a dir allò que dèiem el 10 de setembre. Llavors vàrem dir que el feixisme ens imposava una guerra internacional. Això mateix que estem dient avui. Vàrem dir que la primera necessitat que havíem de sentir, era guanyar la guerra, perquè perduda la guerra no trobaríem ocasió de laborar per l'economia del país.

Vàrem dir que calia anar a la creació de l'exèrcit popular i a estructurar la indústria de guerra; aquesta indústria de guerra calia organitzar-la i anar a fer la guerra exclusivament amb totes les seves conseqüències.

Vàrem fer afirmacions que la guerra era peninsular, que no era la guerra de Catalunya contra el feixisme, sinó la guerra de tot Espanya contra el feixisme, i que calia donar tot el nostre ajut a la República, ja que perduda la guerra a la resta d'Espanya, també estaria perduda a Catalunya i que perdre-la al front d'Aragó era tant com perdre-la al front de Madrid.

També vàrem afirmar que calia imposar una economia de guerra i que consideràvem imprescindible un Govern que encara avui no tenim, però que espero que el tindrem algun dia. I vàrem exposar un programa sintètic, amb la visió clara de les possibilitats del moment i que més tard era el problema oficial del primer Consell de gran coalició que conjuntament vàrem formar amb els companys de la C. N. T., F. A. I. i U. G. T. Així mateix vàrem dir que calia una política de coordinació absoluta amb el Govern de la República. I llavors vàrem veure els perills de l'equívoc sindicalista que denunciàrem públicament per considerar que era un dels perills més greus en la lluita contra el feixisme i vàrem dir aleshores que s'imposava la unitat d'acció entre la U. G. T. i la C. N. T., unitat del proletariat per a poder vèncer el feixisme.

I aquesta ha estat la línia política justa, la línia de conducta que ha provocat aquest moviment de simpatia i de prestigi del nostre Partit en el moment actual. No hem crescut perquè sí. Hem crescut perquè se'ns ha considerat; perquè hem sabut interpretar les necessitats de l'hora que vivim, les necessitats de cada moment i hem tingut el coratge de dir la veritat.

Naturalment que en tot això no tot són glòries. Sabem que tenim els nostres defectes i els reconeixem, defectes tots ells fills de la juvenesa del nostre Partit. No defugim la crítica, però s'ha de tenir en compte que el nostre Partit té sis mesos de vida només i que en aquests sis mesos ha hagut de formar-se i ha hagut d'estructurar-se interiorment i que ha tingut problemes en cada cas, com potser cap altra organització, tan comple-

xos, tan perillosos per a l'organització en si mateixa i perillosos per als directius de l'organització.

Però les debilitats hi són, i la debilitat màxima que hem tingut és no haver sabut fer penetrar tot el valor de les nostres consignes en la massa dels nostres militants. Les nostres consignes s'han anat imposant, i avui tothom les predica, llevat dels agents provocadors. La F. A. I. i la C. N. T. les practiquen; l'Esquerra les demana, els Rabassaires també, etc.; però, indiscutiblement, aquesta aplicació de les consignes no ha estat feta de manera més forta perquè el Partit no ha sabut defensar-les calorosament, no les ha sabut meditar i assimilar prou, per a llançar-les després a les masses i fer-les carn de la seva carn.

Hi ha, per tant, una debilitat ideològica en nosaltres, debilitat que hem d'anar superant, i disciplinàriament no hem arribat encara a ésser el partit monolític que hem d'ésser. Partit monolític de base democràtica, en el qual els militants se saben soldats d'un exèrcit que vol crear un món nou. Instrument necessari, perquè som, i hem d'ésser, el partit de la guerra i el Partit de la revolució. I la guerra i la revolució no poden guanyar-se ni dirigir-se si no hi ha una forta disciplina interna i una projecció monolítica de la gran multitud envers l'exterior, i hem de guanyar aquesta identitat ideològica i aquesta disciplina monolítica, perquè si no, els pilars fonamentals del nostre esdevenidor i de l'esdevenidor de la guerra i de l'esdevenidor de la possible revolució del demà, serien destruïts.

Amò capacitat, amb serenitat, amb energia suficient, tots els defectes seran superats, i per damunt de tot, hem de tenir la preocupació màxima de conservar aquesta unitat aconseguida des del juliol. I hem de dir públicament, que tot aquell que atempti contra aquesta unitat, és el pitjor enemic de la classe treballadora.

Per damunt de tot hem de mantenir aquesta unitat, aconseguida sota les bales del feixisme criminal, des del mes de juliol, costi el que costi, estigmatitzant aquells que no vulguin acceptar-la i suprimint aquells que la vulguin pertorbar. Perquè aquesta unitat nostra és la més forta garantia d'èxit en aquesta guerra, i la més ferma garantia de consolidació de la post-guerra.

Unitat amb els companys, per damunt de tot; unitat interna i unitat amb els factors exteriors que amb nosaltres lluiten contra el feixisme, per tal de poder acabar, el més aviat millor, aquesta guerra i poder començar a implantar les nostres idees per a la construcció d'un món nou.

CATALUNYA, EN PEU DE GUERRA!!

Discurs pronunciat en el Ple del Comitè Central ampliat del P.C.E., celebrat a València, els dies 5,6,7,8 de març de 1937, per Joan Comorera. Edicions del PSU.

Camarades:

Escoltant ahir el formidable informe del camarada José Diaz, la delegació del Partit Socialista Unificat de Catalunya sentia la pregona satisfacció de comprovar la identitat absoluta existent entre els nostres dos Partits. Les consignes tan magníficament desenvolupades ací per José Diaz són les nostres consignes, les mateixes que nosaltres venim divulgant i popularitzant a Catalunya des que s'inici  la guerra civil, encara que llur aplicació, com és lògic, presenti de vegades matisos diferents, degut a les peculiaritats i caracteristiques de la nostra terra.

SOM UN MATEIX PARTIT

Aquesta identitat absoluta explica per què nosaltres estem avui ací, no en qualitat de delegats iraternals, d'invitats, sinó com hi estem tots nosaltres: en un pla d'igualtat de drets i deures, com altres tants militants de la gloriosa Internacional Comunista.

Hem passat del període de la unitat d'acció, i estem ja en el període, més fecund, de la unitat orgànica: *som un mateix Partit*.

I aquest fet té una gran importància en l'hora present d'Espanya, perquè no és un secret per a ningú que la posició de Catalunya encloa sempre el seu valor històric i que la incorporació de Catalunya al moviment marxista-leninista té ja en el present, i ha de tenir, sobretot, en l'esdevenidor, conseq ncies d'una força extraordinària. Catalunya pot ésser la causa de la derrota i pot ésser també el factor decisiu de la Victòria. Catalunya, fins ara — cal reconèixer-ho — no ha donat a aquesta guerra tot all  que podia donar: les seves immenses possibilitats no han estat encara mobilitzades, i ni els seus homes, ni els seus recursos tècnics, ni la seva capacitat de construcció no han estat posats en joc per a la guerra.

PER QUE CATALUNYA NO S'HAVIA POSAT
FINS ARA EN PEU DE GUERRA

Aquest fet, que fa recaure sobre la nostra terra una gran responsabilitat, té — com és lògic — la seva explicació. Per qu , podent Catalunya mobilitzar un Exèrcit de 100.000 homes, està encara als començaments d'aquesta mobilització? Per qu  la immensa majoria dels camperols de Catalunya no s'han incorporat encara a l'exèrcit antifeixista? Per qu  la poderosa indústria metallúrgica de Catalunya no ha pogut encara ésser organitzada d'una manera eficient per a produir tot all  que un exèrcit necessita? Per què, en el seu conjunt, el cos social i econòmic de Catalunya no ha donat a la guerra allò que pot i ha de donar?

Perquè all , tal vegada més que en altres parts, se solr  una desviació lamentable, deguda a l'error de visió en qu  s'incorregu  des del començament: es pens  més, des del 19 de juliol, a fer una espècie de revolució que a organitzar i guanyar la guerra. A les nostres consignes, llançades des del començament, que all  que corresponia i all  que es deia de fer, era,

abans que tot, organitzar la guerra i assegurar la victòria, perquè la victòria és en si mateixa la revolució, s'hi oposava una altra consigna enlluernadora, que servia de miratge, la consigna de: «Abans que tot, la revolució!» I així ens hem passat a Catalunya set mesos d'errors greus, d'aventures i assaigs perillosos i lamentables. I embriagats per aquesta mena de narcòtic, hem perdut la visió clara de la guerra i hem arribat a creure, en certs moments, que la guerra es feia en un altre país. És clar que això es degué, en part, al fet que la guerra es desenvolupava des dels primers dies relativament lluny de la nostra terra, puix que el front es troba a més de tres-cents quilòmetres de Barcelona i les fronteres de Catalunya disten cent quilòmetres, i de vegades més, de les línies de foc. Aquesta llunyania del front i aquesta desviació a l'interior, sumades, feren possible que en determinades ocasions a Catalunya no es visqués en absolut la guerra, i que en moltes consciències es forgés la il·lusió que la guerra es feia en un altre país i per a altres homes.

ELS ASSAIGS PSEUDO REVOLUCIONARIS

Allí, a Catalunya, s'han fet assaigs de totes menes, però aquests assaigs han acabat tots com havien d'acabar. S'han consumit en gran part les reserves econòmiques i financeres del país; s'han exhaurit, en part, les matèries primes que hi havia acumulades a les fàbriques. I ara és quan ja el poble de Catalunya es dona compte que existeix una guerra i que cal guanyar-la; ara és quan s'imposa la realitat. Mentre hi ha hagut saldos als comptes corrents dels Bancs, la guerra era llunyana; mentre hi havia estocs de matèries primes a les fàbriques i no era necessari importar-les, la guerra podia ésser llunyana, i tota la intel·ligència i els esforços i la capacitat de treball dels treballadors podien gastar-se en assaigs. Però això ha acabat i estem davant d'una forta realitat: amb les reserves econòmiques considerablement disminuïdes, amb poques reserves financeres, gairebé sense matèries primes a transformar a les nostres fàbriques, i amb l'experiència d'altres regions, Catalunya veu ja clarament que la guerra està per damunt de tot.

LES DIFICULTATS DEL P. S. U.

Es clar que a Catalunya, l'actuació del nostre Partit, del P. S. U., ha estat difícil. Començarem la lluita en una situació d'inferioritat, tenint davant nostre forces tradicionalment organitzades, i format el nostre Partit per una fusió recent d'altres que eren febles abans de la rebel·lió i que, per consegüent, no podien donar de si més del que donaren en el temps. Aquestes dificultats amb què ens pogèrem al començament, expliquen per què solament després de set mesos d'assaigs fracassats hem aconseguit obrir pas a les nostres consignes, portar-les a la consciència de la gran massa del poble treballador, dels camperols i dels obrers industrials de Catalunya.

No és que aquell moviment de desviació i de falta de visió al qual hem referit hagi estat completament vençut. No està vençut, però en part està dominat, i un dels factors que més han contribuït a retardar la liquidació definitiva d'aquestes desviacions ha estat, indiscutiblement, la política d'intrigues i provocacions del grup trotsquista.

ELS PROVOCADORS TROTSQUISTES

El grup trotsquista, a Catalunya, s'ha especialitzat en la provocació. Treu a reluir constantment tot allò que pot suscitar recels a la Confederació Nacional del Treball. Així, quan els trotsquistes de Catalunya parlen de la Brigada Internacional, diuen als anarquistes: «Tingueu cura, perquè aquestes Brigades Internacionals, una vegada vençut el feixisme, es giraran contra vosaltres i us anihilaran!». Quan parlen de la U. R. S. S., els trotsquistes diuen: «La política de Catalunya està mediatitzada pel consell i la política de la República està mediatitzada per l'ambaixador soviètic». I, dirigint-se als anarquistes, diuen també: «Tingueu-ho present, perquè ja sabeu allò que passà a Rússia en temps de la Revolució!». En la política interior, cada episodi que es produeix és explotat en un sentit de provocació pels trotsquistes. Quan llançarem del Govern de Catalunya els provocadors trotsquistes, aquests es dirigiren als anarquistes i els digueren: «Es tot un pla que s'està desenvolupant. Avui ens treuen a nosaltres i demà us treuran a vosaltres. Avui tracten d'exterminar-nos, i demà, quan ho hagin aconseguit, us voldran exterminar a vosaltres.»

Aquesta política constant de provocació del grup trotsquista que ha monopolitzat la direcció del Poum, ha creat, naturalment, certes dificultats i les està creant encara, perquè hi ha gentes extremistes o de poca comprensió que se senten captivades per les consignes pseudorevolucionàries del Poum i posen obstacles a la necessària unitat d'acció de les dues grans sindicals i del Partit Socialista Unificat de Catalunya i de la F. A. I.

Però, malgrat tot—jo no ho dubte—, aquests inconvenients seran promptament vençuts. La força del grup trotsquista, a Catalunya és cada dia menor; la seva política escissionista i de traïció fa que de dia en dia la banda de provocadors es vegi reduïda a la seva pròpia força, i vagi perdent també la mínima base popular de treballadors autèntics que als començaments li donaren una aparença de força. A mesura que nosaltres anem vençant les dificultats que es presenten en la política interior, es va produint, com és lògic, una reacció en el poble de Catalunya.

CATALUNYA JA NO ES EL QUE ERA

Avui Catalunya no és allò que era fa un mes. Aquesta nova fesomia de Catalunya començà a perfilar-se d'una manera concreta gairebé a resultes del Ple ampli del nostre Partit Socialista Unificat. Posteriorment, la marxa de la guerra, que ens ha vingut a donar la raó d'una manera tràgica, ha accelerat aquest procés. Nosaltres podem afirmar que, col·lectivament, Catalunya no és avui allò que era, i que el poble català està disposat a fer per la guerra allò que fins ara no ha fet.

Avui, en virtut d'aquest canvi que s'ha operat, les consignes del nostre moviment han estat assimilades per la classe treballadora i pels camperols de Catalunya. La consigna d'un «Exèrcit popular regular» ja no és una consigna exclusiva nostra: ho fou fins fa un mes, però avui és ja la consigna de tot Catalunya. Tampoc no és exclusiva nostra la consigna de «servei militar obligatori»; avui és ja la consigna de tot el poble català. En aquest procés, el nostre Partit ha jugat — com era natural — un paper decisiu. Sense l'actuació constant, enèrgica, tenaç en la qual no cessà ni un moment el Partit

Socialista Unificat, no estariem avui en les condicions en què estem dintre de Catalunya. Indiscutiblement, l'agreujament de la guerra hauria produït en el nostre poble efectes contraris als que avui estem tocant.

Quan la caiguda de Màlaga, s'inicià a Catalunya un període summament perillós. La primera reacció — cal reconèixer-ho — fou de pànic, de pregon pessimisme. I de no haver estat allí nosaltres amb les nostres consignes, amb el nostre Partit ja poderós, amb el prestigi moral que hem guanyat en set mesos de lluita constant, és indubtable que avui la fessió de Catalunya seria ben tràgica per a l'esdevenidor de la pròpia terra catalana i per a l'esdevenidor de la lluita antifeixista a totes les terres espanyoles. Però nosaltres, aprofitant la lliçó que representava la caiguda de Màlaga, i seguint el camí traçat pel Partit Comunista d'Espanya, tinguérem la fortuna de fer canviar completament l'estat d'ànim i la psicologia de les masses catalanes. I aquella primera reacció de pànic i de pessimisme s'ha transformat en un optimisme dinàmic, en una ferma voluntat d'acció i, sobretot, en una voluntat de rectificació de vells errors. I ja tinc la plena convicció que, des d'aquell moment, nosaltres, a Catalunya, hem cercat un pas importantíssim cap a la victòria en la nostra lluita comuna contra el feixisme.

Sovint, en els actes celebrats a Catalunya, jo he caracteritzat els dos períodes, l'anterior a la caiguda de Màlaga i el que ara vivim, i recordant un episodi que és summament característic, que és, en certa manera, epíll i símbol d'allò que ha estat abans Catalunya: El mateix dia de la tragèdia malaguënya, quan tants milers de treballadors queien afusellats pels mercenaris de Franco, a Barcelona, tothom, Govern, Premsa, Òrbita pública, organitzacions sindicals i polítiques, estaven preocupats a resoldre un problema que res no tenia a veure amb la guerra. Què? Màlaga, i allí estàvem discutint la collectivització de les vaques de Barcelona. Aquest fet, que sembla insignificant, marca una orientació i caracteritza tot un període.

Els set primers mesos de guerra, en els quals el conjunt de la classe treballadora de Catalunya ha sofert tan fortes desviacions, han fet que Catalunya vingui a la lluita amb aquest retard i amb el perill que això pot suposar per a la victòria comuna.

CAL UNIR NOVAMENT TOTES LES VOLUNTATS

Es clar que ens ha costat bastant dreçar l'estat d'opinió, perquè durant aquests set mesos s'han comès massa errors i moltes injustícies. I podem afirmar que l'estat d'opinió de Catalunya, especialment al camp i en amplis sectors de la petita burgesia, no és el mateix que hi havia el 19 de juliol, perquè en aquella data, aquests elements eren en llur totalitat fervents il·lustradors antifeixistes, i durant aquest temps, una part d'ells han vist disminuir llur entusiasme. Però la labor tenaç del nostre Partit ha començat a reconquerir aquests elements. Gràcies al nostre Partit, es comença ja a re-fer tot allò que s'ha fet malament, per a poder unir novament totes les voluntats i enquadrar-les en una acció dirigida i ben articulada, fins a veure aquesta massa catalana amb la mateixa unanimitat que existia el 19 de juliol contra el nostre enemic comú, el feixisme indígena i internacional.

LA CONSIGNA DE L'EXERCIT POPULAR

La plasmació d'aquest anhel és l'exèrcit popular. Es tracta d'una consigna que nosaltres hem llançat allí. L'accepta ara la immensa majoria del poble català. L'accepten altres forces i organitzacions més o menys sincerament; unes, comprnent el seu veritable valor; altres, acceptant-la en aparença, sense la convicció i l'energia indispensables per a realitzar-la; i altres, oposant-se a ella d'una manera descarada. Els que, per descomptat, s'oposen a la creació immediata de l'Exèrcit regular del poble són els trotsquistes, fidels a llur lema de provocació. A la nostra consigna: «Exèrcit popular regular», oposen ells la consigna d'«Exèrcit del proletariat i Exèrcit revolucionari», i diuen concretament en grans titulars: «Exèrcit popular regular, no!». Però la nostra consigna és tan forta, tan clara i és ja tan compresa, que avui podem afirmar que a aquest «no» del grup provocador, la totalitat del poble català ha contestat amb un «sí» rotund, manifestat no d'una manera rutinària, sinó al carrer, amb fets i amb una organització eficient; organització eficient que nosaltres hem creat. Perquè, immediatament després de la caiguda de Màlaga, la consigna del Partit fou accelerar, per iniciativa dels propis treballadors, la creació d'aquest Exèrcit popular regular, demostrar amb fets, al carrer, al Govern de Catalunya, al Govern de la República, que la voluntat manifesta dels obrers i dels camperols de Catalunya era el servei militar obligatori, la mobilització immediata i la creació, també immediata, d'aquest Exèrcit regular del Poble.

JOSE DIAZ LLANÇA LA CONSIGNA

El camarada José Díaz s'anticipà a això i proposà una cosa, segurament perquè tenia ja la intuïció del que allò podia significar. En el míting de clausura del Ple del Comitè Central del P. S. U. al Gran Price, José Díaz preguntà a la immensa multitud congregada allí per a escoltar les seves paraules i les de «Pasionaria», si els treballadors de Catalunya estaven disposats a fer tot allò que fos necessari per a guanyar la guerra. La resposta immediata fou un «sí» unànime, i Díaz, aleshores, els digué: «Si això és veritat, si de veritat voleu guanyar la guerra, des de demà mateix, a la sortida dels tallers, de les fàbriques, dels comerços, dels Bancs, de les feines del camp, comenceu a fer exercicis militars». I aquelles paraules, i aquell consell de Díaz i la resposta d'aquella multitud allí reunida, són avui una magnífica realitat.

CATALUNYA EN PEU DE GUERRA

Després de la caiguda de Màlaga, nosaltres poguérem veure desfilar pels carrers de Barcelona més de cinquanta mil treballadors formats en Companyies, amb llurs instructors al front, demostrant d'una manera pràctica llur voluntat de lluitar contra el feixisme, de donar llur sang per a contribuir a la creació de l'Exèrcit regular del poble, i de demostrar abans que tot, pràcticament, al Poder públic que s'havia d'anar d'una manera immediata a la implantació del servei militar obligatori.

Dir que veiérem desfilar per Barcelona més de cinquanta mil treballadors, obrers industrials en llur immensa majoria, formats militarment en companyies, amb llurs instructors; dir això de Catalunya, camarades, és quelcom que té un valor extraordinari. Perquè no és un secret per a vosaltres que a Catalunya el sentiment antimilitarista és un sentiment molt arrelat, molt pregon i molt tradicional. Si recorreu amb la imaginació el vell exèrcit, no trobareu, en la seva composició, només que una minoria insignificant de catalans. No hi havia voluntat militar a Catalunya, i tot allò que significava uniforme, disciplina militar, era odiat i rebutjat amb repulsa i repugnància per la immensa majoria dels treballadors de Catalunya. Haver vençut aquest sentiment tradicional, és quelcom que té un valor extraordinari; vol dir que la massa treballadora de Catalunya ha comprès que ja no estem en els vells temps, sinó en temps nous; vol dir que la massa treballadora de Catalunya té consciència que allò que ara es va a forjar, no és el vell exèrcit, sinó l'instrument indispensable per a conquerir la victòria sobre el feixisme i per a assegurar, al dia següent de la victòria, el desenvolupament pacífic de totes les energies, de tots els desigs, de totes les aspiracions del poble hispànic.

EL P. S. U. AL CAP DE LES MASSES

El Partit Socialista Unificat inicià la mobilització ciutadana i posà a disposició dels treballadors, que abans o després del treball volien voluntàriament fer exercicis militars, instructors, instructors sortits de la seva Escola de Comissaris, de les Casernes, de l'Escola Popular de Guerra. Milers d'homes joves, plens d'entusiasme i de convicció, posaren tota llur fe en aquesta acció immediata, i en una sola setmana de treball, aconseguiren posar en peu de guerra aqueixa multitud de 50.000 homes i fer-la desfilar pels carrers de Barcelona, en l'acte més impressionant que la nostra història pugui recordar.

I això no és un fet isolat, ni és tampoc una explosió efímera: es tracta del començament d'un període intens de treball i organització. Però la mobilització de Catalunya en pro del servei militar obligatori i en pro de l'exèrcit popular regular no ha acabat amb la parada militar de diumenge; aquesta acció continuarà demà mateix a les capitals de totes les comarques de Catalunya, on es concentraran, formades militarment, les multituds camperoles, les mateixes que fins ara — per motius de tots coneguts — no han sentit suficientment la guerra ni han anat en gran nombre als fronts de combat. Aquesta acció intensa prosseguirà fins a aconseguir vèncer totes les resistències obertes o encobertes, les que fossin; aquesta acció continuarà, i podem afirmar que per la nostra acció, per la nostra vigilància i pel nostre treball constant, Catalunya ja està incorporant-se d'una manera definitiva a la guerra comuna i podrà portar als fronts de batalla, no les columnes del començament, sinó un poderós exèrcit, ben disciplinat, ben estructurat, que podrà enderrocar el front d'Aragó, donar-se la mà amb els camarades de Madrid i celebrar junts la gran victòria final. *(Grans aplaudiments).*

EL PARTIT DONA L'EXEMPLE

Naturalment, per a aquesta acció, el Partit ha de donar i dona l'exemple. Quan les grans masses es mobilitzaren al voltant de la nostra consigna, el

Partit donà l'exemple, i el nostre Comitè Central ha acordat la mobilització de deu mil camarades del Partit per a lliurar-los a l'Exèrcit popular regular. I amb aquests deu mil camarades del Partit, ja mobilitzats, lliura tres membres del Comitè Central perquè portin la direcció dels camarades que s'incorporen d'aquesta manera a l'Exèrcit popular regular.

Es un espectacle meravellós el que avui està presenciant Catalunya, i sobretot el que pot presenciar en la seva vida interna el nostre Partit, perquè l'ordre de mobilització de deu mil camarades no comprés en la mobilització de les quatre lleves ha trobat un eco pregon i entusiasta al si del Partit, perquè en moltes organitzacions del Partit, en breus dies la xifra de voluntaris ha excedit el cupus assenyalat i ha anat més enllà i ha ofert més camarades dels que el Comitè Central els demanava per a llur incorporació a l'Exèrcit regular. I aquest exemple magnífic del Partit repercuteix d'una manera pregon i extensa en tot Catalunya.

EL FRUIT DELS ESFORÇOS DEL PARTIT

Es clar que nosaltres no hauríem arribat a aquesta conclusió de veure com les consignes del Partit es fan carn i sang de tot el poble entallat en la nostra acció, si la nostra conducta en la guerra, no hagués estat la que fou. El Partit ha lluitat a la rereguarda; però el Partit ha lluitat intensament al front. I al front tenim nosaltres avui, orientats pel Partit, més de quinze mil camarades, tenim la primera Divisió que allí s'ha organitzat per a exemple d'aquest front i per a exemple de Catalunya: la gloriosa Divisió «Carles Marx», tenim allí homes de valor provat, valor en sentit personal i valor en el sentit orgànic, de capacitat d'organització, com el camarada Del Barrio, per al qual jo demano ací un fervent aplaudiment fetació, una Divisió amb milers de camarades incorporats a altres sectors del mateix front i amb una Divisió de reserva ja iniciada.

Cal haver viscut el procés de formació d'aquestes forces militars per a comprendre quins esforços no ha hagut de fer el Partit per a arribar a aquestes conclusions. Cal saber que nosaltres comencàrem la nostra activitat política sense les simpaties de ningú i amb l'oposició de gairebé tothom.

Com hem arribat a això? En terres d'Aragó tenim avui la nostra magnífica Divisió disposada, no solament a lluitar com fins ara ha lluitat, d'una manera tenaç i heroica, tant per a rebutjar els atacs de l'enemic com per a enfortir la seva disciplina interna, sinó amb una altra voluntat i amb un altre propòsit, que és el de canviar d'una manera radical la psicologia d'aquest front i fer possible amb el seu exemple i amb el seu sacrifici que aquest front d'Aragó estigui un dia no molt llunyà, en condicions de poder, pel seu compte, atacar i avançar sobre Saragossa.

DESFERMAREM L'OFENSIVA AL FRONT D'ARAGO

Ocorre avui una cosa que, com a catalans, ens avergonyeix: la iniciativa de la lluita a Madrid, a Astúries, a Basconia i en certs sectors d'Andalúcia, està avui a les nostres mans. I veiem que gairebé l'únic front en la iniciativa està encara plenament a mans de l'enemic és el nostre front d'Aragó. Nosaltres ens hem proposat, i així ho assegurarem, canviar aquesta situació, arrabassar la iniciativa de mans de l'enemic i portar-la a nosaltres, complint finalment amb el nostre deure. I això ho aconseguirem, entre altres, amb la nostra Divisió «Carles Marx», perquè allí hi ha voluntat, perquè allí hi ha capacitat, i perquè allí hi ha, sobretot, uns camarades disposats a tots els su-

crificis per tal d'aconseguir aquesta reivindicació per a Catalunya i donar llur sang per a contribuir, com és llur deure, a la victòria comuna. Aconseguirem, com us dic, canviar aquest front d'Aragó. Tingueu la convicció que nosaltres, amb aquesta acció perseverant, amb aquesta acció exemplar, no solament podrem canviar la fessonia d'aquest front aragonès i convertir-lo en un front més de la República actuant i perillós per a l'enemic comú, sinó que aconseguirem d'aquesta manera un canvi pregon en la correlació de les forces en tot el país de les armes de la República.

LA CREIXENCA DEL PARTIT

Res no demostra tant la justesa de la nostra actuació com la creixença i enfortiment del nostre Partit. Us deia abans que, en començar la rebel·lió militar, érem quatre partits petits, amb un Comitè d'enllaç que preparava un Congrés de fusió. Aquests quatre partits, més o menys sectaris, que abans d'existir aquest Comitè ens devoràvem els uns als altres, tenien una influència i una repercussió molt limitada en el camp obrer i entre els camperols catalans. Doncs bé; avui el Partit Socialista Unificat, adherit a la Internacional Comunista, és, sense jactància de cap mena, el principal organitzador de les masses per a la guerra. Perquè avui tenim ja cinquanta mil militants, tenim ja una poderosa influència sindical i tenim ja una influència considerable en la vida del camp català. Avui som el gran Partit revolucionari marxista-leninista de Catalunya.

Cinquanta mil militants a Catalunya és una espècie de miracle! A Catalunya no hi ha tradició marxista; a Catalunya han actuat i actuen les forces més contràries al marxisme; una part de la massa obrera, tradicionalment anarquista; l'altra part, lligada, per tradició també, i per retard evolutiu, als partits republicans petit-burgesos, i la gran massa camperola orgànicament gairebé absent d'uns i altres. En aquest ambient sense tradició, tenint enfront adversaris poderosos que han fet tot el que han pogut per tal de tallar-nos el pas, crear un partit amb cinquanta mil militants representa un gran triomf. *(Grans aplaudiments)*

CAP A LA UNITAT DE TOT EL POBLE CATALA

Ara, camarades, podem dir que el primer esforç ja està realitzat; però hem d'afirmar també que comença un altre esforç. No es de crear una força, que ja la tenim, sinó el de consolidar-la i estendre-la com a principal força aglutinant per a aconseguir la unitat del proletariat i de tot el nostre poble de Catalunya, encarrilant totes les seves activitats cap a la guerra. Sense aconseguir això, la contribució de Catalunya a la guerra comuna mai no serà la que ha d'ésser. La nostra fidelitat a les consignes, la nostra energia en la seva propaganda i en la seva aplicació, el prestigi formidable de la nostra gloriosa Internacional Comunista, les ensenyances de Marx, Engels, Lenin i Stalin, tot això ha influït d'una manera extraordinària en l'èxit del nostre treball. Hem interpretat de manera eficaç el sentir de la gran massa de Catalunya i interpretem avui de manera clara la seva voluntat de lluita i de victòria.

AMB EL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA I AMB LA INTERNACIONAL COMUNISTA

Per això hem aconseguit èxits: perquè, a més a més d'ésser profundament catalans, que ho som i ho seguirem essent —perquè així som nosaltres— som profundament internacionalistes; perquè a més a més d'ésser catalans, ens sentim lligats d'una manera estreta i indissoluble al gloriós Partit Comunista d'Espanya i amb ell a la Internacional Comunista, al Partit Internacional de Lenin i Stalin. (*Grans aplaudiments.*)

El Partit Socialista Unificat de Catalunya i el Partit Comunista d'Espanya, formem avui un sol cos; junts estem a la lluita i junts estarem a la victòria. I per a l'acció que podem desenrotllar uns i altres als nostres respectius camps de batalla, diguem ben alt que aquesta unió del Partit Socialista Unificat de Catalunya i el Partit Comunista d'Espanya és el reflex i el símbol d'allò que ha d'ésser i del que serà molt aviat l'Espanya lliure del feixisme. (*Gran ovació.*)

EL PLA DE LA VICTORIA

Discurs de Secretari General del P.S.U., camarada Joan Comore
ra al míting conjunt de la U.G.T. i el P.S.U.C., celebrat el
8 d'abril al Price de Barcelona. Treball nº 225, 9 d'abril
del 1937.

Companys: Estem als vuit mesos i mig de la guerra i Catalu-
nya es troba en una mena de carreró de difícil sortida. Què
és el que ha passat? ¿Què és el que ací ha fracassat? Ha -
fracassat Catalunya? ¿Ha fracassat la classe treballadora?
Ací hi ha quelcom que ha fracassat. Ha fracassat un sistema
Ha fracassat un sistema i uns mètodes de governar. O millor
dit: de no governar. Ha fracassat el sistema dels Comitès.
Ha fracassat el sistema dels incontrolats, ha fracassat el -
sistema de fer lleis a caprici de cada sindicat. Ha fracassat
la tàctica de pagar-se un exèrcit particular per a mobi-
litzar-lo pels carrers de Barcelona. No han fracassat Cata-
lunya, ni la classe treballadora.

Naturalment, en passar els mesos i en comprendre nosaltres -
la gran veritat que des del començament estàvem en una guerra
dura i perillosa; en passar els mesos i acceptar aquest -
convenciment hauria d'arribar-se a la situació que avui ens
trobem. Per això jo us he de dir que la crisi d'avui no és
una crisi normal és una crisi de fons de la qual hem d'esperar
solucions definitives per a poder assegurar d'una vegada
la contribució definitiva de Catalunya a la guerra contra el
feixisme.

Nosaltres no provocàrem aquesta crisi.

Companys: ¿Per què, doncs, s'ha produït la crisi política -
de Catalunya? Hem d'afirmar que nosaltres aquesta crisi no
la volíem en el moment que es va produir, però fou de fet --
una crisi imposada per una part, per un sentiment general de
descontentament, i per l'altra, d'un grup que voldria impo--
sar-se sobre la immensa majoria del poble de Catalunya. Es
va produir la crisi contra la nostra voluntat (i contra el -
desig manifestat pels homes més representatius de la C.N.T.)
que vam dir abans que fos un fet consumat que no s'havia de
produir una crisi política quan anava a començar a Catalunya
la mobilització general, que no havia de produir-se una cri-
si política quan s'anava a publicar el decret sobre Ordre Pú-
blic, els decrets contra els incontrolats, però la nostra in-
sistència de res no hi valgué i la crisi fou provocada.

Així, la crisi política ha estat provocada per no complir --
els sis decrets aprovats per unanimitat pel Govern que va --
caure.

El Govern anterior va aprovar, per unanimitat, després de llargues negociacions i després d'assegurar-se el consentiment de totes les organitzacions sindicals i polítiques, després d'assegurar-se l'aprovació prèvia de la pròpia Junta de Seguretat, s'aprova per unanimitat, després també de llargues discussions en el si del Consell discussions i esmenes unes acceptades i altres rebutjades. S'aprovà el decret d'Ordre Públic. I és per aixó que una vegada provocada la crisi política i la crisi de fons, nosaltres vam salvar la nostra responsabilitat.

Diuen els companys de la C.N.T. que ells no tenen apetències de carteres i en la primera reunió que vam tenir per a discutir la forma i solució a la crisi van proposar reduir el Govern a deu consellers i demanaren per a ells només que cinc carteres. Van demanar el director General de Seguretat, el Comissari de Barcelona, tres comissaris regionals i la reforma a fons dels decrets que feia quatre dies que s'havien aprovat. Van demanar que fos dissolt el Comitè Pro Exèrcit Popular, van demanar que al costat de cada comissari regional hi hagués un Comitè assessor de la U.G.T. i C.N.T. perquè discutís abans d'actuar en tot allò que podria produir-se el dia de demà. Van demanar que al costat de cada conseller hi hagués -com deia Sese- un Comitè assessor i cinc dels quals havien d'ésser de la C.N.T.; van demanar Defensa, Indústria, Comerç, Agricultura i Finances. I en la part tècnica van proposar un viratge a fons quant a la vida econòmica industrial i comercial i apressar la revolució al camp.

No és podia tolerar una eliminació de fet de la U.G.T., la meitat del proletariat de Catalunya.

Quan nosaltres vam tenir esment de la petició oficial formulada pels companys de la C.N.T. no ho vam creure, puix que -haviem de fer molt, però havent-la d'acceptar vam creure que la crisi provocada ho havia estat en moment tan poc oportú - que comprometia la causa antifeixista. La nostra posició no podia ésser més clara i no acceptavem cap mena de maniobra, perquè no podíem consentir que la U.G.T. fos eliminada de la vida econòmica del país, no podíem estar conformes que fos eliminada de la direcció d l'Ordre Públic de Catalunya, puix que la U.G.T. no acceptava l'eliminació de la vida pública, perquè això significava posar en perill el bloc antifeixista i encendre la guerra civil i consideràvem que ja en teníem prou amb la guerra civil que ens fa el feixisme internacional.

Nosaltres no podíem acceptar cap modificació essencial en els decrets d'Ordre Públic, que feia tan poc temps que havien estat aprovats per unanimitat.

Cal de veritat forjar l'Exèrcit Popular Regular.

La crisi consistia en aixó, en el desig de destorbar la creació de l'Exèrcit Popular. Aixó últimament s'ha confirmat -- perquè des de Defensa per una ordre senzilla, s'ha derogat -- un decret del Govern de Catalunya que mobilitzava les lleves del 32 i del 33, i s'ha confirmat, per frases pronunciades -- ahir en el míting de l'Olimpia, quan un dels oradors més significats deia que, ¿per què és volia mobilitzar si no hi havia diners per a pagar els soldats?

Ell sabia que no deia la veritat, i ho va dir, perquè és un dels signants del conveni entre el Govern de la Generalitat i el Govern de la República. Un dels punts d'aquest conveni diu que des del moment de la seva signatura, tots els compromisos de guerra aniran a compte del Govern de la República.

Naturalment, coneix el pensament clar i categoric de la U.G.T. des del primer dia per a solucionar la crisi sense dubte la més llarga que hem sofert i que sofrirem en l'esdevenidor de Catalunya.

El President de Catalunya delegà en el conseller primer dimissionari, Josep Tarradellas, les seves funcions per tal -- que constituís un Govern. Tarradellas ens va exposar la -- qüestió i després d'hores i hores de llarga discussió vàrem tenir el primer contacte.

Nosaltres, en primer terme, varen dir que fossin les que fossin les condicions per resoldre la crisi, nosaltres posavem com a condició primera i essencial, la signatura d'un pacte que ens comprometés a tots. I seguí la crisi el seu curs i Tarradellas no pogué assolir l'èxit que al començament es -- creia que obtindria. Es va celebrar una reunió presidida -- per Companys i en aquella reunió, després d'episodis que no cal que us relati, perquè vosaltres us ho imagineu, es va arribar a un principi d'acord en el qual la U.G.T. feia un -- enorme sacrifici, però la U.G.T. no retira ni per un moment la condició de la signatura del pacte. I quan nosaltres després d'aquells arranjaments de principi vam visitar Tarradellas, ens vam trobar el dia següent amb la sorpresa per part nostra que la C.N.T. es negava a signar el pacte i en la reunió que nosaltres vam tenir diguerem que la U.G.T. creia necessària la signatura del pacte per a la solució de la crisi.

En les converses verbals que nosaltres vam celebrar no va haver-hi manera de convencer-los perquè signessin el pacte, i la seva negativa sistemàtica va provocar el que ha passat i el dia següent aquesta mena de Govern transaccional que hi ha ara, en espera d'una cosa que no sabem encara que serà.

Però és que el pacte era quelcòm d'extraordinari perquè tot-hom es poseís en l'actitud que acabo d'indicar. Jo em permeto llegir el pacte perquè val la pena que sobre textos els treballadors facin el seu judici no pas sobre comentaris de coses que s'amaguen. I el pacte diu el següent:

"Les organitzacions sotasignants que formen el nou govern de la Generalitat es comprometen solemnement a realitzar els -- acords següents:

Primer.- El programa del govern serà el mateix que el del govern anterior. (Aquest punt era conseqüència de les gestions fetes per Tarradellas i en les quals aconseguí que els companys de la C.N.T. retiressin tota la part programàtica que havien presentat l'endemà de la crisi política).

Segon.- Es compliran, sense cap modificació tots els Decrets d'Ordre Públic i els Decrets militars aprovats pel Govern anterior i es comprometen a complir tots els acords que prengui el nou govern.

Tercer.- Per organitzar i coordinar tots els recursos de Catalunya per la guerra, es crearà el Consell superior de guerra, sota la presidència de l'honorable Lluís Companys, un conseller de la C.N.T., un de la U.G.T., un d'Esquerra i un de la Unió de Rabassaires a la conselleria de Defensa s'encarregarà l'organització de reserves a un representant de la U.G.T.

Quart.- Per al lloc de director general de Seguretat serà nomenat un representant d'Esquerra Republicana. Per a la Comissaria de Barcelona, un representant de la C.N.T., i per a la Delegació de Fronterers un representant de la U.G.T. -- Per a les Comissaries generals de Tarragona, Trepç i Girona, seran nomenats representants de la U.G.T. i els llocs de les altres Comissaries es distribuïran equitativament entre les altres organitzacions.

Cinquè.- Per a organitzar i desenvolupar les indústries de guerra es crearà la Comissió d'Indústries de Guerra, sota la presidència del conseller primer. Aquesta estarà integrada per tres representants de cada una de les Conselleries de Finances, Treball i Indústria.

I perquè consti, signen els representants de totes les organitzacions que integren el nou Govern.

Aquest document, etc."

Això havia estat convingut verbalment.

Com veieu, aquest document consta de dues parts: una programàtica i una altra de detall que es de reestructuració interna, a marge de la distribució de conselleries. Tots els punts foren tractats, convinguts en les converses tingudes abans d'aquella reunió i de la petició de signar el pacte, quan va venir l'hora de demanar la signatura, se'ns negà aquesta signatura.

Què vol dir, això, companys? Vol dir, al nostre entendre que s'anava a repetir la història dels altres Consells cosa que nosaltres no podiem acceptar de cap manera, ni acceptarem mai. Ja altres vegades els compromisos verbals després no s'han complert, altres vegades els compromisos verbals de fer una política a fons, no s'han pogut complir, i aquesta vegada nosaltres ens vàrem imposar com a condició prèvia no acceptar cap compromís ni la col.laboració governamental si les condicions no anaven al document, si no hi havia garantia sobrada que no s'anava a un altre Govern de fracàs, sinó a un Govern que pogués governar Catalunya i portar-la a la victòria.

I heus ací explicat el procés d'aquesta crisi, puix que Catalunya avui és el tros d'Espanya que menys contribueix als dolors i als esforços de la guerra contra el feixisme i perquè la intuïció popular ha comprés seguidament on radica tot el mal que nosaltres patim. Es ja un clam general que és necessari anar a la constitució d'un Govern que governi, d'un govern de plens poders. Es ja, avui, la convicció general que l'eix de la situació es aquest Govern de plens poders i a aquest Govern hem d'anar. Però Govern de plens poders vol dir programa d'acció: una sortida. I quina és la sortida de la situació, companys? Nosaltres, P.S.U. i U.G.T. som avui les úniques organitzacions que oferim al nostre país un pla clar, concret, realitzable per a la lluita contra el feixisme: és el Pla de la Victòria.

Què és el Pla de la Victòria que presentem.

No és, com us deia abans, un programa de partit. El Pla de la Victòria no és el programa del P.S.U. ni de la U.G.T.: és el pla de tot el poble antifeixista és el pla de tots els obrers que volen lluitar de bona fer per vèncer com més aviat millor el feixisme internacional, és el Pla, en una paraula, de la victòria dels antifeixistes.

Nosaltres, per redactar aquest Pla de la Victòria no hem hagut de fer cap sacrifici ni cap renunciament de programes, no hem renunciat al nostre programa ni als nostres principis ni hem fet altra cosa que veure de prop quines són les veri-

tats de la lluita i acceptar-les tal com són per tal de poder assegurar la victòria damunt el feixisme. Hi ha, no obstant, companys que assegurin que acceptar aquest Pla o que acceptar abans la col.laboració governamental ha significat per ells enormes sacrificis, l'abandonament de programes i no sé quantes coses més. Però nosaltres hem de dir: si hi ha programes que en aquests moments no serveixen per a lluitar contra el feixisme, quina culpa en tenim nosaltres? I si hi ha programes que topen amb la realitat d'avui, quina culpa en tenim nosaltres? I si el feixisme no pot ésser esclafat amb programes ni amb principis, sinó amb potents exercits ben organitzats, quina culpa en tenim nosaltres? És que això també és una maniobra nostra per obligar a un altre gest de renunciament de programes i de principis?

La lluita contra el feixisme ens imposa deures i obligacions i sobretot ens imposa el deure de no presentar factura quan es proclama massa alt que s'ha fet renúncia a principis i a programes perquè si és fa en bé de la causa, la factura s'ha de guardar a casa.

I quines factures companys! Cada vegada que es produeix una situació nova els sacrificis allarguen el compte.

Nosaltres volem unitat d'acció per tal de poder desenvolupar el Pla de la Victòria. Nosaltres volem que tot el poble antifeixista de Catalunya accepti el nostre Pla i vulgui anar amb nosaltres a la seva plena realització. En què consisteix el Pla?

¿Es que hi ha algú que, d'una manera sincera, pugui no acceptar-lo? Val la pena de fer-ne un petit resum:

Exèrcit Popular Regular i Reserves.

La creació ràpida de l'Exèrcit Popular Regular. ¿Quina organització antifeixista pot oposar cap mena de resistència a aquesta petició?

¿Qui pot oposar-se a la creació d'un sistema de fortificacions i de refugis?

¿Qui pot oposar-se a la formació rígida de comissaria política que assegurin

¿Qui pot oposar-se a la creació immediata de reserves, que són absolutament indispensables si volem anar a l'ofensiva contra el feixisme? Qui no sap que la debilitat de Catalunya consisteix precisament en la seva manca de reserves? Que el nostre front d'Aragó és un front immòbil ja fa molts

mesos, perquè no comptem amb les reserves necessàries per a poder-se llançar a una ofensiva a fons? Qui no sap que estem en aquell front en condicions admirables per a la defensa, que permeti tenir la consciència tranquil·la arreu de Catalunya, la seguretat que encara que els feixistes ataquessin per aquell front no passarien, perquè l'organització defensiva és bona, però qui pot admetre que tota la contribució militar de Catalunya ha de reduir-se a crear un front -- més o menys inexpugnable a les envestides de l'enemic? Qui pot acontentar-se únicament amb això? Tota l'aspiració profunda del poble català consisteix a poder llançar-se un dia a una ofensiva a fons ofensiva que signifiqui la caiguda de Saragossa, que signifiqui donar-se la mà amb els heroics germans d'Asturies, que lluiten, tan heroïcament, ofensiva que vol dir donar-se la mà amb els germans de Guadalajara, que -- tan tremenda lliçó han donat als mercenaris de Mussolini. És aquesta la profunda aspiració de la immensa majoria dels catalans avui, i aquesta aspiració mai no podrà ésser realitzada si no hi ha ací una política enèrgica de creació de reserves, perquè sense reserves humanes no hi ha possibilitat -- d'ofensiva a fons contra cap front. Qui pot oposar-se a aquesta aspiració?

Política sistemàtica d'utilitat de tots.

¿Qui pot oposar-se a la mobilització de totes les lleves que facin falta per tal de crear aquestes reserves?

¿Qui pot oposar-se a una política sistemàtica contra els emboscats? ¿Es que pot haver-hi algú en cap organització anti feixista que tingui l'interès amagat, inconfessable, d'amargar-se, per no anar a la lluita contra el feixisme internacional? No pot ni donar-se aquesta suposició. En tots hem d'admetre el mateix interès que no hi hagi a la reraguarda -- emboscats, de cap mena, ni emboscats en els comptes, ni emboscats en la indústria de guerra. ¿Qui pot oposar-se a això -- públicament?

¿Qui pot oposar-se a la incorporació de la dona al treball -- industrial, a la seva educació professional?

¿Qui pot oposar-se a la reeducació dels homes d'altres indústries que en virtut de la guerra i de la revolució estan parades avui? ¿Es que algú pot pretendre continuar indefinidament la política suïcida de l'Institut de Pagament de Salaries? ¿Es que hi ha algú que pugui sostenir que la Generalitat de Catalunya, amb l'ajut del Govern de la República o -- sense aquest ajut, podrà mantenir dia darrera dia, fins a la fi d'aquesta guerra, el pagament dels salaris als obrers que no tenen feina a les seves fàbriques o que tenen les fàbriques tancades? ¿Es que no sap tothom que Catalunya ha gas--

tat ja en aquesta política sense sentit comú més de dos-cents milions de pessetes, i que no hi ha recursos sobrers per a les necessitats més elementals de la guerra sense l'ajut directe del Govern de la República?

I és que no sap tothom que aquest canvi essencial de política exigeix l'aplicació immediata, enèrgica, d'aquest punt -- del nostre Pla quan parla de la reeducació professional de la classe obrera per a posar-la en condicions de servir la nova economia, a l'economia nova quant a les formes de treball i economia nova quan sigui adaptació a les necessitats de la guerra.

En un país en guerra no ha d'haver-hi atur forçós

En els països en guerra no hi ha atur forçós. Justament en temps de pau i en to de facecia, se sol dir quan hi ha crisi econòmica en règim capitalista, que no trigarà a esclatar -- una guerra perquè la guerra es menja els sense lema. Però -- això és una gran veritat, no és únicament una facecia, i és que la guerra absorbeix de manera immediata un tant per cent importantíssim de la població productiva. Existeix una incrementació extraordinària de totes les indústries directament o indirectament lligades amb la pròpia guerra, i encara que hi hagi com a contrapartida indústries de luxe indústries de tot ordre que en virtut de la pròpia guerra sofreixen una paralització, aquest desequilibri econòmic en temps de guerra, en qualsevol temps ha estat sempre absorbit per la pròpia guerra. Els uns perquè van a les fàbriques de producció de material de guerra pròpiament dit, i d'altres perquè van a les fàbriques que s'han transformat en indústries auxiliars de la mateixa guerra.

I a Catalunya ens trobem que ens passa el fenomen contrari, i és que hem alimentat amb els diners de tots l'atur forçós, en lloc d'ajudar-lo amb una política intel·ligent de reajustament industrial i de reorganització a fons de tota la indústria de guerra. I s'ha donat el cas extraordinari que homes que no treballen cobren un salari més alt que els altres que treballen, cosa absurda, i jo us dic que al llarg dels mesos no és pot mantenir. ¿Qui pot, doncs, oposar-se a aquest procés immediat de reeducació obrera per fer l'adaptació a les noves necessitats de la indústria de guerra i de la nova -- transformació econòmica que en el país s'està operant a causa de la pròpia guerra? Ningú, de manera pública, no podrà posar-s'hi en contra.

Cal un Departament d'indústries de guerra.

Qui pot oposar-se a la creació de les indústries de guerra -- del Departament d'Indústries de Guerra? Tots tenim la connexió íntima que Catalunya pot esdevenir la forja de la Re-

pública. Estem acostumats a confiar excessivament en l'ajut dels altres i no comptem suficientment amb el nostre propi - ajut. Perquè el Govern de la República, en començar la guerra civil, tenia un estoc de més de dos mil milions de pessetes or per poder despendre en la compra d'armes a tot el món vàrem pensar que amb aixó ja n'hi havia prou, que aquest or es convertís en canons, avions i municions de tota mena, i que no calia intensificar el nostre esforç, sense preveure - que podia venir un moment que les mars ens fossin tancades o que l'estoc d'or anés minvant de tal manera que ja es comencessin a veure les seves engrunes. Ja molts veuen aquestes possibilitats. No endebades han passat vuit mesos i mig de guerra, d'incompetència i, molt sovint, de sabotatge conscient.

I ara ens trobem que qualsevol dia hi haurà control marítim a les nostres costes i que aquest control potser l'exerceixin els nostres tan admirables amics (?) Hitler i Mussolini. I ens trobarem, potser, que ens haurem de valer únicament de nosaltres mateixos i que tindrem a les nostres mans, a les mans dels nostres combatents les armes i les municions que nosaltres siguem capaços de fabricar amb el nostre esforç, amb la nostra tècnica i amb el nostre sacrifici. Es - que nosaltres per reaccionar i per poder salvar totes aquestes dificultats i per poder assegurar als exèrcits de la República tot allò que necessiten per la lluita hem d'esperar que aquestes dificultats estiguin damunt nostre, potser per no arribar-hi a temps? Cal fer-ho ara, que encara hi som a temps, cal anar a una redistribució a fons de tota la indústria de guerra i ningú no s'ha de deixar impressionar pel -- que diguin fora quan ens contradueixen a nosaltres afirmant -- que la Indústria de Guerra a Catalunya és perfecta. No hi ha més que preguntar: si tan perfecta és per què diuen que a Aragó no es pot atacar perquè no hi ha armes?.

S'ha d'anar, doncs, a una redistribució a fons de la indústria de guerra. Només poden oposar-se a això interessos sectaris, interessos partidistes, de gent que vol valer-se de les angoixes de la guerra, no per a assegurar un ràpid triomf damunt el feixisme internacional, sinó per tal d'estar en condicions, tècniques, tàctiques o estratègiques, d'aixafar un company que no s'estima.

Política de comprensió al camp.

¿Qui pot oposar-se a la política justa al camp? En el programa que presentaren els amics de la C.N.T. s'anava -no en la lletra del programa i sí en els resultats fatals d'allò-- a una política de col·lectivització forçada arreu de Catalunya, i s'anava sobretot a oposar Ajuntaments, contra Ajuntaments. Haurien tingut la guerra civil dels pagesos que no -

haurien volgut sotmetre's a la col·lectivització imposada, i la guerra municipal de poble contra poble en la disputa dels seus recíprocs termes municipals.

Hauriem tingut encara coses pitjors, perquè ja sabem per experiència que hi ha homes sbrers a Catalunya per escampar-se damunt de tot el poble català manifestant la seva voluntat col·lectivitzadora, perquè després això fos una imposició i fos origen de profundes pertorbacions que haurien malmés la guerra. Per això demanem tranquil·litat al camp. Al camp -- s'ha desenvolupat una profunda revolució. Aquesta revolució va començar l'any 1934 amb la llei de Contractes de Conreu -- no es proposava altra cosa que modificar les relacions jurídiques entre propietari i arrendatari. Però aquella revolució jurídica, començada l'any 1934, avui ja és, després del 19 de juliol, una revolució econòmica completa per tal com -- ha desaparegut la classe propietària. No existeixen terratients a Catalunya, i els vells masovers, i els vells rabassaires i els vells mitgers, i els parcers, a Catalunya avui són de fet propietaris de la terra que conreen molt sovint a través de centenars d'anys, de pares a fills. I cal que la pagesia de Catalunya, que al cap de tants segles de lluita sagrant contra els explotadors ha pogut arribar a la realització del seu somni, cal que pugui veure-la de prop convertir-se -- en carn viva i pugui, a conseqüència d'això, portar a la causa contra el feixisme tot el seu esforç, tot el seu sacrifici.

Si nosaltres, en lloc d'aturar-nos un moment a estudiar els avantatges positius d'aquesta revolució econòmica ja completa en el nostre camp, ens llancéssim irreflexivament a una política de pseudo-col·lectivització, que molt sovint no és més que la col·lectivització dels fruits que altres han produït, ens trobariem amb tot el camp de Catalunya contra nosaltres, contra la causa antifeixista, i ens trobariem que -- arreu de Catalunya, en la intimitat de les llars i en la intimitat de cada consciència, hauriem creat milers i milers i centenars de milers de feixistes, de simpatitzants feixistes que veurien tal vegada en l'home de l'altre cantó, un possible mal menor.

Per això som intransigents. Volem que al camp la pagesia -- sàpiga que ha guanyat una profunda revolució, i que tingui -- la ferma convicció que la seva sort immediata, la sort d'ell i de la generació, està lligada d'una manera indestructible a la sort dels treballadors industrials, i que si nosaltres perdéssim la guerra contra el feixisme, no serien únicament els homes de ciutat els que sofririen les conseqüències, sinó que seria també tota la població pagesa de Catalunya la -- que hauria de suportar altra vegada amb més crueltat, amb -- molta més crueltat, amb més barbàrie, l'opressió violenta --

que ja va sofrir l'endemà mateix del 6 d'octubre del 1934.

Qui pot, doncs, conscientment, quan la guerra és difícil i quan arribem als moments decisius, qui pot conscientment voler apartar de la lluita més de la meitat de Catalunya, voler refredar l'entusiasme antifeixista de més de la meitat de Catalunya? Qui, conscientment, si no és un agent provocador, pot voler un resultat d'aquesta naturalesa? Nosaltres tenim la ferma convicció que cap antifeixista clarivident, lleial i íntimament convençut de la justesa de la nostra causa, voldrà portar el camp en aquesta moments una tan profunda i contrarrevolucionària pertorbació.

Ordre Revolucionari Antifeixista.

Qui pot oposar-se a la seguretat i a l'ordre revolucionari antifeixista? Es que ja no s'ha fet prou l'experiència de la pertorbació íntima que produeixen arreu de Catalunya aquells que anomenem "els incontrolats"? Es que aquesta broma no s'ha d'acabar algun dia? Qui pot oposar-se obertament al fet que un poder legítim, constituït per tots els organismes antifeixistes assegurí d'una vegada l'ordre antifeixista la qual cosa vol dir assegurar la producció de guerra, assegurar la creació de l'Exèrcit Popular Regular, assegurar la portació entusiasta i abnegada de totes les capes del nostre poble a l'esforç comú, que vol dir satisfacció interior arreu de Catalunya? Qui pot oposar-s'hi obertament, si sincerament sent la causa antifeixista? Es que pot haver-hi cap organització que senti lligada la seva vida, i la seva existència a la perdurabilitat dels incontrolats? Jo no vull creure, ni vosaltres no ho voleu creure tampoc, però no pot haver-hi cap organització que pugui deixar un grau de la seva existència a mans d'homos que normalment usen un carnet sindical per a cobrir llurs crims.

Qui pot oposar-se a la concentració de les armes a mans del Govern que representi totes les organitzacions antifeixistes? No sabem tots que avui a Catalunya hi ha armes suficients per a poder armar dues divisions completes? Tots tenim la ferma convicció que ací a Catalunya, sense esperar res de la importació estrangera, sense haver de demanar res al Govern de València, amb el nostre propi esforç, amb la nostra pròpia abnegació i desprendiment, estem en condicions d'armar les dues divisions de reserva que fan falta al nostre front per llançar-se a una ofensiva a fons contra el feixisme, i portar d'aquesta manera el nostre ajut efectiu a la causa antifeixista. Es que aquestes armes passaran de mans de treballadors a mans de burgesos? On són ja els burgesos, companys? N'hi ha tan pocs, que fins i tot llur fesomia es va perdent ja de la nostra memòria. A l'Exèrcit Popular hi va el fill del pagès que sap que amb la vinguda del feixisme se

ria perseguit, perquè no ha pagat la renda i s'ha quedat amb la terra que era d'un altre. Hi ha l'obrer industrial, la classe mercantil, que també ha col·lectivitzat: hi ha tota la classe obrera. La industrial, la pagesa i la mercantil, que tenen llur sort lligada de manera indestructible al triomf damunt del feixisme.

I qui pot tèmer d'un mal ús d'aquestes armes? D'uns obrers passen a altres obrers que senten l'ideal revolucionari igual o no al dels partits que formen el front antifeixista, però que és garantia suprema d'un bon ús, d'un ús honrat d'aquelles armes que nosaltres li lliurem per a lluitar contra el feixisme. No hi ha avui ningú que d'una manera pública pugui oposar-se a la realització d'això que ha estat ja l'aspiració irrealitzable del primer Govern de gran coalició, que quedà tan mal parat i tan mal mort com el segon Govern de gran coalició.

I qui pot oposar-se, companys, a la lluita contra els especuladors, contra els que fan política amb els preus, contra els que fan frau en les mercaderies, contra els acaparadors de coses que el poble necessita?

Depuració a la reraguarda

Qui pot oposar-se a una depuració econòmica en tots els ordres de la vida econòmica del país?

Qui pot oposar-se a la depuració, no únicament del funcionarisme de l'Estat, sinó també del funcionarisme de les empreses col·lectivitzades, on també ha entrat aquest mal de la burocràcia?

Qui pot oposar-se a aquesta política sana d'economia estricta per tal d'acumular totes les reserves i les energies del país a un sol fi, que és el de guanyar la guerra el més aviat possible?

Es que algú, honradament, pot oposar la més petita objecció a aquestes reivindicacions?

Qui pot oposar-se a la nacionalització de les indústries de guerra, a la militarització del transport que és la columna vertebral d'un exèrcit en temps de guerra?

Qui pot oposar-se a què hi hagi d'una vegada a Catalunya, plena responsabilitat i plena disciplina, disciplina al front, disciplina a la reraguarda, responsabilitat aquí i responsabilitat allí, per tal de poder assegurar en tot moment que el sacrifici que facin els treballadors aquí no serà inútil, no serà estèril, per l'acció d'uns quants irresponsables o d'uns quants agents provocadors?

Es aquest, companys, el Pla de la Victòria que nosaltres presentem a tots els antifeixistes de Catalunya. No és un Pla de Partit, no és un programa d'organització. És el clam evident de tot el poble de Catalunya, que vol acabar d'una vegada amb velles experiències i que vol lluitar de debó i que vol saber-se de debó organitzada per a la lluita contra els seus enemics, contra el feixisme internacional.

Unitat d'acció i voluntat de guanyar la guerra.

Però aixó vol dir, companys, no únicament unitat d'acció de totes les organitzacions i de tots els partits antifeixistes sinó que vol dir voluntat de combatre d'una manera aferrissada i implacable, tots aquells que destorben i sabotegen el Pla de la Victòria que es dona al poble de Catalunya.

Però qui pot oposar-s'hi? Ens diuen com a rèplica essencial que aquest Pla és el Pla dels reformistes més reformistes -- del reformisme clàssic.

Se'ns acusa que volem escanyar la revolució, que nosaltres no som revolucionaris que nosaltres ens oposem a la voluntat revolucionària d'una altra poderosa organització i que l'endemà de la victòria altra vegada estariem sota el jou capitalista.

Qui són els veritables revolucionaris.

Som polítics, companys, però en el fons i de debó ¿qui és més revolucionari, el que assegura la revolució o el que la posa en perill? La victòria és en si mateixa una revolució. Guanyada la guerra tots els horitzons de transformació econòmica estan davant dels nostres ulls. Serà llavors quan es podran complir els nostres sentiments, puix que guanyada la guerra els generals traïdors seran afusellats i s'hauran acabat els contrabandistes tipus March, que anirà a la ruina, i tot el cos aristocràtic i tota la màquina terrible de la guerra acabarà amb tota l'obra de la facció. I la classe treballadora, l'endemà de la victòria, farà la transformació i l'obra revolucionària que el país vulgui donar-se. Una revolució nascuda de la transformació econòmica imposada per la pròpia realitat.

Nosaltres no volem que una obra revolucionària precipitada ens porti a una derrota davant del feixisme. Som profundament revolucionaris i l'endemà de la victòria no retirarem ni una coma del nostre programa perquè sabem que tindrem a les nostres mans els elements suficients perquè no se'n pugui aturar. Però ¿és que parlant un llenguatge revolucionari s'és més revolucionari, companys? ¿Es que avui es pot fer una revolució econòmica integral? Imagineu-vos un moment --

que nosaltres acceptem la tesi ultrarevolucionària i diem: b́ doncs endavant, fem la revoluci3. Jo pregunto: ¿qui fa la revoluci3? ¿La fan els anarquistes? La fem els marxistes? La revoluci3 no és paraules. La revoluci3 és un contingut i és una realitzaci3 i per tant una directriu integral i ètica ¿Qui l'ha de fer aquesta revoluci3? O la fan els anarquistes o la fem nosaltres. I si la fan els anarquistes, nosaltres no l'acceptem, i si la fem nosaltres els anarquistes no l'acceptaran.

A més una revoluci3 econ3mica exigiria unes condicions fonamentals. La primera un poder hegem3nic i la segona un pensament homogènic. No es poden fer dues revolucions alhora. Dos poders alhora no hi poden ésser.

L'estructura econ3mica que nosaltres pensem no és la que pensen ells. I ni ells ni nosaltres no tenim un poder hegem3nic que pugui portar a terme el nostre pensament, el nostre criteri, perquè la iniciativa de l'un seria neutralitzada -- per l'altra.

La unitat no pot mantenir-se sense un comportament adient de tots.

En aquest terreny si nosaltres marxistes, acceptem la tesi anarquista -i no parlem dels trotsquistes del P.O.U.M. perquè no val la pena- i la tesi anarquista està ja en plena acci3, què és el que passaria, companys? Passaria en primer lloc, guerra de sindicat contra sindicats, guerra de sindicats contra la pagesia, guerra d'un Govern revolucionari contra la petita burgesia, dislocament integral de tota l'economia del país i dels factors morals i materials que avui ens assegura la vict3ria contra el feixisme. Aix3 no és una fantasia. Es que no obeeixen aquesta llei els episodis que hem viscut i que abans recordava Sesè? Es que el sindicat únic del transport, per exemple, ha fet el que ha fet al port de Barcelona i als Tramvies de Barcelona i els taxis i aut3mbus de Barcelona per pura experiència? Ho ha fet deixant-se endur de les últimes conseqüències de les seves posicions -- tàctiques, perquè saben els seus dirigents perfectament que no poden aplicar totes les anestèsies als que siguin en el ram del transport mentre davant del seu sindicat hi hagi un altre sindicat que pensi diferent. I per aix3 únicament -- s'han erigit en monopolitzadors del transport: per a poder fer assaigs i confusionisme al transport de Catalunya. I -- per aix3: si aix3 és fes també al camp de Catalunya, aquesta obra ultrarevolucionària no crearia solament la guerra al front d'Arag3, ni al front de Madrid, ni al front andalús ni al d'Uzkdadi. La guerra seria als carrers de Barcelona i -- d'aix3 se n'aprofitarien els partidaris de Franco, Hitler i Mussolini.

Perquè d'aquesta lluita en el primer moment podríem sortir no saltres victoriosos o podria sortir-ne la C.N.T. però els veritables victoriosos serien els feixistes que caurien sobre ells i sobre nosaltres.

No hi ha, doncs, altra sortida que el Pla de la Victòria. No hi ha altra sortida que concentrar tota l'atenció, tot el -- pensament, totes les nostres preocupacions al voltant del -- problema central i fer comprendre a tots els treballadors -- que guanyar la guerra és consolidar la revolució, és assegurar als treballadors totes les seves possibilitats d'emancipació del demà, on amb les armes a la mà, el poble dirigirà els seus propis destins. I per a guanyar la guerra és pel -- que hem fet el nostre Pla de la Victòria que significa precisament no desviar l'atenció dels treballadors en coses que -- avui són impossibles d'assolir. Així, doncs, hem de tenir -- en compte sobretot, que el problema central és el de la guerra i el perill està d'allargar massa la victòria. Per damunt de tot hem d'aconseguir la victòria contra el feixisme perquè ara, fent la revolució que es vol fer posem en perill la vida del nostre poble. Hem de tenir en compte que fer la -- guerra és fer la revolució.

A nosaltres ens diuen que som reformistes. Si ésser reformista és voler guanyar la guerra, nosaltres som reformistes. Però hem de dir també que la revolució es altra cosa que el que diuen aquests xarlatans.

Cal un Govern autèntic, capaç de governar.

Però la primera condició del Pla de la Victòria és que hi hagi un Govern autèntic, no un govern esqueletic, no un Govern fantasma, sinó un Govern de cos real i ple d'experiència i ple de nervi per a l'acció. Un govern que no neixi mort com els altres, perquè sense aquestes condicions precises res no es podrà realitzar. I aquest Pla de la Victòria és la victòria definitiva assolirem assegurar la revolució popular. El poble ho accepta i compren la més profunda veritat, i aquesta és la nostra petició d'avui.

I tornem a la crisi. Nosaltres volem realitzar el Pla de la Victòria, i volem realitzar-lo conjuntament amb totes les -- forces antifeixistes: però nosaltres hem de dir ben clar i -- ben categòricament que no ens prestarem més a assaigs condemnats per endavant al fracàs: que no ens prestarem més a col·laborar en governs que de governs tinguin únicament el nom, que de debó volem que la nostra col·laboració estigui sobre la base d'una profunda i categòrica rectificació de procediments antics. És a dir, que es vagi a un Govern autèntic -- que pugui realitzar ràpidament l'obra que ens demana el Pla de la Victòria.

Amb tots, això és possible, i si no és possible amb tots, els que siguin, i estiguin amb nosaltres en aquesta lluita contra el feixisme. No volem un Govern contra ningú, sinó un govern que sigui honradament antifeixista.

Ahir un dels oradors de l'Olympia digué que Catalunya pot governar amb la C.N.T. i sense la C.N.T.; però no contra la C.N.T. Aquest company té raó. Amb la C.N.T. i sense la C.N.T. és pot governar. Ningú pretindrà governar contra la C.N.T.

Nosaltres volem governar amb la C.N.T. Però no volem governar amb comissions assessores que no deixin governar.

Governar amb ella: perquè és una forta i poderosa organització nacional i perquè en ella hi ha homes de responsabilitat que com nosaltres comprenen el deure en aquests moments, i perquè estem segurs nosaltres d'interpretar els sentiments de la immensa majoria dels obrers que porten carnet de la C.N.T.

Però no volem que això representi que ens porti a la desfeta si es deixa actuar els grups incontrolats. No volem que mai ens diguin que Catalunya ha tingut la responsabilitat de la derrota. Comprenem d'una vegada quina és la nostra situació.

Molt sovint a nosaltres se'ns ha fet retret, se'ns ha dit -- que nosaltres obstaculitzavem la revolució fent política. Rebutgem aquesta acusació.

Hem de guanyar la guerra.

Vosaltres ja sabeu que la guerra no està guanyada. La guerra no ha arribat encara a decantar-se ni per uns ni per altres. La guerra es pot perdre perquè allò que hem guanyat i hem de reconèixer que ha estat molt, ho ha estat amb sang i llàgrimes i experiències doloroses i fent al centre d'Espanya un poderós exèrcit antifeixista i ho ha estat gràcies a la creació de l'exèrcit al sud espanyol, al front andalús; però això no és pas suficient. Els enemics també tenen organització i són constantment reforçats per Hitler i Mussolini. I també ells augmenten la seva màquina bèl·lica per tal de poder batre les nostres tropes. Estem en un moment històric d'aquesta guerra, en el qual les circumstàncies poden inclinar-la d'un costat o de l'altre de Catalunya. Nosaltres podem ésser responsables de la gran tragèdia espanyola. Però nosaltres podem fer que la sort d'aquesta guerra es decideixi del nostre cantó.

Catalunya és avui la força més positiva, és la més unànime -- en els sentiments antifeixistes, és la més forta en riquesa agrícola, és avui la joia del règim antifeixista. Catalunya